



BURMESE CLASSIC .COM

သတ္တိရှိတဲ့

ပထမမြေလှမ်း စာစုများ

စိတ်ခွန်အားဖြည့်စာစုများ

နိုင်နင်းနိုင်နင်းစနေ

66

ထူးဆန်းအံ့ဩမှုကို ဖန်တီးနိုင်သူတိုင်းဟာ ပထမမြေလှမ်းလှမ်းရဲ့တဲ့ သတ္တိရှိရှိတင်မက အဲဒီနဂိုသတ္တိလေးကို နောက်ဆုံးအထိ ကြံ့ကြံ့ခိုင်တော့အတွက်ကြောင့် ဖြစ်တယ်။ ပထမမြေလှမ်းစလှမ်းရဲ့ပြီဆိုတာနဲ့ နောက်တစ်လှမ်းဆက်လှမ်းဖို့က မခက်ခဲတော့ပါဘူး။

99

ဒို့တာဝန်အရေးတိုင်း

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်ဆိုင်သောစည်းစဉ်းညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချွန်အမြဲအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

ပြည်ပအားကိုးမဝါရုံ၊ အစိုးရအင်အားစနစ်၊ ဆန့်ကျင်ကြ၊
 နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီး သူများအား ဆန့်ကျင်ကြ၊
 နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ၊
 ပြည်တွင်းပြည်ပ အချက်အလက်များအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်မရအောင်ကြ၊

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး၊
 အမျိုးသားပြန်လည်တော်လှန်ရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေး၊
 နိုင်ငံတော်အဖွဲ့အစည်းအခြေခံဥပဒေသစ် ခြိမ်းအပ်လာရေး၊
 ခြိမ်းအပ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ်
 အတည်မဆောက်ရေး၊



စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

စိုက်ပျိုးရေးနှင့်အခြေခံအခြေစိုက်စီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
 အထွက်နှုန်းမြှင့်တင်ပေးခြင်းဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
 ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
 နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို စနစ်တကျဖွံ့ဖြိုးအောင် တည်ဆောက်နိုင် တိုင်ဆိုင်သော ပြည်သူတို့၏
 လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး၊

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

ဘဝချီးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စားကျင့်မှုပြင်ပေးရေး၊
 အချို့ရက်စွတ်သူကိုမြှင့်ပေးရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး၊ လူ့ကဏ္ဍများ မပျောက်ပျက်
 အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး၊
 ချို့ချွန်စိတ်ဓာတ် ရှင်းသန့်ထက်မြက်ရေး၊
 ဘဝချီးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်ပြင်ပေးရေး

နိုင်ငံ့နိုင်ငံ့စင်နု
 သတ္တိရှိသောပထမခြေလှမ်း

ဤစာအုပ်

ဆရာမနိုင်နိုင်းစနေ ပြန်ဆိုရေးသားထားသော "သတ္တိရှိသော ပထမခြေလှမ်း" စာစုများသည် သူလိုငါလို နေ့စဉ်ကြုံတွေ့နေရသော ဘဝဇာတ်လမ်းစုံမှ "မသိသူကျော်သွား၊ သိသူဖော်စား" ထားသည် ဘဝသင်ခန်းစာများ၊ အတွေးအမြင်များ၊ ဖျော်ရွှင်စရာများ၊ စိတ်အားတက်ကြွဖွယ်ရာ ဘဝသတ္တိများ၊ လူတစ်ဦးချင်းစီ၏ ပင်ကိုယ်အရည်အသွေးများကို ဖျော်ရွှင်ကြည်နူးဖွယ်ရာ စုစည်းဖော်ထုတ်တင်ပြထားသော ဒဿန၊ ရသ၊ ဖျော်စရာ အတွေးအမြင် စာပေါင်းစုဖြစ်သည်။

လူမှုရေးစက်ဝိုင်းကို ချဲ့ထွင်မှသာ ပိုကောင်းသော ရွေးချယ်မှု အခွင့်အရေး ရနိုင်ကြောင်း၊ ဝိုင်ဆိုင်ထားသော ဥစ္စာပစ္စည်း တစ်ရာပုံ တစ်ပုံအတွက် မိမိပျော်ရွှင်မှုနှင့်လဲခြင်းမှာ မထိုက်တန်ကြောင်း၊ ပထမခြေလှမ်းကို သတ္တိရှိရှိလှမ်းရဲသူသာ ထူးခြားသော အောင်မြင်မှုကို ရနိုင်ကြောင်း၊ အောင်မြင်မှုသည် အလိုအလျောက် ရောက်လာသော အရာ မဟုတ်ဘဲ ကြိုတင်လေ့ကျင့်မှုဖြင့်သာ ရနိုင်ကြောင်း၊ သူများနှင့်ယှဉ်လျှင် နောက်ကျနေပေမယ့် စိတ်အားမဝငယ်ဘဲ အထန်းပေးမယ့် ပင်လယ်ပြင် ကျယ်ကြီးကို ကျော်လွှားပျံသန်းနေသော ငှက်ဖော်ကို အတုယူပြီး အောင်မြင်အောင်လုပ်နိုင်ကြောင်း စသည်စသည်တို့ကို စိတ်အားတက်ကြွဖွယ် ဖတ်ရှုရမည့် စာစုများဖြစ်သည်။

ဆရာမနိုင်နိုင်းစနေကလည်း မူရင်းစာစုများ၏ အနစ်သာရကို မပျက်စေဘဲ စာဖတ်သူအလွှာတိုင်းနှင့် ဝင်ဆုံသော ရေးသားမှုပန်းဖြင့် အနုပညာရသ ပေါ်လွင်အောင် ပြန်ဆိုထားရာ စာဂုဏ်ပေးလိုသော သတင်း



Synergy Publications

အမှတ် (၉၄)၊ ၃-လွှာ၊ ၃၉-လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့၊
မိုး - ၂၅၄၁၂၇၊ ၀၉-၅၀၃၃၉၄၁

အမူအရာ	၄၀၁၁၀၉၁၀၁၀
အမူအရာ	၄၀၀၂၈၅၀၃၁၁
အမူအရာ	ပထမအကြိမ် (၂၀၁၁ ခုနှစ်)
အမူအရာ	၅၀၀
အမူအရာ	CHEM, HMINE AUNG
အမူအရာ	Synergy
အမူအရာ	မေ့သူဝင်း
အမူအရာ	သင်းစာပေ၊ အမှတ် - ၁၀၊ ရတနာမြိုင်လမ်း၊ ကမာရွတ်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။
အမူအရာ	ရွှေရောင်လင်းပုံနှိပ်တိုက်၊ အမှတ် ၈၈၊ ၅၁လမ်း၊ ၁ ရပ်ကွက်၊ ဗဟန်းတောင်မြို့နယ်။
အမူအရာ	၁၅၀၀

၀၈၈.၈၄

နိုင်နိုင်းစနေ
 သတ္တိရှိသော ပထမခြေလှမ်း / နိုင်နိုင်းစနေ - ရန်ကင်း
 သင်းစာပေ၊ ၂၀၁၁။
 ၂၀၇-စာ၊ ၂၀၄-မျက်နှာ၊ ၁၂၀ ဝင်တံတီး၊ ၀၈၃ ဝင်တံတီး။
 (၁) သတ္တိရှိသော ပထမခြေလှမ်း

စကား (Message) ကို စာဖတ်သူကိုယ်တိုင်က မိမိဘာသာ ကျေကျေနပ်နပ်
ခံစားထုတ်နှုတ်ရယူသွားပြီး အောင်မြင်သော လူသားတစ်ယောက်ဖြစ်အောင်
ပို့ဆောင်ပေးနိုင်မည့် စာအုပ်တစ်အုပ်ဖြစ်ပါကြောင်း ဖော်ပြအပ်ပါသည်။

Synergy Publications



မာတိကာ

၁။	ဘဝနဲ့ ယောက်သွား	၁
၂။	20 Things I Want My Kids to Know	၆
၃။	ပထမခြေလှမ်း	၁၃
၄။	99 မိသားစု!	၁၆
၅။	ပျော်ရွှင်ခြင်းကို ဖမ်းဆုပ်ပါ	၂၁
၆။	Warren Buffet	၂၆
၇။	အနိုင်ရတယ်ဆိုပေမယ့်.... ရှုံးနေပါပြီ	၃၀
၈။	The Wise Old Man	၃၃
၉။	ခွင့်လွှတ်စိတ်	၃၆
၁၀။	ချစ်စရာ စာတိုလေး	၄၀
၁၁။	စိတ်ကူးအိပ်မက်နဲ့ မျှော်လင့်ချက်	၄၇
၁၂။	လက်လွှတ်ခြင်းအတတ်ပညာ	၆၁
၁၃။	သင့်အပြော ချီသလား?	၆၆
၁၄။	စိတ်အလှတစ်ခုဖန်ဆင်းခြင်း	၇၄
၁၅။	ကြွက်နှင့် စက္ကူ	၇၉
၁၆။	ဘုရားသခင်ပေးတဲ့ ကြွက်တစ်ကောင်	၈၂
၁၇။	လူတစ်ယောက်ကို "စိတ်" နဲ့ ခံစားခြင်း	၈၇
၁၈။	အိုရစ်ဆန်ဆွက်တံမာဒင်	၉၂
၁၉။	လူ့ဘဝကို အရသာခံခြင်း	၉၇
၂၀။	အောင်မြင်သူနဲ့ ကျရှုံးသူရဲ့ ကွဲပြားချက်	၁၀၅

၂၁။	ဘဝအခွင့်အရေး	၁၁၀
၂၂။	စကားလုံးရဲ့အင်အား	၁၁၄
၂၃။	တိကျတဲ့အဖြေ	၁၁၇
၂၄။	(၁၆)ကြိမ်ကြိုးပမ်းခြင်းရဲ့ရလဒ်	၁၂၄
၂၅။	ပျော်ရွှင်တဲ့အပြုံးပွင့်ဖန်ဆင်းခြင်း	၁၂၇
၂၆။	စိတ်တို၊ ဒေါသဖြစ်ဖို့...	၁၃၁
၂၇။	နောက်ဆုံးစကားတစ်ခွန်းမပြောတာနဲ့...	၁၃၅
၂၈။	ပျော်ရွှင်ခြင်းသာ သယ်ခဲ့ပါ	၁၄၀
၂၉။	ကံကောင်းခြင်းစားပွဲ	၁၄၃
၃၀။	စိတ်ချမ်းသာမှုကို ပွေဖက်ပါ	၁၄၈
၃၁။	အောင်နိုင်သူ	၁၅၄
၃၂။	မနေ့က၊ ဒီနေ့နဲ့ မနက်ဖြန်	၁၅၇
၃၃။	အမြင့်ကိုပျံမယ့် ငှက်ဇင်ယော်	၁၆၁
၃၄။	ရင်ဆိုင်မလား၊ မျက်ကွယ်ပြုမလား	၁၆၆
၃၅။	မျှော်လင့်ခြင်းအဆုံးမဲ့	၁၇၁
၃၆။	မိမိမူကို ဖြေလျော့နည်း	၁၇၅
၃၇။	ပျော်ရွှင်ခြင်းကို ဖမ်းဆုပ်ပါ	၁၇၉
၃၈။	အောင်မြင်သူတို့ရဲ့စကား	၁၈၅
၃၉။	ကိုယ့်လမ်းကိုယ်လျှောက်...	၁၈၉
၄၀။	ဘဝဟာသစည်းမျဉ်း	၁၉၅
၄၁။	လွန်ခဲ့တဲ့ (၁၀)နှစ်နဲ့ (၁၀)နှစ်နောက်ပိုင်း	၂၀၁

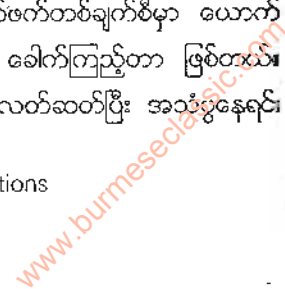


ဘဝနဲ့ယောက်သွား

'ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မကံမကောင်းသူ
ကံဆိုးသူလို ထင်ခဲ့မိတယ်...'

ငယ်ငယ်တုန်းက အမေဝယ်ခဲ့တဲ့ "ယောက်သွား" တွေ ကောင်းမကောင်း စစ်ဆေးရွေးချယ်ရတဲ့အလုပ်ကို ကျွန်မ အရမ်းနှစ်သက်ခဲ့တယ်။ အပြင်ပန်းလှပြီး အထဲပုပ်တဲ့ ယောက်သွားတစ်ကောင်တလေပါခဲ့ရင် လတ်ဆတ်တဲ့ ယောက်သွားနဲ့ချက်ထားတဲ့ ဟင်းရည်တွေ တစ်အိုးလုံး သွန်လိုက်ရတတ်တယ်။ ဒါကြောင့် ယောက်သွားရွေးချိန် ကျွန်မ ဂရုတစိုက်နဲ့ အာရုံစိုက်ပြီး စိတ်ပါလက်ပါ ရွေးခဲ့တယ်။

ယောက်သွားရွေးပုံက လက်တစ်ဖက်တစ်ချက်စီမှာ ယောက်သွားတစ်ကောင်စီကို ယူပြီး အချင်းချင်း ခေါက်ကြည့်တာ ဖြစ်တယ်။ ခေါက်တဲ့အသံ ကျစ်နေရင် ယောက်သွားလတ်ဆတ်ပြီး အသံပွဲနေရင်



ကြောင်နေရင် ယောက်သွားခွံဘယ်လောက်ပဲ တင်းတင်းခေ့ထားပါစေ အထဲက ပုပ်နေတတ်တယ်။

ကလေးတွေက နားကောင်းကြတာမို့ ယောက်သွားအဆိုး အကောင်းကို အလွယ်တကူ ရွေးထုတ်နိုင်ကြတယ်။ ယောက်သွားရွေး နည်းကို အမေသင်ပေးပြီးတဲ့နောက် ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ "အပုပ်"တွေ မှားမရွေးခဲ့မိဘူး။ လတ်ဆတ်တဲ့ ယောက်သွားဟင်းတွေ စားရတိုင်း အိမ် သားတွေက ကျွန်မကို "ယောက်သွားရွေး ပညာရှင်" လို့ ချီးကျူးကြတယ်။

ယောက်သွားတိုင်းပုပ်နေတယ်!

တစ်နေ့မှာ ဈေးထဲက ယောက်သွားတွေ အမေ ဝယ်လာပြန် တယ်။ ကျွန်မက ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်ပဲ ဇလုံတစ်လုံးယူပြီး ရွေးချယ် တဲ့အလုပ်ကို စလုပ်တယ်။ ရွေးနေရင်းမှာ "ယောက်သွားတွေအားလုံး" ပုပ်နေတာကို သတိထားမိတယ်။

ကျွန်မရဲ့ နားရွက်ကို ကျွန်မ မယုံရဲတော့ဘူး။ တစ်ကောင်ပြီး တစ်ကောင် ကျွန်မ ခေါက်ကြည့်တယ်။ တကယ်ပဲ တစ်ကောင်မှ အကောင်းမပါခဲ့ဘူး။ အဲဒီလို ခံစားချက်က ဘတ်စ်ကား မှာ ခါးပိုက် နှိုက်တစ်ယောက်မိတာနဲ့ တစ်ကားလုံးကို ခါးပိုက်နှိုက် ထု ဝလို့ပဲ ခံစား လို့ မကောင်းခဲ့ဘူး။

"အပုပ်" လို့ ကျွန်မ စီရင်ချက်ချထားတဲ့ ယောက်သွားဇလုံကို ယူပြီး အမေ့ကို ကျွန်မ သွားတိုင်ခဲ့တယ်။ အမေက တအံ့တဩနဲ့ "ဘယ် လို့ဖြစ်တာပါလိမ့်။ အဲဒီယောက်သွားရောင်းသူက အမေ့ကို တစ်ခါမှ လိမ်မရောင်းခဲ့ဖူးဘူး" လို့ ဆိုတယ်။

အမေက ယောက်သွားတွေကို ကောက်ယူပြီး စစ်ဆေးကြည့် တယ်။ လတ်ဆတ်တော့ ကျွန်မ ဘယ်ဘက်လက်မှာ ကိုင်ထားတဲ့ ယောက်သွားက ပုပ်နေလို့ ယောက်သွားတိုင်းကို အပုပ်လို့ ကျွန်မ ထင် ခဲ့တာဖြစ်တယ်။

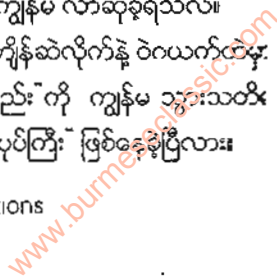
ဒီလို "လတ်ဆတ်တော့" ဆိုတဲ့ အတွေ့အကြုံက ကျွန်မရဲ့ နနယ်တဲ့ စိတ်နှလုံးအိမ်ထဲမှာ ထင်းထင်းထင်ကျန်ရစ်စေခဲ့တယ်။ ဒီလို အတွေ့အကြုံက ဘဝရဲ့ လှည့်စားပွဲအတိုင်း တစ်ပတ်လည်ပြီး နဂိုနေရာ ကို ပြန်ရောက်ဖို့ စောင့်နေခဲ့တယ်။

မကောင်းသူနဲ့ပဲ ဆုံခဲ့ရတယ်!

ဘွဲ့ရကျောင်းပြီးတာနဲ့ ကျွန်မ အလုပ်ဝင်ခဲ့တယ်။ ကျွန်မ ကြိုးစား ခဲ့တယ်။ ကိုယ့်ကိုယ် မျှော်လင့်ချက်တွေ ထားခဲ့သလို တောင်းဆိုမှုတွေ လည်း ရှိခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် အချိန်အပိုင်းငြားတစ်ခုမှာ ကျွန်မ ပတ်ဝန်း ကျင်က လူတွေကို ကျွန်မ ကြည့်မရဖြစ်ခဲ့တယ်။ "လူတိုင်း" မှာ ကျွန်မ သည်းမခံနိုင်တဲ့ အားနည်းချက်၊ ဆိုးကျိုးတွေ ရှိနေတယ်လို့ ကျွန်မ မြင်မိတယ်။ သူတို့ကို ကျွန်မ ပြောင်းလဲပစ်ချင်ခဲ့တယ်။ ပြောင်းလဲလို့ မရတဲ့အခါ သူတို့ကို ကျွန်မ ရှောင်ခဲ့တယ်။

ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ကံမကောင်းသူ၊ ကံဆိုးသူလို့ ထင်ခဲ့မိတယ်။ ဘာကြောင့် "ဒီလိုမကောင်းတဲ့လူ" တွေနဲ့မှ ကျွန်မ လာဆုံခဲ့ရသလဲ။

ဒီလို ကိုယ့်အပြစ်ကိုယ်ရှာလိုက်၊ ကျိန်ဆဲလိုက်နဲ့ ဝဲကယက်ထဲမှာ ကျွန်မ နစ်မြုပ်နေတုန်း "ယောက်သွားရွေးနည်း" ကို ကျွန်မ သွားသတိး မိတယ်။ ကျွန်မကိုယ်တိုင်က "ယောက်သွားပုပ်ကြီး" ဖြစ်နေခဲ့ပြီလား။



ကျွန်မက ကျွန်မရဲ့ အဆင့်မြင့်စံတွေနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကလူတွေကို သွားတိုင်းတာခဲ့မိတယ်။ လူတိုင်းကို ကျွန်မ သဘောမတွေ့ခဲ့ဘူး။ တကယ်တော့ ကျွန်မကို သဘောမတွေ့စေတာက ကျွန်မကိုယ်တိုင်ပဲ ဖြစ်ခဲ့တာပဲ။ ကျွန်မက အကောင်းကြီး မဟုတ်သလို လူတွေကလည်း အညံ့ကြီးတွေ မဟုတ်ခဲ့ကြဘူး။

ကျွန်မစိတ်ကို သတိပြုဖို့ ကျွန်မ မေ့နေခဲ့တယ်။ ကျွန်မရဲ့ “နဂါ” က ကျွန်မဟန်ဆောင်တာလောက် မကောင်းခဲ့သလို လူတွေကလည်း ကျွန်မ ထင်သလို မညံ့ခဲ့ကြဘူး။ ကျွန်မ ဝမ်းနည်းစိတ်မကောင်းဖြစ်ခဲ့မိတယ်။

ဒီအတွက် ကျွန်မမှာ ရွေးဖို့လမ်းနှစ်ခု ရှိခဲ့တယ်။ တစ်ခုက လူတွေရဲ့ အမြင်မှာ ညံ့တယ်လို့ မထင်ရအောင် ကိုယ့်ကိုယ် ပိုကောင်းအောင် ဟန်ဆောင်နေဖို့နဲ့ နောက်တစ်ခုက တစ်ဘက်သားကို လေးစားတန်ဖိုးထား တတ်ဖို့ သင်ယူတာပဲဖြစ်တယ်။ ကျွန်မတို့က တစ်ဘက်လူရဲ့ အကောင်းကို မြင်တတ်မှ ကိုယ့်ရဲ့ကောင်းတာကို ကိုယ်သတိပြုမိတတ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို တန်ဖိုးထားတတ်မှာ ဖြစ်တယ်။

ဒီလိုလုပ်နိုင်ဖို့ ကျွန်မ အချိန်အများကြီး ပေးခဲ့ရတယ်။ စစချင်းမှာ အမြင်မစောင်းဖို့ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ “အတင်းအဓမ္မ” ကျင့်ခဲ့ရတယ်။ ကြည့်မရတဲ့အရာတွေကို အမြင်မတည့်အောင် ကျွန်မ ကြည့်၊ ကြည့်၊ ကြည့်ပေးခဲ့တယ်။ လုပ်ရခက်ခဲလို့ လက်လျှော့မယ်ကြံတိုင်း လတ်ဆတ်တဲ့ ယောက်သွားတွေ သွန်မိအောင်လုပ်ခဲ့တဲ့ ယောက်သွားပုပ်တစ်ကောင်ကို ကျွန်မ သွားမြင်ယောင်မိတယ်။

နှစ်တွေ ကုန်လာတာနဲ့အမျှ ဒီလိုနည်းက ကျွန်မရဲ့ လူမှုဆက်ဆံရေးကို ပိုတိုးတက်ကောင်းမွန်လာစေခဲ့သလို ကျွန်မရဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ဆရာမအလုပ်မှာလည်း မရှိမဖြစ် အသုံးဝင်ခဲ့တယ်။ စရိုက်စုံ၊ အရောင်စုံတဲ့ ကျောင်းသားတွေကြားမှာ ကြောင်တဲ့အသံ၊ ပွတဲ့အသံတွေ ထဲကနေ ကျစ်ပြီး သာယာတဲ့အသံတွေ နားထောင်တတ်ဖို့၊ ပြီးမှ ဘယ်လို သံစဉ်၊ ဘယ်လိုတူရိယာကိုသုံးဖို့ ကျွန်မကို သင်ယူနိုင်စေခဲ့တယ်။

ဒီလို အမေကိုကူရင်း ရလာခဲ့တဲ့ အိမ်တွင်းသင်ခန်းစာတစ်ခုကို ကျွန်မဘဝမှာ ဒီလောက် အကျိုးသက်ရောက်စေခဲ့မယ်လို့ ကျွန်မ ထင်မထားခဲ့မိဘူး။ အခုလည်း ယောက်သွားခေါက်နည်းနဲ့ အများနှစ်သက်သူ၊ အများကို လေးစားနှစ်သက်တတ်သူဖြစ်ဖို့ ကျွန်မ ကြိုးစားသင်ယူနေခဲ့ပါတယ်။

မူရင်း - - [http:// share.youkhwant.com.tw](http://share.youkhwant.com.tw)

* * *

20 Things I Want My Kids to Know

'လူ့ဘဝမှာပိုင်ဆိုင်သမျှအရာအားလုံးလူယူနိုင်ပေမယ့်
ဘယ်လိုအခြေအနေမျိုးမှာဖြစ်ဖြစ်လူယူလို့မရတဲ့အရာ
တစ်ခုတော့ရှိတယ်'

ဒီစာအုပ်ကို Dr.Hal Urdan က သူ့ရဲ့ စာသင်နှစ် (၂၇)နှစ်နဲ့
သူ ရှင်သန်ခဲ့တဲ့ နှစ် (၅၀) အတွေ့အကြုံတွေကို ပေါင်းစုပြီး လူ့ဘဝ
မှာ အရေးပါဆုံးအချက် (၂၀)အဖြစ် ရေးသားထားတာ ဖြစ်တယ်။ မျက်
မှောက်ခေတ် ပညာရေးနယ်ပယ်မှာ ဘဝပညာရေးနဲ့ အကျင့်စရိုက်ဖွံ့ဖြိုး
မှု၊ သွန်သင်မှုတွေ နည်းလားတာကြောင့် ဒီစာအုပ်က လူငယ်လူရွယ်
တွေအတွက် ဘဝအဓိပ္ပာယ်ကို သိနားလည်ဖို့၊ အရည်အချင်းတွေ ထုတ်
ဖော်နိုင်ဖို့၊ မှန်ကန်တဲ့ စိတ်နေသဘောထားရှိဖို့နဲ့ ရွှေ့ရောင်အနာဂတ်တွေ

သတ္တိရှိသောပထမခြေလှမ်း ၇

ပိုင်ဆိုင်ဖို့ အထောက်အကူ ဖြစ်စေမယ်လို့ သူ မျှော်လင့်တယ်လို့ ဆို
ထားပါတယ်။

ဒီစာအုပ်ရေးခြင်းရဲ့ အကြောင်းရင်းကို စာရေးဆရာက ခုလို
ထုတ်နှုတ်ဖော်ပြထားပါတယ်။

- (၁) လူငယ်တွေကို ကျွန်တော်ချစ်လို့၊ သူတို့ရဲ့ဘဝတွေကို
သိနားလည်ဖို့ မလွယ်ကူလို့။
- (၂) ကျောင်းမှာ "ဘယ်လိုရှင်သန်ရမယ်" ဆိုတဲ့ "လူ့ဘဝ
အခြေခံလိုအပ်ချက်"တွေ မသင်လို့။
- (၃) လူငယ်တွေဟာ ကိုယ့်အရည်အချင်းတွေ ထုတ်ဖော်
နိုင်ဖို့ ပြင်ပလောကရဲ့ အကူအညီလိုအပ်လို့။
- (၄) အမှန်တရားဆိုတာ ဘယ်တော့မှ ရက်လွန်ဒိတ်မရှိလို့
ဖြစ်တယ်။

အုပ်ထိန်းသူ မိဘတွေနဲ့ မျှဝေနိုင်ဖို့ သူရေးခဲ့တဲ့အချက်(၂၀)
ကို ဖော်ပြလိုက်ပါတယ်။

(၁) အောင်မြင်ခြင်းဆိုတာ ရယူခြင်းမဟုတ်ဘူး လုပ်ဆောင်ခြင်းဖြစ်တယ်။
အောင်မြင်ခြင်းဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ လုပ်နိုင်သလောက်
အကောင်းဆုံးလုပ်တာ ဖြစ်တယ်။ အောင်မြင်ခြင်းဆိုတာ လုပ်ဆောင်
ခြင်းဖြစ်တယ်။ ရယူခြင်းမဟုတ်ဘူး။ အောင်နိုင်တာ မဟုတ်ဘူး (Wynn
Davis)

(၂) လူ့ဘဝက စက်မိလပ်ပန်းတယ်

လူ့ဘဝမှာ ပြဿနာပေါင်း သောင်းခြောက်ထောင်ရှိတယ်။ အဲဒီ ပြဿနာတွေကို ကျွန်တော်တို့ ညည်းညူမှာလား၊ ဖြေရှင်းမလား။ (M. Scott Pack)

(၃) လူ့ဘဝက ဖျော်စရာတွေ ပြည့်နေတယ်

ရင်ဖွင့်ပြီး ရယ်မောတယ်ဆိုတာ လူတွေရဲ့ ဓမ္မရာပါ အဆင့် အမြင့်ဆုံး အတတ်ပညာဖြစ်တယ်။ (Norman Cousins)

(၄) ရွေးချယ်ခြင်းကို စိန်ခံပြီး ကျွန်တော်တို့ အသက်ရှင်တယ်။

လူ့လောကထဲ လာမှာလားလို့ ဘုရားသခင်က ကျွန်တော်တို့ ကို မမေးခဲ့ဘူး။ လူ့လောကထဲလာဖို့ ကျွန်တော်တို့မှာ ရွေးချယ်ပိုင်ခွင့် မရှိပေမယ့် ဘဝမှာ ဘယ်လိုရှင်သန်မယ်ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်တော်တို့ ရွေးခွင့်ရှိခဲ့တယ်။ (Henry Ward Beecher)

(၅) စိတ်သဘောထားဆိုတာ ရွေးချယ်ခြင်းတစ်မျိုးဖြစ်တယ်

လူ့ဘဝမှာ ပိုင်ဆိုင်သမျှအရာအားလုံး လုယူနိုင်ပေမယ့် ဘယ် လို အခြေအနေမျိုးမှာဖြစ်ဖြစ် လုယူလို့မရတဲ့အရာ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ အဲဒါကတော့ ကိုယ်ရွေးချယ်တဲ့ စိတ်နေသဘောထားနဲ့ လွတ်လပ်မှုပဲ ဖြစ်တယ်။ (Viktor Frankl)

(၆) အကျင့်စရိုက်ဆိုတာ အောင်မြင်ခြင်းရဲ့ ဝေဘုရားဖြစ်တယ်။

အောင်မြင်သူနဲ့ ရှုံးနိမ့်သူကြားမှာ မတူညီတဲ့ အချက်တစ်ချက် ရှိတယ်။ အဲဒါကတော့ မတူညီတဲ့ အကျင့်စရိုက်ဖြစ်တယ်။ (Og Madino)

(၇) ကျေးဇူးတုံ့ပြန်ခြင်းဆိုတာ အရင်းကောင်းတဲ့ အကျင့်ဖြစ်တယ်။

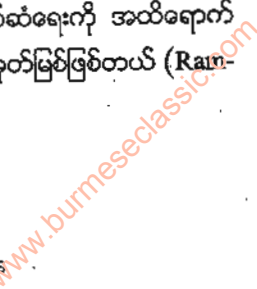
ကိုယ့်မှာမရှိတဲ့အရာတွေနဲ့ အပြစ်မဆိုပါနဲ့ . . . ကိုယ့်မှာရှိတဲ့ အရာတွေကို တန်ဖိုးထားပါ။ (H. Stanley Judd)

(၈) လူ့ဘဝကို ရိုသေလေးစားခြင်းပေါ်မှာ အခြေခံထားပါ

ဘယ်လိုအကြောင်းအရာ၊ အခြေအနေမှာပဲဖြစ်ဖြစ် တခြားလူ ကိုယ့်ကို ဘယ်လိုပြုမူဆက်ဆံစေချင်တယ်ဆိုရင် ကိုယ်လည်း အဲဒီလို ပြုမူဆက်ဆံပါ။ (Matthew Chapter 7 Lesson 12)

(၉) ရိုးသားခြင်းဆိုတာ အကောင်းဆုံးနည်းပျူဟာ ဖြစ်တယ်

အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ လူမှုဆက်ဆံရေးမှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ လူလူချင်း ဆက်ဆံရေး၊ အလုပ်သမား၊ ကုန်သည်ပွဲစား၊ ပညာရေး၊ မိသားစုနဲ့ ဒု စရိုက် နှိမ်နင်းရာမှာပဲဖြစ်ဖြစ် ရိုးသားခြင်းက အကောင်းဆုံးနည်းပျူဟာ ဖြစ်တယ်။ ရိုးသားခြင်းက လူ့အချင်းချင်း ဆက်ဆံရေးကို အထိရောက် ဆုံး၊ အကြာရှည်ဆုံး ထူထောင်ပေးတဲ့ အခြေခံအုတ်မြစ်ဖြစ်တယ် (Ramsey Clark)



(၁၀) ညှိသာပြေပြစ်တဲ့ အပြောအဆိုက အရာအားလုံးကို အောင်နိုင် တယ်။

လောကကြီးမှာ စကားပေးစကားလောက် အင် အားကြီးတဲ့အရာ မရှိဘူး။ အပြုံးလေးတစ်ပွင့်၊ ပျော်ရွှင်စေတဲ့ စကားလေး တစ်စွန်း၊ မျှော်လင့်ချက်ပြည့်တဲ့ စကားတွေကို တစ်ဖက်သားကို ခွန် အားဖြစ်စေတယ်။ အခက်အခဲနဲ့ ရင်ဆိုင် ကြုံတွေ့တဲ့အခါ "မင်း လုပ်နိုင် တယ်" ဆိုတဲ့ စကားတစ်စွန်းကို ပြောပေးပါ။ (Richard M. Devos)

(၁၁) စင်မှန်တဲ့ အရင်းခံက ရင်ထဲကလာတာဖြစ်တယ်။

သင်ဟာ မည်သူမည်ဝါဖြစ်ဖြစ်၊ အသက် ဘယ်လောက်ကြီးကြီး တကယ်လို့ အောင်မြင်ခြင်းကို တစ်သက်ပိုင်ဆိုင်ချင်တယ်ဆိုရင် ရည်မှန်း ချက်ပန်းတိုင်ကို တကယ်ရင်ထဲမှာ အရင်းခံသင့်တယ်။ (Paul J. Meyer)

(၁၂) ရည်မှန်းချက်ဆိုတာ စိတ်ကူးအိမ်မက်ရဲ့အောက်ခြေပျဉ်းဖြစ်တယ်။

ရည်မှန်းချက်ရှိသူတွေ အောင်မြင်တယ်ဆိုတာ သူတို့ဟာ ဘယ်ကဘယ်လို ရှေ့ဆက်လှမ်းရမယ့်ဆိုတာကို သိလို့ဖြစ်တယ်။ (Earl Nightingale)

(၁၃) ကြီးကြီးစားစား လုပ်ဆောင်ခြင်းဟာ ဘာနဲ့မှ နှိုင်းလို့ မရဘူး။

ဘဝအတွက် အကောင်းဆုံးဆုလဒ်က "ထိုက်တန်တဲ့အလုပ်ကို ကြီးကြီးစားစား လုပ်ဆောင်နိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးပဲဖြစ်တယ်" (Theodore Roosevelt)

(၁၄) ရယူခြင်းရှိသလို ဆုံးရှုံးခြင်းလည်း ရှိတယ်။

ကိုယ် ဘာကိုလိုချင်သလဲ ဆုံးဖြတ်ပါ။ ဘာနဲ့ ကိုယ် လဲလှယ် နိုင်မလဲ ဆုံးဖြတ်ပါ။ အစီအစဉ်တွေကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ချပါ။ ပြီးရင် စပြီး အလုပ်လုပ်ပါ။ (H. Lamar Hunt)

(၁၅) အောင်မြင်သူတွေက အချိန်တွေကို ဖန်တီးတယ်။

အချိန်ဆိုတာ ဘဝဖြစ်တယ်။ ပြောင်းပြန်မစီးဘူး။ နောက် တစ်ကျော့ ပြန်မလာဘူး။ အချိန်ဖြုန်းနေတာဟာ ဘဝဖြုန်းနေတာပဲ ဖြစ် တယ်။ အချိန်ကို ဖမ်းဆုပ်တာဟာ ဘဝကို ဖမ်းဆုပ်တာပဲ ဖြစ်တယ်။ ဘဝ ကို ပြည့်ပြည့်ဝဝ အသုံးချတာဖြစ်တယ်။ (Alan Lakein)

(၁၆) မိမိကိုယ်ကိုယ် လေးစားမှုဆိုတာ အောင်မြင်မှုတစ်မျိုးဖြစ်တယ်။

မိမိကိုယ်ကိုယ် လေးစားမှုဆိုတာ သင့်ရင်ထဲမှ အနက်ရှိုင်းဆုံး နေရာကလာတဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို တန်ဖိုးဖြတ်မှုတစ်ခုဖြစ်တယ်။ (Denis Waitley)

(၁၇) စိတ်ဓာတ်တစ်ခု ကြီးပြင်းရှင်သန်ဖို့ အာဟာရနဲ့ လေ့ကျင့်မှုတွေ လိုတယ်။

ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ စိတ်ရဲ့ သဘာဝဇာတဖြစ်မှုက ကျွန်တော်တို့နဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ကျန်းမာရေးကို အဆုံးအဖြတ်ပေးတယ်။ (Dr. Carl Thoresen)

(၁၈) လူတိုင်းမှာ ရှုံးနိမ့်တဲ့ အတွေ့အကြုံရှိတယ်။

တကယ်လို့ ရှုံးနိမ့်ခြင်းကို သင် လက်ခံနိုင်ရင် ရှုံးနိမ့်ခြင်းထဲ ကနေ သင်ယူပါ။ တကယ်လို့ ရှုံးနိမ့်ခြင်းဆိုတာ အရောင်ခြယ်ထားတဲ့ ပျော်ရွှင်မှုလို့ သင် ယုံကြည်ရင် ရှုံးနိမ့်ခြင်းထဲကနေ အကောင်းကို ရှာယူ ပါ။ အောင်နိုင်ခြင်းရဲ့ အခြေခံစွမ်းရည်ကို သင် ပိုင်ဆိုင်နိုင်ပါလိမ့် မယ်။ (Joseph Sugarman)

(၁၉) လူတစ်ယောက်အခြေခံတရားတွေကို စိတ်ပါလက်ပါတွေ့ကြုံ ခံစားပါ။

ဒါဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ဖြစ်တယ်။ အရမ်းရိုးရှင်းတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုဖြစ်တယ်။ မျက်စိနဲ့ မမြင်နိုင်တဲ့အရာတွေကို စိတ်နဲ့ တွေ့မြင်ခံစားမှ တကယ် အမှန်တရားကို တွေ့တယ်။ (The Little Prince/ Antoine de Saint-Exupery)

(၂၀) အခြေခံအကျဆုံးနည်းက လူကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ပါပဲ။

ကိုယ်လုပ်နိုင်သလောက် ကောင်းမှုတွေလုပ်ပါ။ ကိုယ်သိတဲ့ နည်းနဲ့ ကောင်းမှုတွေ လုပ်ပါ။ (John Wesley)

မူရင်း ရေးသားသား -- Hal Urban

* * *

ဝထပဠာစာပေ:

‘လူငယ်လူရွယ်တွေအတွက် (၁၀၀)ကိုလိုမီတာကို မနားတမ်းပြေးနိုင်ပေမယ့် ကျွန်ုပ်မအတွက်တော့ သတ္တိဆိုတာ လိုခဲ့တယ်’

(၁၉၈၃) ခုနှစ် ဘာဆန်ဟမ် (Berson Ham) လို့ ခေါ်သူတစ်ဦးဟာ နယူးယောက်က အင်ပါယာစတိတ်အဆောက်အဦး (Empire State Building) ကို လက်ချည်းသက်သက် တက်နိုင်ခဲ့လို့ ဂရင်းနစ်စံချိန်မှာ စံချိန်တင်ပြီး “ပင့်ကူလူသား” ဆိုတဲ့အမည် တွင်ခဲ့တယ်။

ဒီသတင်းကိုကြားတော့ အမေရိကန်မှာရှိတဲ့ အမြင့်ကြောက် ရောဂါ (acrophobia) ပြန်လည်ထူထောင်ရေးအသင်းက “ပင့်ကူလူသား” ဟစ်ကို ဖုန်းဆက်ပြီး ထူထောင်ရေးအသင်းရဲ့ အတိုင်ပင်ခံလုပ်ဖို့ ကမ်း လှမ်းခဲ့တယ်။

ကမ်းလှမ်းစာကိုရတော့ ဟမ်က အသင်းဥက္ကဋ္ဌ နော်မန် (Norman) တို့ ဖုန်းဆက်ပြီး အဖွဲ့ဝင်နံပါတ် (၁၀၄၂) ကို စစ်ဆေးစေခဲ့တယ်။ စစ်ဆေးကြည့်တော့ အဖွဲ့ဝင် (၁၀၄၂) ရဲ့ နာမည်က ဘာဆန်ဟမ် (Berson-Ham) ဖြစ်နေတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

တကယ်တော့ "ပင့်ကူလူသား" လို့အမည်တွင်ခဲ့တဲ့ ဘာဆန်ဟမ် ကိုယ်တိုင်က အမြင့်ကြောက်ရောဂါ စွဲကပ်နေသူဖြစ်တယ်။

ဒါကို သိလိုက်ရတဲ့ နော်မန်ဟာ အရမ်းအံ့ဩသွားခဲ့တယ်။ ပထမထပ် ဝရံတာမှာ ရပ်တာတောင် နှလုံးခုန်မြန်သူတစ်ယောက်က မိတာ (၄၀၀)ကျော်မြင့်တဲ့ အဆောက်အဦးတစ်ခုကို လက်ဝဲလှည့်တက်ခဲ့တယ်ဆိုတာကို သူ မယုံကြည်နိုင်ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဒီအတွက် ဟမ်ကို တွေ့ဆုံမေးမြန်းဖို့ သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

ဖီလဒဲဖီးယား (Philadelphia) မြို့ပြင်မှာရှိတဲ့ ဟမ်ရဲ့နေအိမ်ကို နော်မန် ရောက်လာခဲ့တယ်။ နော်မန် ရောက်တဲ့အချိန်က ဟမ် တို့အိမ်မှာ ဧည့်ခံပွဲလေးတစ်ခု ကျင်းပနေချိန်ဖြစ်ပြီး အဘွားအိုတစ်ဦးကို သတင်းထောက်တွေက ဝိုင်းရံပြီး ဓာတ်ပုံရိုက်၊ မေးမြန်းနေချိန်ဖြစ်တယ်။

အဘွားအိုက အသက် (၉၄)နှစ်ရှိပြီဖြစ်တဲ့ ဟမ်ရဲ့အဘွားဖြစ်တယ်။ အဘွားအိုဟာ ဟမ် ဂရင်းနစ်စံချိန်ဝင်ခဲ့တဲ့ သတင်းကိုကြားလို့ ကီလိုမီတာ (၁၀၀) အဝေးကနေပြီး ခြေကျင်လာခဲ့တာ ဖြစ်တယ်။ လမ်းလျှောက်လာခဲ့တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကလည်း ဟမ်ရဲ့အောင်မြင်မှုကို အရောင်ထပ်ဖြည့်ပေးစေချင်တဲ့ ဆန္ဒကြောင့်ဖြစ်တယ်။ သူ့ရဲ့ ဒီလိုဆန္ဒက လူအိုတစ်ယောက် ကီလိုမီတာ (၁၀၀)ကျော်ကို ခြေကျင် လျှောက်ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ ကမ္ဘာ့စံချိန်ကို ချိုးခဲ့ပြန်တယ်။

"နယူးယောက်တိုင်း" သတင်းထောက်တစ်ဦးက အဘွားအိုကို ...

"ခြေကျင်လာဖို့ ဆုံးဖြတ်ချိန်မှာ ကီလိုအသက်အရွယ်ကြောင့် မတုန်လှုပ်ခဲ့ဘူးလား လို့ မေးတယ်။

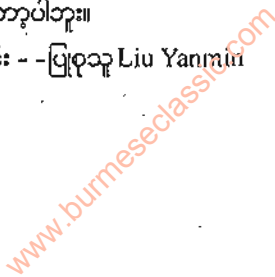
"လူငယ်လူရွယ်တွေအတွက် (၈၀၀)ကီလိုမီတာကို မနားတမ်း ပြေးနိုင်ပေမယ့် ကျွန်မအတွက်တော့ သတ္တိဆိုတာ လိုခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် ခြေလှမ်းတစ်လှမ်းအတွက်က သတ္တိလိုခဲ့ပါတော့။ ဒါကြောင့် ကျွန်မ ပထမခြေတစ်လှမ်း အရင်လှမ်းတယ်။ ပြီးရင် နောက်တစ်လှမ်းဆက်တယ်။ တစ်လှမ်းပြီးတစ်လှမ်း နောက်ဆုံးမှာ (၁၀၀) ကီလိုမီတာကို ကျွန်မ လျှောက်ပြီးအား ဖြစ်သွားပါတယ်။ ကျွန်မက ဒီလို လျှောက်လာခဲ့တာပါ"

အဘွားအိုရဲ့စကားကို နားထောင်ပြီး နော်မန် သဘောပေါက်သွားခဲ့တယ်။ အမြင့်ကြောက်ရောဂါရှိသူ ဟမ်ဟာ အဆောက်အဦးကို တက်ဖို့ ပထမခြေလှမ်းအတွက် သတ္တိတွေ ထည့်ခဲ့တယ်။ အဲဒီ သတ္တိကြောင့် သူ့ရဲ့ အမြင့်ကြောက်ရောဂါက အလိုလိုနေရင်း ပျောက်သွားခဲ့တယ်။

ထူးဆန်းအံ့ဩမှုကို ဖန်တီးနိုင်သူတိုင်းဟာ ပထမခြေလှမ်း စလှမ်းရဲတဲ့ သတ္တိရှိရုံတင်မက အဲဒီနဂိုသတ္တိလေးကို နောက်ဆုံးအထိ ကြံ့ကြံ့နိုင်ခဲ့တဲ့အတွက်ကြောင့် ဖြစ်တယ်။ ပထမခြေလှမ်း စလှမ်းရဲပြီဆိုတာနဲ့ နောက်တစ်လှမ်းဆက်ဖို့က မခက်ခဲတော့ပါဘူး။

ရောင်း - - ပြုစုသူ Liu Yanmin

* * *



သီချင်းညည်းနေတဲ့ စားဖိုမှူးရဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာ ပျော်ရွှင်မှုတွေ ထင်ဟပ်နေတယ်။

ဘုရင်ကြီးက တအံ့တဩနဲ့ စားဖိုမှူးကို ဘာကြောင့် ဒီလောက် ပျော်ရွှင်ရသလဲလို့ မေးတယ်။

“အရှင်မင်းကြီး ကျွန်တော်မျိုးဟာ စားဖိုမှူးတစ်ဦးသာဖြစ်ပေမယ့် ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ဇနီး၊ သားသမီးတွေကို ကျွန်တော်မျိုး တတ်နိုင်သလောက် ပျော်ရွှင်စေပါတယ်။ ကျွန်တော်မျိုးတို့ သိပ်များများ မလိုပါဘူး။ နေဖို့ တဲအိမ်တစ်လုံးရှိမယ်။ ဗိုက်ထဲမှာ အစာရှိမယ်ဆိုရင် လုံလောက်ပါပြီ။ ဇနီးနဲ့သားသမီးတွေက ကျွန်တော့်စိတ်ဓာတ်ကို ပံ့ပိုးကူညီသူတွေ ဖြစ်တယ်။ အိမ်ကို ကျွန်တော် ယူပြန်တဲ့ မည်သည့်သေးသေးမွှားမွှားအရာမဆို သူတို့အလိုကို ပြည့်စေပါတယ်။ ကျွန်တော်မျိုး မိသားစုတွေ ပျော်ရွှင်လို့ ကျွန်တော်မျိုးလည်း ဒီလို နေထိုင်ပျော်ရွှင်နေရတာပါ” လို့ စားဖိုမှူးက ဖြေတယ်။

ဘုရင်ကြီးဟာ စားဖိုမှူးပြောတဲ့စကားတွေကို အမတ်ကြီးတစ်ဦးနဲ့ တိုင်ပင် ဆွေးနွေးတယ်။ အမတ်ကြီးက...

“အရှင်မင်းကြီး ဒီစားဖိုမှူးက ၉၉ မိသားစု မဖြစ်သေးလို့ပါ” လို့ ပြောတယ်။

“၉၉ မိသားစု...၉၉ မိသားစုဆိုတာ ဘာလဲ” လို့ ဘုရင်ကြီးက သိလိုစိတ်နဲ့ မေးတယ်။

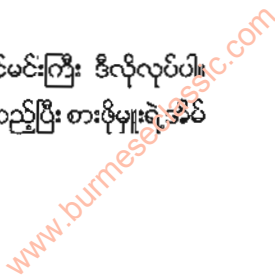
“၉၉ မိသားစုဆိုတာကို သီချင်းရင် အရှင်မင်းကြီး ဒီလိုလုပ်ပါ။ ပထမဦးဆုံး အထုပ်တစ်ထုပ်ထဲ ငွေပြား ၉၉ ချောင်းထည့်ပြီး စားဖိုမှူးရဲ့ အိမ်

၉၉ မိသားစု

‘ဘယ်သူကမှ ၉၉ ချောင်းထည့်ထားမှာမဟုတ်ဘူး၊ ကျန်တဲ့ငွေပြား ၁ ခေ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ’

ဟိုးရှေးရှေးတုန်းက လောကကြီးတစ်ခုလုံးကို ပိုင်စိုးထားတဲ့ ဘုရင်ကြီးတစ်ပါးရှိတယ်။ ဘုရင်ကြီးက အရာရာကို ပိုင်ဆိုင်ထားသည့်တိုင် အလိုဆန္ဒ မပြည့်ဝခဲ့ဘူး။ မပျော်ရွှင်ခဲ့ဘူး။ ပျော်ရွှင်ပွဲတွေ၊ ညစာစားပွဲတွေ ကျင်းပခဲ့လည်း သူ့ဘဝဟာ ဘာဖြစ်လို့ မပျော်ရွှင်မှန်း၊ အလိုမကျမှန်း မသိဘဲ စိတ်ရှုပ်နေခဲ့တယ်။

တစ်နေ့မှာ ဘုရင်ကြီးဟာ မနက်စောစောထပြီး နန်းတော်ထဲ လှည့်ပတ် ကြည့်ရှုခဲ့တယ်။ စားဖိုဆောင်အရောက်မှာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် သီချင်းညည်းနေသံကို သူ့ကြားလိုက်မိတယ်။ အသံလာရာနောက် ဘုရင်ကြီး လိုက်ကြည့်တော့ စားဖိုမှူးတစ်ဦးဖြစ်နေတာကို တွေ့တယ်။



တံခါးစုမှာ သွားချထားပါ။ ဉာဏ်မိသားစုအကြောင်း အရှင်မင်းကြီး အမြန်ဆုံး သိလာပါလိမ့်မယ်။

အမတ်ကြီး ပြောသလို ဘုရင်ကြီးဟာ ငွေပြား ဉာဏ်မိ ထည့်ထား တဲ့အထုပ်ကို ပျော်ရွှင်တဲ့ စားဖိုမှူးအိမ်ရှေ့မှာ သွားချထားလိုက်တယ်။

အိမ်ပြန်လာတဲ့ စားဖိုမှူးဟာ အထုပ်ကိုတွေ့တာနဲ့ သိလိုစိတ် ပြင်းပြပြီး အထုပ်ကို ဖြေကြည့်လိုက်တယ်။ အထဲမှာ ငွေကြေးတွေကိုတွေ့ တော့ဝမ်းသာအားရအော်ပါတယ်။

“အလို...ငွေတွေ...ဒီလောက်များတဲ့ငွေတွေ”

စားဖိုမှူးဟာ အထုပ်ကို စားပွဲပေါ်ဖြေချပြီး ငွေတွေကို စရေ တွက်တော့တယ်။

“ဉာဏ်မိ”

ဒီအရေအတွက် မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုပြီး ငွေတွေကို သူထပ်ရေတွက် ပြန်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုရေရေ ငွေပြားတွေဟာ ဉာဏ်မိ ဖြစ်နေတယ်။ စားဖိုမှူးရဲ့စိတ်တွေ ရှုပ်ထွေးစ ပြုလာတယ်။ ဉာဏ်မိ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဘယ်သူကမှ ဉာဏ်မိ ထည့်ထားမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျန်တဲ့ ငွေပြား ၁ ဓမ္မ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ။

ဒီလိုနဲ့ ငွေပြားတစ်ပြားကို စားဖိုမှူး စရာတော့တယ်။

အိမ်ထဲ အိမ်ပြင်မကျန် ရှာတယ်။ အိမ်ဝင်းထဲရှာတယ်။

ပင်ပန်းနွမ်းနယ်တဲ့အထိရှာလည်း ငွေတစ်ပြားကို မတွေ့ခဲ့ဘူး။ သူ တစ်စ မျှော်လင့်ချက်တွေ မှဲလာတယ်။ စိတ်ထဲမှာလည်း မပျော်ရွှင် တော့ဘူး။ ငွေတစ်ပြားကို မနက်ဖြန် ထပ်ကြိုးစားရှာမယ်လို့ သူ ဆုံးဖြတ် လိုက်တယ်။ ဒါမှ သူ့ငွေပြားတွေ တစ်ရာပြည့်မယ်။

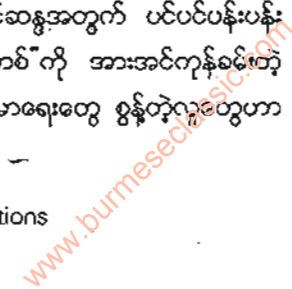
ညက ငွေတစ်ပြားရှာရတဲ့အင်ကြောင့် နောက်တစ်နေ့မနက်မှာ အိပ်ရာထနောက်ကျခွဲလို့ စားဖိုမှူး စိတ်မရွှင် ဖြစ်နေတယ်။ သူ့ကို ဘာဖြစ် လို့ မနိုးရတာလဲဆိုပြီး ဇနီးနဲ့သားသမီးတွေကို သူ အော်ခေါ်ကပ်မိတယ်။ ငွေတစ်ပြားရှာဖို့ သူ့အချိန်တွေ ထိခိုက်ကုန်ပြီလို့ ဆိုတယ်။

စားဖိုဆောင်ကို သူ အလျင်စလို ရောက်လာခဲ့တယ်။ သူ့ပုံစံက ခါတိုင်းလို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ဖြစ်မနေဘူး။ သီချင်းတွေလည်း မညည်းနိုင် သလို၊ လေလည်း မရွှန်နိုင်တော့ဘဲ ခေါင်းငုံ့ပြီး အလုပ်တွေပဲ သိမ်းကျုံး လုပ်နေခဲ့တယ်။ ဘုရင်ကြီး သူ့ကို တိတ်တိတ်လေး အကဲခတ်နေတယ်ဆို တာကိုလည်း သူ သတိမထားနိုင်ခဲ့တော့ဘူး။

စားဖိုမှူးရဲ့ စိတ်တွေ ဒီလောက် အပြောင်းကြီးပြောင်းသွားခဲ့တာ ကို ဘုရင် နားမလည်နိုင်ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဒီလောက်များတဲ့ငွေကိုရတဲ့ စားဖိုမှူး ဟာ ပိုပျော်သင့်တယ်လို့ ဘုရင်ကြီး ထင်ခဲ့တယ်။ ဒီလိုနဲ့ အမတ်ကြီးကို မေးမြန်းပြန်တယ်။ အမတ်ကြီးက...

“အရှင်မင်းကြီး . . . ဒီစားဖိုမှူးဟာ ဉာဏ်မိသားစုထဲ လုံးဝ ဝင်ရောက်လာပါပြီ” လို့ ဖြေပါတယ်။

ဉာဏ်မိသားစုဆိုတာ သူတို့ ဘယ်လောက်ပဲ ပိုင်ဆိုင်ထားသည့် တိုင် မပြည့်ဝတာတို့သူတွေ ဖြစ်တယ်။ သူတို့ဟာ အဲဒီ ထပ်ဖြည့်မယ့် ငွေ ကြေး “တစ်ပြား”အတွက် အလုပ်တွေကို နေ့မအားညမအား လုပ်ကြ တယ်။ “ရာ” ပြည့်မယ့် သူတို့ရဲ့ လိုအပ်ဆန္ဒအတွက် ပင်ပင်ပန်းပန်း အလုပ်လုပ်ကြတယ်။ “ရာ” ပြည့်နိုင်ဖို့ “တစ်”ကို အားအင်ကုန်ခမ်းတဲ့ အထိလိုက်ရှာပြီး ပျော်ရွှင်ခြင်းတွေ၊ ကျန်းမာရေးတွေ စွန့်တဲ့လူတွေဟာ ဉာဏ်မိသားစုပဲ ဖြစ်တယ်။



၂၀

နိုင်နိုင်းစနေ

ဥစ္စာပစ္စည်းရဲ့ တစ်ရာပုံ တစ်ပုံနဲ့ ပျော်ရွှင်ခြင်းကို ဝယ်နိုင်ရင် ဒါဟာ ထိုက်တန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဥစ္စာပစ္စည်း တစ်ပုံအတွက် ပျော်ရွှင်ခြင်းနဲ့ လဲတာက မထိုက်တန်ပါဘူး။ သင်ဟာ ငြု့ မိသားစုလား ?

မူရင်း -- [http://www.vegsky.com/Article/ArticleShow.asp? ArticleID = 3301](http://www.vegsky.com/Article/ArticleShow.asp?ArticleID=3301)

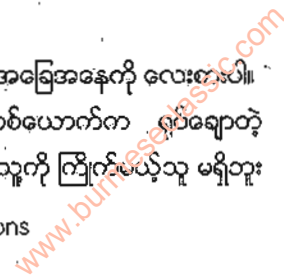
* * *

ပျော်ရွှင်ခြင်းကို ဝမ်းဆုပ်ပါ

‘နင် ငါ့ကို ချစ်သူလို မဆက်ဆံဘဲ လက်အောက်ငယ်သားလို ဆက်ဆံနေတယ်’ ဆိုတဲ့ ချစ်သူရဲ့ စကားတစ်ခွန်းက

တချို့က ပြောတယ်။ ယောက်ျားနဲ့ မိန်းမဆိုတာ မတူတဲ့ ဂြိုဟ်တွေ က ဆင်းသက်လာတာကြောင့် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နားလည်ဖို့ ခက်သတဲ့။
ပျော်ရွှင်ခြင်းဆိုတာ ဘုရားသခင်ပေးသမျှကို ခံစားတတ်ခြင်းပဲ လို့ ကျွန်တော် ဆိုချင်ပါတယ်။

ဥပမာ -- (၁) တစ်ဘက်လူရဲ့ ဘဝအခြေအနေကို လေးစားပါ။ ကျွန်တော်သိတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်က ရုပ်ချောတဲ့ အမြင် အရည်အချင်းလည်း ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ကြိုက်မယ့်သူ မရှိဘူး



ဖြစ်နေတယ်။ နောက်တော့ သူ့ကို ကျွန်တော် ကောင်လေးတစ်ယောက်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးလိုက်တယ်။ အဲဒီမှာ သူတို့ ချစ်သွားတယ် ဆိုပါတော့။ သူတို့ ဟာ အရမ်းလိုက်ဖက်တဲ့ အတွဲလို့ လူတွေပြောကြတယ်။ ဒါပေမယ့် သိပ်မကြာပါဘူး... သူတို့ လမ်းခွဲလိုက်ကြတယ်။

နောက်မှ ကျွန်တော် အကြောင်းစုံ သိရတာက မိန်းကလေးက ကောင်လေးကို ကျောင်းဆက်တက်စေချင်တယ်။ ဒါမှ ယှဉ်ပြိုင်မှုတွေကို အောင်နိုင်မယ်လို့ ဆိုတယ်။ ကောင်လေးကို အတင်းအဓမ္မ စာကျက်ပိုင်း တွေ တက်စေတယ်။ ဒါမှ "နှစ်ယောက်အတူ ကြိုးပြင်းနိုင်မယ်" လို့ ဆိုတယ်။ ဒါပေမယ့် ကောင်လေးက စာမဖတ်ချင်ဘူး။ တနင်္ဂနွေနေ့ရောက်တိုင်း ကောင်မလေးက ကောင်လေးကို ဘုရားကျောင်းတွေ အတင်းတက်ခိုင်း တယ်။ "ဘာသာတစ်ခုထဲကို နှစ်ယောက်အတူ ယုံကြည်ကိုးကွယ်မှ ချစ်ခြင်းတွေ ကြာရှည်တည်မြဲစေမယ်" လို့ ကောင်မလေးက ဆိုတယ်။

စေချင်းမှာ ကောင်မလေးရဲ့ တောင်းဆိုသမျှကို ကောင်လေး လိုက်လျောခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် ရက်ကြာလာတာနဲ့အမျှ ဒါတွေကို ညှင်းပန်းနှိပ်စက်မှုတစ်မျိုးလို့ သူ မြင်လာတယ်။

"ကျွန်တော့်ကို သူ အရမ်းဖိအားပေးတယ်။ ဒါတောင် မင်္ဂလာ မဆောင်ရသေးပါဘူးဗျာ... မင်္ဂလာဆောင်ပြီး အတူနေရင် ဒီထက်ပိုဆိုးမယ်" လို့ ကောင်လေးက ပြောပါတယ်။

ကျွန်မတို့ရဲ့ အနာဂတ်အတွက် ကျွန်မ ပြင်ဆင်တာပဲ... ကျွန်မ မှားလို့လား" လို့ ကောင်မလေးက စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြောတယ်။

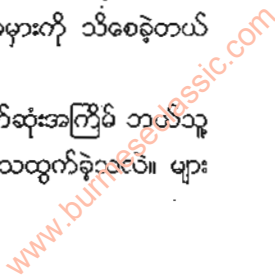
တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဘယ်လောက်ပဲချစ်ချစ် လူတိုင်း မှာ ကိုယ်ပိုင်အမြင်၊ လွတ်လပ်မှုတွေ ရှိတယ်။ ကျွန်တော်တို့ "ကောင်း

တယ်" လို့ ထင်တဲ့အရာဟာ တခြားလူရဲ့အမြင်မှာ ကောင်းချင်မှ ကောင်းလိမ့်မယ်။ ကိုယ့်အထင်၊ ကိုယ့်အမြင်၊ ကိုယ့်ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ တခြားလူအပေါ် အတင်းအဓမ္မ ဝတ်မပေးပါနဲ့။

ဥပမာ - (၂) တစ်ဘက်လူရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို လေးစားရမယ် ကျွန်တော်တို့ဟာ အရင်းနှီးဆုံးသူတွေနဲ့ ပြောဆိုဆက်ဆံလေ မယဉ်ကျေးလေ အမြဲဖြစ်တတ်တယ်။ ဒီလို တစ်ဘက်သားကို မလေးစား တတ်မှုတွေက နောက်ဆုံးမှာ ရင်းနှီးမှုတွေကို လဲပြိုစေတဲ့ ကောက်ရိုး တစ်မျှင်ဖြစ်တယ်။

အင်တာဗျူးတစ်ခုမှာ မင်းသမီးတစ်ဦးက သူ့ချစ်သူဟောင်း အကြောင်း ပြောပြတယ်။ သူတို့ လမ်းခွဲရတဲ့အကြောင်းကို ပြန်သုံးသပ် ပြတယ်။ "ကိုယ့်ကိုယ်တိုင်ကို ပိုအလေးထား" မိတဲ့အတွက် သူတို့ လမ်းခွဲ ခဲ့ရတယ်လို့ ဆိုတယ်။ အရင်က သူ့အတွက် သူ့ချစ်သူ ပေးဆပ်သမျှ၊ အကောင်းလုပ်ပေးသမျှကို လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တယ်လို့ပဲ သူ ထင်ခဲ့တယ်။ တကယ်လို့ ချစ်သူက အမှားလေးတစ်ခုခု ဒါမှမဟုတ် သူ့ကို ဥပေက္ခာပြု မိတာနဲ့ သူ စိတ်တိုဒေါသထွက်ပြီး ချစ်သူကို ရန်ရှာခဲ့တယ်။ ဒီလိုနဲ့ နောက်ဆုံးမှာ ချစ်သူက သူ့ကို လမ်းခွဲဖို့ စကားစခဲ့တယ်လို့ဆိုတယ်။ "နင် ဝိုက် ချစ်သူလို မဆက်ဆံဘဲ လက်အောက်ငယ်သားလို ဆက်ဆံ နေတယ်" ဆိုတဲ့ ချစ်သူရဲ့ စကားတစ်ခွန်းက သူ့အမှားကို သိစေခဲ့တယ် လို့ မင်းသမီးက ပြောပါတယ်။

သေချာစဉ်းစားကြည့်ပါ... သင် နောက်ဆုံးအကြိမ် ဘယ်သူ အပေါ် သည်းခံစိတ် ပျောက်ခဲ့သလဲ။ စိတ်တို ဒေါသထွက်ခဲ့သလဲ။ များ



သောအားဖြင့် အခြေက ကိုယ့်မိသားစု၊ ကိုယ့်ချစ်သူအပေါ်မှာပဲ ဖြစ်တယ်။ တကယ်တော့ သူတို့ဟာ ကိုယ့်နဲ့ ပိုရင်းနီး ပိုလေးစားရမယ့်လူတွေ ဖြစ်တယ်။ တစ်ဘက်လူကို လေးစားရမယ့် အမှုအကျင့်တွေ မဲ့လာတာနဲ့ အမျှ ကျွန်တော်တို့ကြားက အချစ်တွေလည်း လျော့လျော့လာမှာ ဖြစ်တယ်။ ဒါဟာ လုံးဝ မဖြစ်ထိုက်တဲ့အရာတွေပါ။

ဥပမာ -- (၃) ဝေဖန်ခြင်းကို ချီးမွမ်းခြင်းဖြင့် အစားထိုးပါ

ကျွန်တော်တို့က တခြားလူကို စကားမာတွေနဲ့ ပြောဆိုဆက်ဆံ နိုင်ပေမယ့် တခြားလူဆီကနေတော့ နူးညံ့တဲ့တုန်ပြန်မှုကို လိုချင်ကြ တယ်။ နူးညံ့သိမ်မွေ့တဲ့စကား၊ တည့်မတ်ပြီး အကောင်းမြင်တဲ့ စကား တွေက သံထည်လို မာကျောတဲ့ နှလုံးသားကိုတောင် အရည်ပျော်စေ နိုင်ပါတယ်။

မိန်းမကြီးတစ်ဦးဟာ သူ့ယောက်ျား အမှိုက်သွန်ပျင်းတဲ့ အကြောင်းကိုပဲ ပြောဆိုသည်းတွားနေခဲ့တယ်။ ဒီလို ကိစ္စအသေးအမွှား က သူ့ကို အမြဲ စိတ်တိုဒေါသထွက်စေပြီး လင်ယောက်ျားကို အိမ်ထောင် တာဝန် မမျှဝေသူ၊ သူပင်ပန်းတာကို နားမလည်သူဆိုပြီး ဆဲဆိုနေခဲ့ တယ်။ အဲဒီလို ဆဲဆိုဒေါသဖြစ်တဲ့အပြင် လင်ယောက်ျားကိုလည်း မခေါ် မပြောဘဲ နေတယ်။ သူ ဘယ်လိုစိတ်တိုတို၊ ဘာနည်းနဲ့ပဲ သုံးခဲ့ သုံးခဲ့ ယောက်ျားဖြစ်သူ အမှိုက်သွန်ဖို့အရေးကို မလှုံ့ဆော်နိုင်ခဲ့ဘူး။

ဒီလိုနဲ့ သားရဲ မူကြိုဆရာမက "ရှင့်ယောက်ျားကို ကလေး တစ်ယောက်လို သဘောထားပါ။ ၅ နှစ်အရွယ် ကလေးတစ်ယောက် ကို စကားပြောတဲ့လေသံနဲ့ ပြောကြည့်ပါ" လို့ သူ့ကို အကြံပေးခဲ့တယ်။

ဆရာမရဲ့အကြံကို မယုံတစ်ဝက် ယုံတစ်ဝက်နဲ့ သူ စမ်းသပ်ခဲ့ တယ်။ အမှိုက်ကားလာတဲ့အချိန် ဧည့်ခန်းမှာ ရေချိတ်ပြီး အခန်းသား တီဗွီ ထိုင်ကြည့်နေတဲ့ ယောက်ျားကို လေသံလျော့ပြီး သူပြောလိုက်တယ်။

အမှိုက်သွန်ပြီး ပြန်လာတဲ့ ယောက်ျားကို (၅)နှစ်အရွယ် ကလေးတစ်ယောက်ကို ချီးမွမ်းလိုက်သလို သူ ချီးကျူးလိုက်သေးတယ်။

"အရမ်း ကျေးဇူးတင်တယ်။ ငါ့အပေါ် နှင် အရမ်းသိတတ်တာပဲ"

အဲဒီနောက်မှာတော့ မိန်းမဖြစ်သူဟာ စိတ်တိုဒေါသထွက်၊ မျက်နှာစုပုပ်တဲ့ အပြုအမူတွေ မလုပ်ခဲ့သလို ယောက်ျားဖြစ်သူကလည်း သူ့အသံနဲ့သူ အမှိုက်တွေ ကူသွန်ပေးခဲ့တယ်။ "ကဲ့ရဲ့ဝေဖန်"တာကို "ချီးမွမ်း"တာနဲ့ အစားထိုးတာဟာ အရာရာကို အကောင်းဘက် ပြောင်း လဲစေပါတယ်။

လူတွေအချင်းချင်း ပြောဆိုဆက်ဆံရာမှာ ကိုယ့် ထင်မြင်ချက်၊ ကိုယ့်အယူအဆတွေကို ရှေ့တန်းတင်ပြီး ပြောဆိုဆက်ဆံတတ်ကြတယ်။ ဒီလိုအခြေအနေမျိုးမှာ ငြင်းခုံရန်ဖြစ်ဆိုတဲ့ဘက်ကို အများဆုံး ဦးတည် နေပါတယ်။ လောကကြီးမှာ ကျွန်တော်တို့ အချင်းချင်းလာဆုံကြတယ်။ ချစ်ကြိုက်ကြတယ်။ အပြစ်မြင်တာကို ဇွင့်လွတ်တာနဲ့ အစားထိုးမယ်။ တစ်ဘက်လူရဲ့ ကောင်းကွက်တွေကို တန်ဖိုးထားမယ်။ ဒါမှ ပျော်ရွှင်ခြင်း သော့ကို သင်မြဲမြဲဆုပ်ကိုင်နိုင်မှာ ဖြစ်တယ်။

မူရင်းရေးသားသူ -- Huang Tong

* * *

Warren Buffet

ရုပ်မြင်သံကြားလိုင်း CNBC က ကမ္ဘာ့အထိမ်းအမှတ်သဘာဝဆုံး ဖြစ်တဲ့ ထောက်ပံ့ကြေးငွေပေါင်း သန်း (၃၀၀,၀၀၀) လှူဒါန်းခဲ့တဲ့ ဝါရင်ဘတ်ဖတ် (Warren Buffet)ကို တွေ့ဆုံမေးမြန်းခဲ့တယ်။ စိတ်ဝင် စားစရာ သူ့ဘဝအကြောင်းတချို့ကို အောက်မှာ ဖော်ပြထားပါတယ်။

Warren Buffet ဟာ (၁၁)နှစ်အရွယ်မှာ ပထမဦးဆုံးသော Stock ကို ဝယ်ခဲ့တယ်။ ဒါကို စတင်တာနောက်ကျတယ်လို့ အခုချိန်မှာ သူ နောင်တရနေခဲ့တယ်။ အဲဒီတုန်းက stock ဈေးတွေဟာ အရမ်း ဈေးပေါလို့ဖြစ်တယ်။

ရင်းနှီးမြှုပ်နှံတတ်ဖို့ သင့်ကလေးတွေကို အားပေးပါ။

Warren Buffet ဟာ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်း (၅၀)ကျော် မင်္ဂလာ ဆောင်ပြီးက ဝယ်ထားတဲ့ အိမ်ခန်း ၃ ခန်းသာပါတဲ့ နေအိမ်မှာပဲ နေနေ

သတ္တိရှိသော ပထမခြေလှမ်း

ဆဲ ဖြစ်တယ်။ ခြံဝင်းစည်းရိုး ခတ်မထားတဲ့ ဒီအိမ်လေးဟာ သူ့လိုအင် တွေကို ပြီးပြည့်စုံစေခဲ့ပြီလို့ ဆိုပါတယ်။ “ကိုယ်တကယ် လိုအပ်”တဲ့ အတိုင်းအတာထက် ကျော်လွန်တဲ့ပစ္စည်းတွေကို မဝယ်ပါနဲ့။ သင့် ကလေးတွေကို ဒီလို တွေးတောတတ်ဖို့၊ လုပ်ဆောင်တတ်ဖို့ အားပေးပါ။

Warren Buffet ဟာ ကိုယ်တိုင်ကားမောင်းလေ့ရှိတယ်။ ဒရိုင်ဘာ မထားသလို ကိုယ်ရံတော်လည်း သူ့မှာ မရှိဘူး။ ကိုယ်ပိုင်ဟန်နဲ့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် လုပ်ဆောင်ပါ။

Warren Buffet ဟာ ကမ္ဘာ့အကြီးဆုံး ဂျက်လေယာဉ်ကုမ္ပဏီ ကို ပိုင်ဆိုင်သည့်တိုင် ဘယ်တော့မှ ကိုယ်ပိုင်ဂျက်လေယာဉ် မစီးသူ ဖြစ်တယ်။ စီးပွားရေးနည်းလမ်းကျကျ အရာရာ ပြီးစီးနိုင်ဖို့ သူ အမြဲ တွေးတောလေ့ရှိတယ်။

သူ့ကုမ္ပဏီဖြစ်တဲ့ Berkshire Hathaway မှာ ကုမ္ပဏီ အပေါင်း (၆၃) ခု ရှိတယ်။ သူဟာ ကုမ္ပဏီက စီမံခန့်ခွဲရေး အကြီးအကဲ တွေကို တစ်နှစ်မှာ စာတစ်စောင်ရေးပို့လေ့ ရှိတယ်။ အဲဒီစာထဲမှာ ကုမ္ပဏီရဲ့ ရည်မှန်းချက်တွေ ပါတယ်။ သူဟာ ဘယ်တော့မှ လုပ်ငန်း လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် အစည်းအဝေးမလုပ်သလို ဖုန်းဆက်သူလည်း မဟုတ် ဘူး။ သင့်တော်တဲ့လူအတွက် သင့်တော်တဲ့အလုပ်ကို လုပ်စေတယ်။

စီမံခန့်ခွဲရေး အကြီးအကဲတွေကို သူ စည်းကမ်းနှစ်ချက်ပဲ ထုတ်တယ်။

- (၁) အစုရှင်ရဲ့ငွေတွေကို မဆုံးရှုံးစေနဲ့။
- (၂) နံပါတ်(၁) စည်းကမ်းချက်ကို မမေ့ပါနဲ့။



ရည်မှန်းချက်ထားပြီး အဲဒီရည်မှန်းချက်အတိုင်း သေချာလုပ်ဆောင်ကြဖို့ မမေ့နဲ့လို့ ဆိုပါတယ်။

Warren Buffet ဟာ လက်ကိုင်ဖုန်းမကိုင်သလို သူ့အလုပ်စားပွဲမှာလည်း ကွန်ပျူတာ မထားပါဘူး။

အထက်တန်းလွှာ လှုပ်ရှားပျော်ရွှင်ပွဲတွေမှာ သူမပါသလို သူ့အားလပ်ချိန်က ပေါက်ပေါက် (Popcorn) တချို့နဲ့ တီဗီကြည့်တာပဲ ဖြစ်တယ်။

မထုတ်ဖော်၊ မကြားပါဘဲနဲ့ စစ်မှန်တဲ့ ကိုယ်ပိုင်ဟန်အတိုင်း နေပြီး ကိုယ်လုပ်သမျှအရာပေါ် သာယာကြည်နူးပါ။

ဘီဂိတ်လ်က ကမ္ဘာပေါ် အချမ်းသာဆုံးလူဖြစ်တယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ (၅)နှစ်မှာ ဘီဂိတ်လ်နဲ့ Warren Buffet တို့ ပထမဆုံးအကြိမ် ဆုံကြတယ်။ Warren Buffet ဟာ သူ့နဲ့ အရာရာ မတူသူလို့ ဘီဂိတ်လ်က ထင်ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီတွေ့ဆုံပွဲကို အချိန်တစ်နာရီပဲ သတ်မှတ်ခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံးမှာ (၁၀)နာရီကျော်ကြာ သူတို့တွေ့ဆုံခဲ့ပြီး ဘီဂိတ်လ်ဟာ Buffet ကို ယုံကြည်ကိုးကွယ်သူ ဖြစ်လာခဲ့တယ်။

လူငယ်တွေကို Buffet ရဲ့အကြံပေးချက်က...

အကြွေးဝယ်ကတ် (Credit Card)နဲ့ ဝေးဝေးနေပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ရင်းနှီးမြှုပ်နှံပြီး အောက်ကအချက်တွေကို မှတ်ထားပါ။

- (၁) ချမ်းသာကြွယ်ဝခြင်းက လူတွေကို မဖန်ဆင်းဘူး။ လူတွေကသာ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုကို ဖန်ဆင်းတယ်။ ရိုးရှင်းတဲ့ ဘဝကို ဖြတ်သန်းပါ။

(၂) လူများပြောသလို လိုက်မလုပ်နဲ့။ များများနားထောင်ပြီး အကောင်းဆုံးကို ကိုယ်ထင်တဲ့အရာကို လုပ်ပါ။

(၃) နာမည်ကြီးတံဆိပ်တွေနောက် မလိုက်နဲ့။ ကိုယ်နဲ့ သင့်တော်ပြီး သက်တောင့်သက်သာရှိတဲ့ အဝတ်အစားကို ဝတ်ပါ။ ငွေကြေးတွေကို မလိုအပ်တဲ့ ပစ္စည်းအပေါ် မသုံးဖြုန်းပါနဲ့။ တကယ် ငွေကြေးလိုအပ်တဲ့ လူတွေအပေါ် ငွေကို သုံးပါ။

(၄) ဒါဟာ သင့်ကိုယ်ပိုင် ဘဝဖြစ်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့ သင့်ဘဝကို တခြားလူနဲ့ အထိန်းချုပ်မလဲ။

အပျော်ရွှင်ဆုံးလူဆိုတာ အကောင်းဆုံးတွေကို ပိုင်ဆိုင်ထားချင်မှ ပိုင်ဆိုင်မယ်။ ဒါပေမယ့် ဘဝလမ်းတစ်လျှောက် တွေ့ကြုံခံစားရတဲ့ အရာတစ်ခုတိုင်းကို သူတို့ တန်ဖိုးထားတယ်။ ဒီလို လူ့ဘဝလမ်းကို ကျွန်တော်တို့ ရွေးချယ်ကြပါစို့။

မူရင်း - - <http://english.tw/space-3854-do-blog-id-12583.html>

* * *

အနိုင်ရတယ်ဆိုပေမယ့်...ရှုံးနေပါပြီ

နပျိုတဲ့ ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦး အသစ်ပြောင်းလာတဲ့ အိမ်ခန်းထဲမှာ ပရိဘောဂတွေ နေရာချရင်း ငြင်းခုံနေကြတယ်။ ကောင်မလေးက စွာ သမ္ပူ ကောင်လေးက တင်းခံတယ်။ တအောင့်နေတော့ နှစ်ယောက်စလုံး ဘာမှ မလုပ်နိုင်၊ မပြောနိုင်ဘဲ ငြင်းခုံတာနဲ့တင် လက်ပန်းကျကြတယ်။ မိနစ်အနည်းငယ်ကြာတော့ အနိုင်ခံရတဲ့ ကောင်လေးက စကားစတယ်။

“မိန်းမရယ်... နင်ပြောသမျှ မှန်တယ်ထားဦး။ ငါ့ကို အနိုင်လိုချင် တဲ့စိတ်နဲ့ပဲ လှပတဲ့ဒီညကို နင် အကျည်းတန်စေတော့မလား”

“ငါ့ကို အနိုင်လိုချင်တဲ့စိတ်နဲ့ပဲ လှပတဲ့ဒီညကို နင် အကျည်းတန် စေတော့မလား” ကောင်လေးပြောတဲ့စကားက တိုတိုလေးပါ။ ဒါပေမယ့် “အနိုင်” လိုချင်သူကို တွေးစရာတွေ အများကြီးပေးလိုက်တယ်။

သတ္တိရှိသော ပထမခြေလှမ်း

“တချို့အချိန်မှာ မင်း အနိုင်ရတယ်ဆိုပေမယ့် မင်း ရှုံးနေပါပြီ” ဒီစကားကို ကျွန်တော် အရမ်းနှစ်သက်မိတယ်။

တကယ်လည်း တချို့အချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့ အနိုင်ရလိုက်တယ် ဆိုပေမယ့် ခံစားမှုအပိုင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ ရှုံးသွားတယ်။ ငြင်းခုံတဲ့နေရာ မှာ ကျွန်တော်တို့နိုင်လိုက်တယ်ဆိုပေမယ့် ဟန်ပန်အမူအရာမှာ ကျွန် တော်တို့ရှုံးသွားတယ်။ တစ်ဘက်လူကို အနိုင်နဲ့ပိုင်းလိုက်နိုင်တယ်ဆိုပေမယ့် ခင်မင်မှုမှာ ကျွန်တော်တို့ ရှုံးသွားတယ်။

တစ်ခါတလေ နိုင်တယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ ထင်ထားတာတွေက တကယ်တမ်းတော့ ရှုံးနေတာတွေ ဖြစ်တယ်။ လူတစ်ယောက် သို့မဟုတ် ပြဿနာတစ်ခုကို ဖြေရှင်းချိန်မှာ “အကျိုးအကြောင်း” ရှိရမယ်။ မျက် ထောင့်နီကြီးနဲ့ လည်ပင်းရိုးတွေ ထောင်တဲ့အထိ ကျွန်တော်တို့ “အားပြိုင်” နေဖို့ မလိုဘူး”

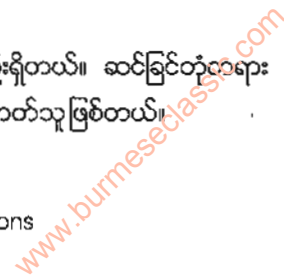
“ညာတာ၊ သင့်မြတ်” တဲ့ အပြုအမူက “ကြမ်းတမ်း၊ သန်မာ” တဲ့ အပြုအမူထက် လူတွေ လက်ခံကြတယ်။

လောကကြီးမှာ လူ (၄) မျိုး ရှိတယ်။

ပထမလူက ကိုယ်ပိုင်ဟန်မရှိသူ၊ ဆင်ခြင်တုံတရား နည်းပါးသူ၊ စိတ်သဘောထား မပြည့်ဝသူ ဖြစ်တယ်။

ဒုတိယလူက ကိုယ်ပိုင်ဟန် မရှိသူ၊ ဆင်ခြင်တုံတရား နည်းပါးသူ၊ စိတ်သဘောထား မပြည့်ဝသူ ဖြစ်တယ်။

တတိယလူက ကိုယ်ပိုင်ဟန်လည်း ရှိတယ်။ ဆင်ခြင်တုံတရား လည်း ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် “တဖွတ်ထိုး” လုပ်တတ်သူ ဖြစ်တယ်။



စတုတ္ထလူက ကိုယ်ပိုင်ဟန်ရှိတယ်။ ဆင်ခြင်တဲ့တရားရှိတယ်။
ညင်ညင်သာသာ ပြုမူပြောဆိုတတ်တယ်။

ပထမလူမျိုးက ဘာမှမပိုင်ဆိုင်တဲ့ “သနားစရာ” ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်တယ်။

ဒုတိယလူမျိုးက ကိုယ်ပိုင်ဟန်မရှိတဲ့ “မဆင်မခြင်” ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်
တယ်။

တတိယလူမျိုးက လူလူချင်းပေါင်းသင်းဆက်ဆံတဲ့ အနုပညာ
ကိုမသိတဲ့ “စက်ရုပ်” ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်တယ်။

စတုတ္ထလူမျိုးက အိန်လ်ဂျယ်နဲ့တူတဲ့ “ရစ်စရာ” ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်
တယ်။ စတုတ္ထလူမျိုးကသာ လောကကြီးကို တကယ့်အောင်နိုင်သူ
ဖြစ်တယ်။

မူရင်း -- <http://www.taiwanbible.com/main view.jsp? ID=10154>

* * *

The Wise Old Man

အရပ်သိပ်မမြင့်ဘဲ ခန့်ညားတဲ့အပြင်ပန်းသဏ္ဍာန်နဲ့ သပ်ရပ်
သန့်ရှင်းတဲ့ အဝတ်အစားဝတ်ထားတဲ့ အသက် (၉၂)နှစ်အရွယ် အဘိုးအို
တစ်ဦး ဒီနေ့ပဲ လူအိုရုံကို ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့တယ်။ အသက် (၇၀)ရှိတဲ့
သူ့ဖနီး သေဆုံးခဲ့လို့ အိမ်ကနေ ထွက်ခွာဖို့ သူ့မှာ တာဝန်ရှိတယ်လို့
သူသိထားတယ်။ လူအိုရုံဧည့်ခန်းမှာ နာရီအတော်ကြာ သူ ထိုင်နေခဲ့
တယ်။ သူ့အတွက် အခန်း ပြင်ဆင်ပြီးကြောင်း ကြားသိချိန်မှာ
အပြုံးတစ်ဖွင့် သူ့မျက်နှာပေါ် ထင်ဟပ်သွားတယ်။ တုတ်ကောက်အကူနဲ့
ဓာတ်လှေကားဆီ ဖြည်းဖြည်းချင်း သူလျှောက်သွားတယ်။ သူ့အဖနီး
လေးနဲ့ ပြတင်းပေါက်မှာ ခန်းစီးအဖြစ် ချိတ်ထားတဲ့ အိပ်ရာခင်း
အကြောင်း သူ့ကို ကျွန်တော် ပြောပြနေတယ်။

“ဒီနေရာကို အဘိုး အရမ်းကြိုက်တယ်” အဘိုးအိုက ပြောတယ်။



ကစားစရာအရုပ်အသစ်ရထားတဲ့ (ခ)နှစ်အရွယ် ကောင်လေး တစ်ယောက်က သူ့ဘေးကနေ စိတ်အားထက်သန်စွာ လိုက်ပါလာတယ်။

“အခန်းကို အဘိုး မမြင်ရသေးလို့ပါ...ရောက်ခါနီးပါပြီ”

“အတူတူပါပဲ ကိစ္စမရှိပါဘူး...” အဘိုးအို ပြန်ဖြေတယ်။

“အဘိုးရဲ့ ပျော်ရွှင်ခြင်းကို အဘိုး အစကတည်းက ရွေးထားပြီး သားပါ။ အခန်းထဲမှာ အသုံးအဆောင်ကောင်းရှိမှ ဒါမှမဟုတ် ခမ်းခမ်း နားနား ပြင်ဆင်ထားမှ အဘိုးနှစ်သက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အဓိကက အခန်း လေးကို အဘိုး ဘယ်လိုပုံဖော်သလဲ။ ဘယ်လိုအမြင်နဲ့ ကြည့်မလဲဆိုတာ ပဲဖြစ်တယ်”

“ဒီအခန်းလေးကို အဘိုးနှစ်သက်တယ်လို့ အဘိုးဦးနှောက်က ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသားပါ။ မနက်မိုးလင်း အိပ်ရာထတိုင်း ဒီလိုဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ခုအဘိုးချတတ်လို့ပါပဲ”

“အဘိုးမှာ ရွေးချယ်ပိုင်ခွင့်ရှိတယ်။ တစ်နေ့လုံး အိပ်ရာပေါ် လဲလျောင်းပြီး အလုပ်သိပ်မလုပ်တော့တဲ့ ကိုယ်အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းတွေ ကို အဘိုး ရေတွက်နေစွင့်ရှိတယ်။ ဒါမှမဟုတ် ရပ်နေပြီး ကိုယ်အင်္ဂါ တော်တော်များများ အလုပ်လုပ်နိုင်သေးကြောင်း ဘုရားသခင်ကို ကျေးဇူး တင်နေလို့ ရတယ်”

အဘိုးတို့ အသက်ရှင်နေတဲ့ နေ့တစ်နေ့တိုင်းက ဘုရားသခင်ရဲ့ လက်ဆောင်ဖြစ်တယ်။ အဘိုးမျက်လုံးတွေ ဖွင့်နိုင်သရွေ့ ဒီနေ့သစ် တွေကို အာရုံစိုက်ပြီး အဘိုးဘဝမှာ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးခဲ့ဖူးတာတွေကို အမှတ်ရမယ်”

“အိုမင်းတဲ့ အသက်အရွယ်ဟာ ဘက်အကောင်နဲ့ တူတယ်။ နပျိုရိုနီ စုဆောင်းခဲ့တဲ့ ပျော်ရွှင်ခြင်းတွေကို လက်ကျန်ဘဝမှာ ထုတ်ယူ သုံးစွဲနေတာဖြစ်တယ်”

“ဒါကြောင့် အချိန်စောပြီး မင်းရဲ့ မှတ်ဉာဏ်အကောင်ထဲ ပျော်ရွှင်ခြင်းတွေ စုဆောင်းဖို့ အကြံပေးချင်တယ်”

“အဘိုးရဲ့ မှတ်ဉာဏ်အကောင်ထဲ ပျော်ရွှင်ခြင်းတွေ ထည့်ပေး တဲ့ မင်းကို ကျေးဇူးတင်တယ်။ အဲဒီပျော်ရွှင်ခြင်းတွေကို အဘိုးရဲ့ အကောင်ထဲ အဘိုးထပ်ဖြည့်နေမှာပါ”

ပျော်ရွှင်ခြင်းအတွက် အောက်က ရိုးရှင်းတဲ့ လမ်းညွှန်ချက်တွေ ကို မှတ်ထားရမယ်။

- (၁) နှလုံးသားထဲမှာ အမုန်းမရှိဘူး
- (၂) ဦးနှောက်ထဲမှာ ပူပင်သောကမရှိဘူး
- (၃) ရိုးရိုးရှင်းရှင်း ရှင်သန်မယ်
- (၄) များများ ပေးကမ်းစွန့်ကြဲမယ်
- (၅) နည်းနည်း မျှော်လင့်မယ်

ပျော်ရွှင်ဖို့က ဒီလောက်ပဲ ရိုးရှင်းခဲ့ပါတယ်။ တကယ်လို့ နှစ်သက်ရင် ဒီစာလေးကို နေရာအနှံ့ ဖြန့်ဝေပေးပါ။ ဒါဟာ လူလူချင်း ကြားက အရိုးရှင်းဆုံး စစ်မှန်တဲ့ ဆက်ဆံရေးဖြစ်တယ်။ ဖြန့်ဝေပြီး နောက် ထူးခြားဆန်းကြယ်မှုတချို့ကို သင် ရကောင်းရလိမ့်မယ်။

မူရင်းရေးသားသူ -- Wen Sir (<http://www.wretch.cc/blog/sasori/25964530>)



တစ်ဖက်သားကို ခွင့်မလွှတ်တာနဲ့ တစ်ဖက်သားကို ဆုံးမရာ ရောက်တယ်လို့ လူအများက ထင်ကြပါတယ်။ တစ်နည်းအားဖြင့် “မင်းကို ငါ့ ခွင့်မလွှတ်မချင်း မင်း ကံဆိုးမယ်မှတ်” ဆိုသလို ဖြစ်တယ်။ တကယ် တော့ ဒေါသအစိုးအငွေ့တွေနဲ့ အိပ်မပျော်၊ စားမဝင်ဘဲ တကယ့်ကံဆိုး သူက ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေပါတယ်။

လူတစ်ယောက်ကို စိတ်တိုဒေါသထွက်တဲ့အခါ မျက်စိမှိတ်ပြီး ကိုယ့်ခံစားချက်ကို ခံစားကြည့်ပါ။ ကိုယ့်ခန္ဓာကို ခံစားကြည့်ပါ။ တခြားလူ မှာ အပြစ်ရှိတယ်လို့ ကိုယ်ခံစားမိရင် ကိုယ်ကိုယ်တိုင်လည်း မပျော်ရွှင် နိုင်ပါဘူး။

လူတစ်ယောက်မှာ ကိုယ်ကြိုက်သလို လုပ်ပိုင်ခွင့်၊ ကိုယ် နားလည်သလို နေနိုင်ခွင့်ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်ဘက်လူ အားနာစိတ် ရှိအောင်လုပ်ဖို့က မလွယ်လှတဲ့အပြင် “ကိုယ့်စားဝတ်နေရေး” ကိုလည်း ထိခိုက်စေတယ်။

လူအကြိုက် နတ်မလိုက်နိုင်ဆိုသလို မိုးသက်လေပြင်းကျလို့ ကိုယ့်အိမ်ခြေအောက်ခန်း ခြေမြုပ်သွားတယ်ဆိုပါစို့။

“ရာသီဥတုကို ငါတစ်သက် လုံးဝခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူးကွာ” လို့ သင် ပြောနိုင်မလား။

ငှက်တစ်ကောင် ကိုယ့်ခေါင်းပေါ် မစင်စွန့်ချတာနဲ့ ငှက်ကို မုန်းတီးလို့ ရနိုင်မလား။ တကယ်လို့ မရနိုင်ခဲ့ရင် ဘာဖြစ်လို့ တခြား သူကိုလည်း မုန်းတီးနေကြဦးမလဲ။ ဝေဖြင်းမုန်တိုင်း၊ ငှက်တွေကို ထိန်းချုပ်တဲ့အာဏာ ကျွန်တော်တို့မှာ မရှိသလို တခြားလူကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ မထိန်းချုပ်နိုင်ခဲ့ဘူး။ ဘုရားသခင်က လူတွေကို မုန်းတီးဖို့

ခွင့်လွှတ်စိတ်

‘နာကြည်းမုန်းတီးခြင်းကို စွန့်လွှတ်လိုက်တာ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်အတွက်ပဲဖြစ်တယ်။ ကိုယ်ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ရှင်သန်ဖို့အတွက်ဖြစ်တယ်’

Matthiola incana ဆိုတဲ့အပင်က သူ့ကို နင်းချေတဲ့ ခြေ ထောက်ကိုတောင် သူ့ကိုယ်ပေါ်က ရနံ့တွေနဲ့ မွှေးကြိုင်စေသတဲ့ ... ဒါဟာ ခွင့်လွှတ်ခြင်းပဲဖြစ်တယ်။

ကျွန်တော်တို့က ကျွန်တော်တို့ရဲ့ဦးနှောက်ထဲမှာ တခြားလူတွေ ဘယ်လို ပြုမူနေထိုင်သင့်တယ်ဆိုတဲ့ ကန့်သတ်ချက်တချို့ကို ထည့် ထားတတ်တယ်။ အကယ်၍ တစ်ဖက်သားက ကိုယ့်ကန့်သတ်ချက်ကို ဆန့်ကျင်ရင်၊ မလိုက်နာရင် သူတို့ကို မုန်းတီးတတ်ကြတယ်။ တခြား လူက “ကျွန်တော်တို့” ရဲ့ ကန့်သတ်ချက်ကို အရေးမလုပ်တာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ စိတ်တိုမုန်းတီးရတာဟာ ရယ်စရာ ကောင်းမနေဘူးလား။



လောကကြီးကို တည်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။ တစ်ဖက်သားကို နာကြည်း တယ်၊ မုန်းတီးတယ်ဆိုတဲ့ အရာတွေကို လူတွေကပဲ ဖန်တီးခဲ့တာ ဖြစ်တယ်။

ခွင့်လွှတ်တာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြောရရင် ပထမဦးဆုံး မိဘတွေ ကို ခွင့်လွှတ်ရမယ်။ လောကကြီးမှာ ခြောက်ပစ်ကင်းတဲ့ မိဘတွေမရှိဘူး။ ကိုယ်ငယ်ရွယ်စဉ်မှာ "ရာနုန်းပြည့် မိဘကောင်းပီသရမယ်" ဆိုတဲ့ စာအုပ် တွေ၊ ကျမ်းတွေ စေးကွက်ထဲမှာ မရှိခဲ့သေးဘူး။ အိမ်ထဲ၊ အိမ်ပြင်၊ ဗိသားစုတာဝန်နောက် တခြားကိစ္စအဝဝကို သူတို့ လုပ်ဆောင်ကြရတယ်။ သူတို့ဘက်က ချွတ်ယွင်းတာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အမှားလုပ်မိတာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့ကို ခွင့်လွှတ်ရမယ်။ သူတို့ကို တစ်ရက်ခွင့်မလွှတ်နိုင်ရင် ကိုယ်လည်း တစ်ရက် နေ့ကူးကောင်းလိမ့်မှာ မဟုတ်ဘူး။

"အကယ်၍ အရမ်းဆိုးသွမ်းယုတ်မာတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် ခွင့်လွှတ်ရမလား" လို့ သင် မေးကောင်းမေးလိမ့်မယ်။

ကျွန်တော့်မှာ စန္ဒီဆိုတဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ဦးရှိတယ်။ ၁၉၈၇ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလမှာ စိတ္တဇလူနာတစ်ဦးဟာ သေနတ်ကိုင်ပြီး သူ့အိမ်ထဲ ကျူး ကျော်ဝင်ရောက်ခဲ့တယ်။ အဲဒီလူဟာ ပန်းကောင်းတစ်ပွင့်လို ဖူးပွင့်နေတဲ့ သူ့သမီး(၃)ယောက်ကို ပစ်သတ်သွားခဲ့တယ်။

ဒီအဖြစ်ဆိုးက စန္ဒီကို ဖူးစူးနှစ်နှစ် နာကျင်စေခဲ့တယ်။ သူ နာကြည်းမုန်းတီးမှုတွေကို ဘယ်သူက ဘာနဲ့မျှ မနှိုင်းပြတတ်ခဲ့ဘူး။

အချိန်တွေ တဖြည်းဖြည်း ကုန်လွန်လာတာနဲ့အမျှ သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေတွေရဲ့ အားပေးနှစ်သိမ့်မှုကြောင့် ခွင့်လွှတ်ခြင်းလမ်းကြောင်းပေါ် သူ ရောက်လာခဲ့တယ်။ နာကြည်းမုန်းတီးခြင်းတွေကို သူစွန့်ပြီး လူသတ်

သမားကို ခွင့်လွှတ်ခဲ့တယ်။ ရှိသမျှအချိန်တွေ အသုံးပြုပြီး လူတွေကို သူ အကူအညီပေးတယ်။ သူတစ်ပါးကိုပေးတဲ့ အကူအညီနဲ့ စိတ်ရဲတည်ငြိမ် ခြင်း၊ ခွင့်လွှတ်ခြင်းကို သူ ရယူတယ်။

အတွေ့အကြုံအရ ကံကြမ္မာဆိုးတွေကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ နာကြည်းမုန်းတီးခြင်းတွေကို လူဝန်းကျင်မှာ ဂရုစိုက်ခြင်းအဖြစ် သူ ပြောင်းလဲပစ်နိုင်ခဲ့တယ်။ အကယ်၍ စန္ဒီကိုမေးခဲ့ရင် "နာကြည်းမုန်းတီး ခြင်းကို ခွင့်လွှတ်လိုက်တာ ကိုယ့်ကိုယ်တိုင်အတွက်ပဲ ဖြစ်တယ်။ ကိုယ် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ရှင်သန်ဖို့အတွက်ဖြစ်တယ်" လို့ သူ ပြန်ဖြေပါ လိမ့်မယ်။

စန္ဒီနဲ့အဖြစ်တူတဲ့ လူတွေမှာ နှစ်မျိုးနှစ်စားရှိကြောင်း ကျွန်တော် သတိထားမိတယ်။ ပထမတစ်မျိုးက ကိုယ့်ဘဝကို နာကြည်းမုန်းတီးခြင်း ရဲ့ အရိပ်အောက်မှာ ရှင်သန်စေတဲ့လူနဲ့ နောက်တစ်မျိုးက အဲဒီနာကြည်း မုန်းတီးခြင်းတွေကို ကိုယ်ချင်းစာစိတ်၊ နားလည်စိတ်အဖြစ် ပြောင်းလဲ နိုင်သူဖြစ်တယ်။

ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာ၊ ဖျားနာတာ၊ အထီးကျန်တာနဲ့ မျှော်လင့် ချက်ခဲ့တာတွေဟာ လူတိုင်းရောင့်လွှဲလို့ မရနိုင်တဲ့အရာတွေဖြစ်တယ်။ တစ်နည်းနည်း၊ တစ်ချိန်ချိန်မှာ လူတိုင်းကြုံတွေ့နိုင်တယ်။ အဖိုးတန် ပစ္စည်း ဆုံးရှုံးခံရတဲ့လူတိုင်း အချိန်အတိုင်းအတာတစ်ခုတိတော့ ခံစားရ စေမိပါပဲ။ အဲဒီလို ခံစားပြီးနောက် ကိုယ် ပိုကြံ့ခိုင်သွားသလား၊ ပိုပျော့ညံ့ သွားသလား၊ ဒါဟာ အဓိက အချက်ပဲ ဖြစ်တယ်။

မူရင်းရေးသားသူ - - Andrew Mathus



www.burmeseclassic.com

ချစ်စရာစတိုလေး

‘ဒီနှစ်တွေအတွင်းမှာ ကျွန်မ လက်ခံရရှိတဲ့ စာတိုလေးတွေက အရင်ကရဲ့ခဲတဲ့ စာလုံးပေါင်းအမှား မညီညာတဲ့စာလုံး စတန်ထွင်ထားတဲ့စာလုံးစတဲ့ စာတိုတွေနဲ့ ကွဲပြားခဲ့တယ်’

စာလေးတွေနဲ့ စကားပြောရတာ ခက်တဲ့အလုပ်တော့ မဟုတ်ဘူး။ တကယ်ခက်တာက ကိုယ်ပြောတဲ့စကားကို သူတို့ နားထောင်မထောင်ဆိုတာပဲ ဖြစ်တယ်။

ကျွန်မရဲ့ ကလေးတွေက ကျောင်းတက်စအရွယ်မှာ အပြစ်ကင်းရိုးရှင်းတဲ့ အပြုအမူတချို့ကို သူတို့ လေ့ကျင့်ထားပြီဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မ သတိထားမိတယ်။ ဥပမာ-ကျွန်မပြောနေတဲ့စကားကို တကယ်စိတ်ဝင်စားနေသယောင် သူတို့ ဟန်ဆောင်တတ်တယ်။ တကယ်တော့ ကျွန်မရဲ့စကားတွေ သူတို့နားထောင်တာ မဟုတ်ဘူး။ စက်ရုပ်လို ခေါင်း

သတ္တိရှိသောပထမခြေလှမ်း

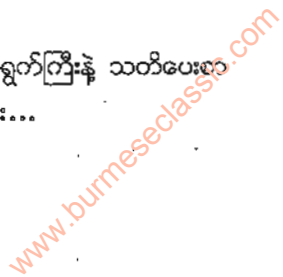
မပြတ်ညီတိပြီး ရှေ့တည့်တည့်ကိုကြည့်ရင်း သူတို့ နားထောင်နေသယောင် ဟန်ဆောင်တတ်တယ်။ အကယ်၍ ဒီကလေးတွေနဲ့ နှစ်အတော်ကြာ ကျွန်မတို့ ဖြတ်သန်းနေရဦးမယ်ဆိုရင် သူတို့နဲ့ ပြောဆိုဆက်ဆံဖို့ နည်းလမ်းတွေ ရှာရတော့မယ်ဆိုတာကို ကျွန်မ သိလိုက်တယ်။

အကြံဉာဏ် နည်းလမ်းသစ်တွေ တွေးတော့ရှာကြံပြီးနောက် ကလေးတွေဟာ စာတွေ စဖတ်တတ်တဲ့အချိန်ကစပြီး စာတို (note) လေးတွေတွေ့တိုင်း လိုက်လိုက်ဖတ်တတ်တာကို ကျွန်မ သတိပြုမိတယ်။

အကယ်၍ စာတိုလေးက တခြားမောင်နှမအတွက် ဒါမှမဟုတ် ကျွန်မ အမျိုးသားအတွက်ဆိုရင် ပိုအကျိုးထိရောက်တာကို တွေ့ရတယ်။ အကယ်၍ စာကို ကွန်ပြူတာစာ ဒါမှမဟုတ် အဲဒီစာတိုလေးကို စာအိတ်ပုံအောက် ထည့်ဝှက်ထားတာက စာကို ရေခဲသေတ္တာပေါ် ကပ်ထားတာထက် သူတို့ကို ပိုဂရုစိုက်မိစေနိုင်ကြောင်း ကျွန်မ သတိထားမိတယ်။

စတုရန်းမှာ “ကျေးဇူးပြုပြီး သင့်ဖိနပ်ကို သိမ်းဆည်းပါ”။ “ကိတ်မှန် မစားပါနှင့်” စတဲ့ စာတိုလေးတွေနဲ့ ကျွန်မ စမ်းသပ်ခဲ့တယ်။ ဒီနည်းက အစမှာ အရမ်းထိရောက်မှု ရှိခဲ့တယ်။ “စာတိုလေး” လက်ခံရရှိတာနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကြီးပြင်းလာပြီလို့ သူတို့ ခံစားမိကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီနည်းက သူတို့ တဖြည်းဖြည်း အရွယ်ရပြီး နားလည်လာတာနဲ့အမျှ အသုံးမဝင်တော့ဘူး။

တစ်ခါတလေ သူတို့ အိပ်ခန်းထဲမှာ စာရွက်ကြီးနဲ့ သတိပေးစာတွေ ကျွန်မ ရေးကပ်ထားတတ်တယ်။ ဒါကိုဖတ်ပြီး...



“ဟင်း . . . ဒါက ဘာစာတိုလဲ မေမေ”လို့ မသိနားမလည် သလို သူတို့မေးတတ်တယ်။

အဲဒီနောက် စာတွေကို ကျွန်မ ရေးမကပ်တော့ဘူး။ ကျွန်မ လည်း အမည်အမျိုးမျိုး အတပ်ခံခဲ့ရတယ်။ ကျွန်မဟာ “အိမ်စေ”၊ “ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်သူ”၊ “အကြမ်းဖက်သမား” စသည်ဖြင့် ချန် ထားတဲ့ စာတိုနောက်လိုက်ပြီး ကျွန်မလည်း ရာထူးအမျိုးမျိုး အပြောင်း ခံရတယ်။

အကယ်၍ သူတို့ရဲ့ အိမ်ခန်း အရမ်းရှုပ်ပွနေချိန် ကျွန်မက “မသိမ်းဆည်းပါက အပိုင်သိမ်းရန် သတိပေးသည်”လို့ စာလုံးကြီးကြီး ရေးကပ်ပြီး အခန်းကို သော့ခတ်ပစ်လိုက်ရင် သူတို့ဆီက သိသာတဲ့ တုန်ပြန်မှုကို ရတတ်တယ်။ “အကြမ်းဖက်သမား”လို့ စာတိုလေးထားပြီး သူတို့ တုန်ပြန်တတ်တယ်။ အကယ်၍ အိမ်ခန်းကို ချက်ချင်း မသိမ်း ဆည်းဘူးဆိုရင် “အကြမ်းဖက်သမား”က အခန်းထဲက ပစ္စည်းတွေ အကုန် သယ်ထုတ်တော့မယ်ဆိုတာ သူတို့သိတယ်။

“ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်သူ”လည်း စာတိုလေးချန်ပြီး သတိ ပေးတတ်တယ်။ အကယ်၍ ရေချိုးခန်းဘေစင် မသန့်ရှင်းရင် ရေချိုးခန်း သုံးပိုင်ခွင့်တွေ သူတို့ ဆုံးရှုံးရတယ်။ အကယ်၍ ကြမ်းပြင်ပေါ် မုန့်စမုန့်န တွေ ကျကျန်ခဲ့ရင် “ပုရွက်ဆိတ်”ကလည်း စာတိုလေးတွေ ချန်ထား တတ်တယ်။

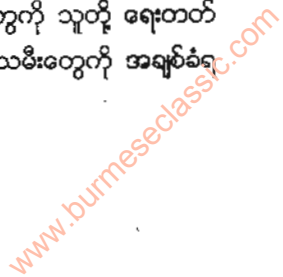
စာတိုတိုင်းက သူတို့ကို အပြစ်ရှာတဲ့စာတွေတော့ မဟုတ်ဘူး။ တစ်ခါက “အိမ်စေ”ထားခဲ့တဲ့ စာတိုလေးက သူတို့ရဲ့လုပ်ဆောင်ချက်တွေ တိုးတက်ကောင်းမွန်ကြောင်း သူတို့ကို သိစေခဲ့တယ်။

ဥပမာ - “ကလေးတို့ရေ . . . မင်းတို့ သွားမတိုက်ကြတော့ ဘူးလား။ ဘာဖြစ်လို့ အခုတလော ကြမ်းပြင်ပေါ်၊ မုန့်ပေါ်နဲ့ မီးအိမ် တွေပေါ်မှာ သွားတိုက်ဆေးရာတွေ မတွေ့တော့တာလဲ။ ဆက်ပြီး ကြိုးစားပါ”

နောက် စာတိုတစ်စောင်က “မင်းတို့ရဲ့ အိမ်ရာတွေ သပ်ရပ်နေ တာ နှစ်ပတ်ရှိပြီနော်။ မင်းတို့ တခြားနေရာ သွားအိပ်ကြတာလား။”

ဒီလိုနဲ့ စာတိုလေးတွေက ကျွန်မတို့ မိသားစုကြားမှာ ရေပန်း စားခဲ့တယ်။ မိသားစုဝင်တစ်ဦးဦး ခရီးထွက်တဲ့အခါ အဝတ်အစားကြားမှာ စာတိုလေးတွေကို တွေ့ရတတ်တယ်။ ကလေးတွေ ပျော်ပွဲစားထွက်တဲ့ အခါပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကျွန်မအမျိုးသား အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ခရီးသွားတာပဲဖြစ်ဖြစ် စာ တိုလေးတွေ သူတို့ ရတတ်တယ်။ တစ်ခါက ကျွန်မ အမျိုးသား တစ်ယောက်တည်း တည်းခိုခန်းမှာ တည်းနေတုန်း သူ့ရဲ့ တခြားခြေအိတ် တစ်ဖက်ကနေ စာတိုလေးတစ်စောင်ကို တွေ့တယ်။ စာက စာလုံးပေါင်း အမှားနဲ့ မညီညာလက်ရေးနဲ့ ရေးထားတဲ့ “ဖေဖေကို လွမ်းတယ်”လို့ စာတိုလေးပင်ဖြစ်သည်။ စာဖတ်ပြီး သူ ကြည်နူးမိခဲ့တယ်။

ကျွန်မလည်း စာတိုလေးတွေ ရတတ်တယ်။ အဝတ်လျှော်ဆိုင် မှာ ကျောင်းဝတ်စုံတွေ သွားယူပေးဖို့ သူတို့ရဲ့ အသိပေးစာတိုတွေ၊ ဒါမှ မဟုတ် သူတို့အတွက် ခေါင်းလိမ်းဆီတွေဝယ်ဖို့ အသိပေးစာတွေ ဖြစ် တယ်။ တစ်ခါတလေ တုံးတုံးအအ စာတိုလေးတွေကို သူတို့ ရေးတတ် တယ်။ ဥပမာ - “ကိုယ်တိုင်လုပ်တဲ့မုန့်က အသားသမီးတွေကို အချစ်ခံရ ကြောင်းခံစားစေတယ်”



တချို့ရိုးရင်းတဲ့ စာတိုလေးတွေက ကျွန်မကို နက်နက်နဲနဲ ခံစားစေတတ်တယ်။ ဥပမာ - တစ်နေ့မနက်က ဒုတိယတန်းတက်နေတဲ့ သမီးလေးနဲ့ ကျွန်မ ကတောက်ကဆဖြစ်ပြီး မပျော်ရွှင်ခဲ့ဘူး။ သမီးလေးက ခြေဆောင့်ပြီး ကျောင်းတက်ဖို့ ထွက်သွားခဲ့တယ်။ ကျွန်မက ကုန်စုံဆိုင်ဘက်ထွက်လာပြီး ငါဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဆင်းရဲဒုက္ခအခံရဆုံးမိခင်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထင်မိတယ်။ ဆိုင်ရောက်တော့ ဝယ်စရာစာရင်း စာရွက်ကိုကိုင်ပြီး ဘာမှမဝယ်ဘဲ လေးလေးသွဲ့သွဲ့နဲ့ ဆိုင်ထဲမှာ လူးလားခေါက်ပြန် ကျွန်မ လျှောက်နေမိတယ်။ တအောင့်ကြာတော့ စာရင်းစာရွက်ကို ကျွန်မ ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်မရေးထားတဲ့ စာနစ်ကြောင့်ကြားမှာ "ဆောရီး" ဆိုတဲ့ မညီမညာ လက်ရေးကလေးကို တွေ့လိုက်တယ်။ ကျလုလုမျက်ရည်ကို ကျွန်မ သုတ်လိုက်တယ်။ လှုပ်ရှားနေတဲ့စိတ်ကိုထိန်းပြီး ပေါ့ပါးတဲ့ ခြေလှမ်းတွေနဲ့ လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းတွေကို ကျွန်မဝယ်ခဲ့တယ်။

ထူးခြားတဲ့ တချို့အချိန်မှာ ကျွန်မလည်း စာတိုတွေ ရေးတတ်တယ်။ ကလေးတွေ အခက်အခဲနဲ့ ကြုံတဲ့အခါ သူတို့ရဲ့ ပေါင်မုန့်၊ ချောကလက် ဒါမှမဟုတ် ဖိနပ်တွေထဲမှာ အားပေးတဲ့ စာတိုလေးတွေ ကျွန်မ ချန်ထားတတ်တယ်။

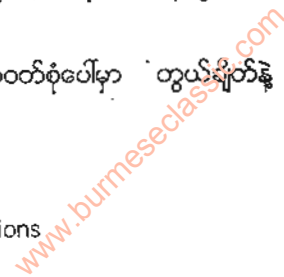
အရေးပါတဲ့နေ့ရက်တွေကိုလည်း ကျွန်မ မှတ်သားထားတတ်တယ်။ ဥပမာ - သူတို့ရဲ့ စာမေးပွဲရက်၊ အဆိုပြိုင်ပွဲရက် ဒါမှမဟုတ် တခြားဝမ်းနည်းအောက်မေ့စရာ နေ့ရက်တွေ... ဒီလိုရက်တွေမှာ သူတို့အတွက် အားပေးစာလေးတွေ ကျွန်မ ရေးတတ်တယ်။

တစ်ခုခုကို အောင်အောင်မြင်မြင်နဲ့ သူတို့ လုပ်နိုင်တဲ့အခါ သူတို့ရဲ့ ခေါင်းအုံးအောက် ဒါမှမဟုတ် သွားတိုက်တံဘေးမှာ သူတို့ကို ရှိုးကျူးတဲ့ စာတိုလေးတွေ ကျွန်မ ချန်ထားတတ်တယ်။ သာမန်အားဖြင့် စာတိုလေးတွေ ရတဲ့အချိန် ဘာစကားလုံးတွေနဲ့မှ သူတို့ မတုန့်ပြန်တတ်ပေမယ့် တစ်ခါတလေ စာတိုလေးကြည့်ပြီး "မိုက်တယ်... အရမ်းမိုက်တယ်... မေမေ" လို့ သူတို့ ပြောတတ်တယ်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီလို စာတိုလေးတွေ ကတုန့်ပြန်မှုတစ်ခုခုတော့ ရစမြဲပါပဲ။

ကျွန်မတို့ မိသားစုအတွက် ဒီလိုစာတိုလေးတွေက ကိုယ့်သဘောထားကို ဖော်ပြပေးတဲ့ အကောင်းဆုံးနည်းဖြစ်တယ်ဆိုတာကို ကျွန်မ တဖြည်းဖြည်း သတိထားလာမိတယ်။ ဒီလိုနည်းနဲ့ များပြားတဲ့ အိမ်အလုပ်အကြောင်း ကျွန်မ ညည်းတွားစရာ မလိုခဲ့ဘူး။ အခက်အခဲဒုက္ခနဲ့ကြုံချိန် စာတိုလေးတွေက ကျွန်မကို အင်အားတွေ၊ နှစ်သိမ့်မှုတွေ ပေးခဲ့တယ်။ ချီးမွမ်းစကားတွေကို စကားလုံးအဖြစ်နဲ့ ချရေးလိုက်တာနဲ့ ဒီစကားတွေဟာ ပိုအဓိပ္ပာယ်ရှိကြောင်း ထင်ရှားစေခဲ့တယ်။ ပိုအရေးပါတာ တစ်ခုက ပြဿနာတစ်ခုခုကို ပိုကောင်းတဲ့နည်းနဲ့ ဖြေရှင်းချင်တဲ့အချိန်မှာ ဟာသပါတဲ့ စာတိုလေးတွေနဲ့ ကျွန်မ အသုံးပြုနိုင်ခဲ့တာပဲ ဖြစ်တယ်။

ဒီနှစ်တွေအတွင်းမှာ ကျွန်မ လက်ခံရရှိတဲ့ စာတိုလေးတွေက အရင်ကရဲ့စာတိုလုံးပေါင်းအများ၊ မညီညာတဲ့စာလုံး၊ စတုရန်းထွင်ထားတဲ့စာလုံး စတဲ့စာတိုတွေနဲ့ ကွဲပြားခဲ့တယ်။

အဝတ်လျှော်ဆိုင်ပို့မယ့် မင်္ဂလာဝတ်စုံပေါ်မှာ တွယ်ချိတ်နဲ့ တွယ်ထားတဲ့ စာတိုလေးက...



“ဖေဖေနဲ့ မေမေ ကျွန်တော့်အိမ်မက်ထဲကအတိုင်း ကျွန်တော့်အတွက် မင်္ဂလာပွဲကျင်းပပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” လို့ရေးထားတယ်။

ကျောင်းပြန်ဖွင့်လို့ တက္ကသိုလ်တက်ဖို့ ပြန်သွားတဲ့ ကျွန်မသမီး အငယ်ဆုံးရဲ့ စာတိုလေးတစ်စောင်ကို ကျွန်မရခဲ့တယ်။ သူ့အဝတ်ခြင်းထဲ က လျှော်စရာအဝတ်တွေထုတ်ချိန် ခြင်းအောက်မှာ တွန့်ကြောနေတဲ့ စာတို လေးတစ်စောင်က ...

“မေမေ . . . သက်တော်ရာကျော် ရှည်ပါစေ။ မေမေ့ကို အရမ်းချစ်တယ်” လို့ရေးထားတယ်။

အချိန်တဖြည်းဖြည်း ကုန်လွန်ပြီး ကျွန်မရဲ့သားသမီးတွေ အိမ်ထောင်အသီးသီးကျပြီးနောက် စာတိုလေးနဲ့ ကူးလူးဆက်ဆံတဲ့ နေ့ရက်တွေ ကုန်ဆုံးပြီလို့ ကျွန်မ ထင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် မိဘအိမ်ပြန်ပြီး ကျွန်မတို့ကို သူတို့ လာကြည့်ပြီးတဲ့နောက် ရက်အတန်ကြာမှာ မထင်မှတ် တဲ့နေရာတချို့မှာ သူတို့ရဲ့ စာတိုလေးတွေကို မမျှော်လင့်ဘဲ ကျွန်မ ရတတ်တယ်။ သူတို့လိုပဲ ကျွန်မလည်း သူတို့အိမ် အလည်သွားတဲ့ အခါမျိုးမှာ စာတိုလေးတွေကို ချန်ထားခဲ့တတ်သေးတယ်လေ...

မူရင်း - - <http://www.youthwant.com.tw>

* * *

စိတ်ကူးအိပ်မက်နဲ့မျှော်လင့်ချက်

‘လူတစ်ယောက်ရဲ့မျှော်လင့်ချက်ထဲကနေ သူ့ရဲ့အရည်အချင်း အတိုးအလျှော့ကို ခန့်မှန်းနိုင်တယ်’

စိတ်ကူးအိပ်မက်သူတွေဟာ လူသားတွေရဲ့ ဦးဆောင်သူ၊ လမ်းပြညွှန်ကြားသူတွေ ဖြစ်တယ်။ သင်ဟာ စိတ်ကူးယဉ် အိပ်မက်မက်တတ်သူတစ်ဦးလား။

လူ့ဘဝကို ပိုအဓိပ္ပာယ်ရှိစေပြီး လူအများကို အခက်အခဲက ကျော်လွှားစေနိုင်တာတွေဟာ စိတ်ကူးအိပ်မက်ရှိသူတချို့ရဲ့ လုပ်ဆောင်ချက်တွေကြောင့် ဖြစ်တယ်။ ဒီလို စိတ်ကူးအိပ်မက်ရှိသူတွေကို ကျွန်တော်တို့ ကျေးဇူးတင်သင့်ပါတယ်။

စာတယ်လို့ လူ့သမိုင်းမှာ စိတ်ကူးအိပ်မက်သူတို့ရဲ့ လုပ်ဆောင်ချက်တွေကို ဖျောက်ပစ်ခဲ့ရင် ပျင်းရိဖို့ကောင်းတဲ့ သမိုင်းစာအုပ်ကို ဘယ်



သူကမှ သွားဖတ်နေတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ စိတ်ကူးအိပ်မက်ရင်တွေဟာ ပင်ပန်းဆင်းရဲဒဏ်ကို မမူဘဲ ခါးကုန်း၊ ချွေးစက်မြေခတ်အထိ လူသားတွေ အတွက် ညီညာတဲ့လမ်းကို ဖောက်ခွဲကြတယ်။ ဒီနေ့ခေတ်ရဲ့ တိုးတက် ပြောင်းလဲမှုတွေဟာ အရင်ခေတ်ရဲ့ စိတ်ကူးအိပ်မက်တွေ ပေါင်းစပ်ထား တာ ဖြစ်သလို အရင်ခေတ်တစ်ခေတ်စီရဲ့ အကောင်အထည်ဖော်ထားတဲ့ စိတ်ကူးအိပ်မက်တွေကြောင့်ဖြစ်တယ်။

တကယ်လို့ စိတ်ကူးအိပ်မက်သူတွေသာ အမေရိကားတိုက် အနောက်ဘက်ခြမ်းကို သွားရောက်မပူးစမ်းခွဲရင် ဒီနေ့ရဲ့ အမေရိကားက အတ္တလန္တိတ်သမုဒ္ဒရာမှာပဲ ရှိနေဦးမှာ ဖြစ်တယ်။

လူသားတွေအတွက် အပေးဆပ်ဆုံး၊ တန်ဖိုးအရှိဆုံးလူတွေ ဆိုတာ အမြင်ကျယ်ပြီး ကြိုမြင်တတ်တဲ့ စိတ်ကူးအိပ်မက်သူတွေ ဖြစ် တယ်။ သူတို့ဟာ အသိဉာဏ်နဲ့ ပညာတွေကို ပေါင်းစပ်ပြီး လူသားတွေရဲ့ ကောင်းကျိုးကို တည်ဆောက်ခဲ့သလို အမြင်ကျဉ်းမြောင်းသူ၊ အလွန် အကျွံ စွဲလမ်းယုံကြည်သူတွေကိုလည်း ကယ်တင်ခဲ့တယ်။ ကြိုမြင်တတ် တဲ့ စိတ်ကူးအိပ်မက်ရှိသူတွေဟာ သာမန်လူတွေ မလုပ်နိုင်တဲ့ကိစ္စကို အကောင်အထည်ဖော် ဆောင်ရွက်နိုင်သူတွေ ဖြစ်တယ်။

တွေးတောခြင်းက အနုပညာရှင်၊ ဂီတပညာရှင်နဲ့ ကဗျာဆရာ တွေအတွက် အရမ်းအသုံးဝင်တယ်လို့ လူတချို့က ပြောကြပေမယ့် တကယ် လက်တွေ့ဘဝမှာ အဲဒီလောက်ထိ မသိသာခဲ့ဘူး။ ဒါပေမယ့် နိုင်ငံအသီးသီးက ခေါင်းဆောင်တိုင်းဟာ စိတ်ကူးအိပ်မက်ယဉ်သူ၊ တွေး တောသူတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြတယ်။ လုပ်ငန်းရှင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကုန်သည်ကြီးတွေပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ စီးပွားရေးခေါင်းဆောင်ပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့မှာ ကြီးမားတဲ့ စိတ်ကူး

အိပ်မက်၊ ကြံ့ခိုင်တဲ့ ယုံကြည်မှုနဲ့ ကြိုးပမ်းအားထုတ်မှုတွေ ရှိကြတယ်။

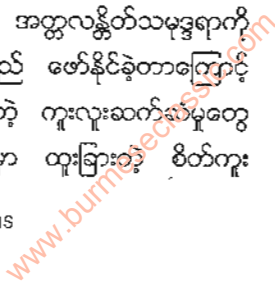
အီတလီလူမျိုး Marconi ဟာ ရေဒီယိုကြေးနန်း (radio telegraph) ကို တီထွင်ခဲ့သူဖြစ်ပြီး သူ့စိတ်ကူးအိပ်မက်ကို လူတွေ ထူးဆန်း အံ့ဩအောင် အကောင်အထည်ဖော်ခဲ့တယ်။ အကောင်အထည်ဖော်ခဲ့တဲ့ ဒီစိတ်ကူးအိပ်မက်ကြောင့် ပင်လယ်ပြင်မှာ လေမုန်တိုင်းဒဏ် ခံနေရတဲ့ သင်္ဘောကို ကယ်တင်နိုင်ခဲ့တယ်။ မုန်တိုင်းဒဏ်ခံနေရသူတွေက ကြိုးမဲ့ ကိုအသုံးပြုပြီး ကယ်တင်ဖို့ အချက်ပေးနိုင်ခဲ့လို့ ဖြစ်တယ်။

Radio telegraph ကို မတီထွင်နိုင်ခင်မှာ Radio telegraph ဟာ လူတွေရဲ့ စိတ်ကူးအိပ်မက်ဖြစ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီအိပ်မက်ကို Marconi က အကောင်အထည် ဖော်နိုင်ခဲ့တယ်။ လူလူချင်း၊ နိုင်ငံအချင်းချင်း ဆက်သွယ်ရာမှာ Radio telegraph ဟာ များစွာအထောက်အကူ ဖြစ်ခဲ့တယ်။

George Stephenson ဟာ ဆင်းရဲသား သတ္တုတွင်းလုပ်သား တစ်ဦးဖြစ်တယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့စိတ်ကူးအိပ်မက်ဖြစ်တဲ့ မီးရထားကို တီထွင် အကောင်အထည် ဖော်နိုင်ခဲ့လို့ လူတွေရဲ့ သွားရေးလာရေး၊ လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေးကို လွယ်ကူမြန်ဆန်စေခဲ့တယ်။

ရဲရင့်တဲ့ Rogers ဟာ လေယာဉ်စီးရင်း ဥရောပတိုက်ကို ဖြတ် ကျော်ပျံသန်းတဲ့ စိတ်ကူးအိပ်မက်ကို အကောင်အထည် ဖော်နိုင်ခဲ့တယ်။

Felt ရဲ့ စိတ်ကူးအိပ်မက်ဖြစ်တဲ့ အတ္တလန္တိတ်သမုဒ္ဒရာကို ဖြတ်ကျော်တဲ့ ကြေးနန်းကို အကောင်အထည် ဖော်နိုင်ခဲ့တာကြောင့် အမေရိကားနဲ့ ဥရောပကို လွယ်ကူမြန်ဆန်တဲ့ ကူးလူးဆက်သွယ်မှုတွေ ရှိစေခဲ့တယ်။ အောင်မြင်ကျော်ကြားသူတချို့မှာ ထူးခြားတဲ့ စိတ်ကူး



အိပ်မက်တွေ ပိုင်ဆိုင်လာနိုင်အောင် အင်အားစုပေးပညာရှင် ရှိတ်စပီးယားရဲ့ အကျိုးကျေးဇူးတွေလည်း များစွာပါဝင်ခဲ့တယ်။ ရှိတ်စပီးယားကြောင့် ပျက်စီးယိုယွင်းမှုတွေထဲကနေ ထူးဆန်းမှုတွေကို တွေ့စေခဲ့တယ်။ သာမန်ကိစ္စရပ်ထဲကနေ ထူးခြားဆန်းကြယ်မှုတွေကို တွေ့စေခဲ့တယ်။

လူတွေပိုင်ဆိုင်တဲ့ အင်အားအမျိုးမျိုးထဲမှာ စိတ်ကူးအိပ်မက်ရဲ့ အင်အားက အကြီးမားဆုံးဖြစ်တယ်။ တကယ်လို့ မနက်ဖြန်မှာ ပိုကောင်းနိုင်တယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ စိတ်ကူးယုံကြည်ခဲ့ရင် ဒီကနေ့ရဲ့ ပင်ပန်းဆင်းရဲခြင်းတွေကို ကျွန်တော်တို့ ဂရုစိုက်နေစရာ မလိုတော့ဘူး။ ကြီးမားတဲ့ စိတ်ကူးအိပ်မက်ရှိသူတွေက ကိုယ့်ရှေ့မှာ သံတံတိုင်းတွေ ခြားထားမှာကို တွေးမကြောက်ခဲ့ဘူး။ အဲဒီတံတိုင်းတွေက ရှေ့ဆက်မယ့်ခြေလှမ်းတွေကို မတုန်နှေးစေခဲ့ဘူး။

တကယ်လို့ လူတစ်ယောက်မှာ စိတ်အနှောင့်အယှက်၊ နာကျင်ခြင်း၊ အခက်အခဲစတဲ့အရာတွေကို ပျော်ရွှင်ခြင်း၊ သက်တောင့်သက်သာဖြစ်ခြင်း၊ ချို့မြန်ခြင်းအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲနိုင်တဲ့ အင်အားရှိခဲ့ရင် အဲဒီအင်အားဟာ အဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ ကျောက်မျက်ရတနာပဲ ဖြစ်တယ်။ တကယ်လို့ ဘဝမှာ စိတ်ကူးအိပ်မက်တွေကို ကျွန်တော်တို့ လက်လွတ်ဆုံးရှုံးခဲ့ရင် ကြံ့ခိုင်တဲ့ ယုံကြည်မှု၊ ပြည့်ဝတဲ့မျှော်လင့်ချက်၊ ရဲစွမ်းသတ္တိနဲ့ ဆက်လက်ရင်ဆိုင်နိုင်မယ့် အင်အားတွေ ဆုံးရှုံးလိုက်တာနဲ့ အတူတူပဲ ဖြစ်တယ်။

အမေရိကန်လူမျိုးတွေဟာ စိတ်ကူးအိပ်မက်ကို အင်မတန် ကြိုက်နှစ်သက်သူတွေ ဖြစ်တယ်။ ဘဝမှာ ဘယ်လောက်ပဲ ဆင်းရဲဒုက္ခ

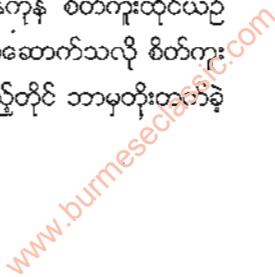
ခံစားနေရပါစေ ကံတရားနောက်မလိုက်ဘဲ နေ့ရက်ကောင်းတွေ ကိုယ့်ဆီ အရောက်လာနိုင်သေးတယ်လို့ ယုံကြည်ကြသူတွေ ဖြစ်တယ်။

ကုန်စုံဆိုင်က ဝန်ထမ်းအများစုဟာ ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်တစ်ခု ဖွင့်နိုင်ဖို့ စိတ်ကူးယဉ်တတ်ကြတယ်။ လုပ်ငန်းခွင်က အလုပ်သမားများစုဟာ လူပတ် အိမ်ထောင်တစ်ခု တည်ဆောက်နိုင်ဖို့ စိတ်ကူးအိပ်မက်တတ်ကြတယ်။ အောက်ခြေလူတန်းစားတချို့က ရာထူး၊ အာဏာကြီးကြီး ဆုပ်ကိုင်နိုင်ဖို့ စိတ်ကူးတတ်ကြတယ်။

စိတ်ကူးအိပ်မက်ရှိသူတွေမှာမှ မျှော်လင့်ချက်တွေ ရှိနိုင်တယ်။ အဲဒီ မျှော်လင့်ချက်တွေက လူတွေရဲ့ကိုယ်ထဲ ကိန်းအောင်းနေတဲ့ အရည်အချင်း၊ အသိဉာဏ်ကို နှိုးဆွပေးတယ်။ ကြိုးပမ်းလိုစိတ်ကို မြှင့်တင်ပေးတယ်။ လင်းလက်တဲ့အနာဂတ်ကို ပိုင်ဆိုင်စေတယ်။

ဒါပေမယ့် စိတ်ကူးအိပ်မက်ရှိတိုင်း မပြည့်စုံသေးပါဘူး။ အဲဒီစိတ်ကူးအိပ်မက်ကို အကောင်အထည်ဖော်မယ့် စိတ်ဓာတ်နဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ရှိဖို့လည်း လိုပါသေးတယ်။ တကယ်လို့ စိတ်ကူးသာရှိပြီး အကောင်အထည်ဖော်နိုင်အောင် အင်အားစိုက်ထုတ်ပြီး မပြတ်ကြိုးစားမှ အဲဒီအိပ်မက်ရဲ့ ကြီးမားတဲ့တန်ဖိုးကို ရယူဖြစ်တယ်။

တခြားအင်အားတွေလိုပဲ စိတ်ကူးအိပ်မက်ရဲ့ အင်အားကိုလည်း မသမာ၊ မမှန်ကန်တဲ့နည်းအဖြစ် သုံးနိုင်ပါတယ်။ ဥပမာ - လူတစ်ယောက်ဟာ ဘာအလုပ်မှမလုပ်ဘဲ တစ်နေ့ကုန် စိတ်ကူးထိုင်ယဉ်နေမယ်။ သူ့ဘဝ အချိန်အားလုံးကို လေ့လာတိုက်ဆောက်သလို စိတ်ကူးတွေနဲ့သာ ကုန်စေခဲ့ရင် သူ့ဘဝဟာ သေဆုံးသည့်တိုင် ဘာမှတိုးတက်ခဲ့မှာမဟုတ်ဘူး။



စိတ်ကူးအိပ်မက်တွေကို အကောင်အထည်ဖော်နိုင်ဖို့ ကိုယ်ပိုင် ကြိုးစားမှုတွေ လိုအပ်ပါတယ်။ အိပ်မက်တွေရှိပြီးနောက် မပြတ်ကြိုးစားမှ အဲဒီအိပ်မက်တွေကို အကောင်အထည်ဖော်နိုင်မှာ ဖြစ်တယ်။

စိတ်ကူးအိပ်မက်တွေ အားလုံးထဲမှာ လူတွေကို အကျိုးပြုတဲ့ စိတ်ကူးအိပ်မက်က တန်ဖိုးအရှိဆုံးဖြစ်တယ်။ John Harvard ဟာ ငွေကြေးအကုန်အကျခံပြီး ဟားဗတ်ကျောင်းကို စတင်တည်ထောင်ခဲ့ တယ်။ နောက်ပိုင်း အဲဒီကျောင်းဟာ ဟားဗတ်တက္ကသိုလ်ဆိုပြီး ကမ္ဘာ မှာ နာမည်ကြီးခဲ့တယ်။ ဒါဟာ သိပ်ကောင်းတဲ့ ဥပမာတစ်ခု ဖြစ်တယ်။

လူတွေဟာ စိတ်ကူးအိပ်မက်ရုံမက စိတ်ကူးအိပ်မက်တွေကို ယုံကြည်ကိုးကွယ်ဖို့လည်း လိုတယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီစိတ်ကူးအိပ်မက်တွေ အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း အားပေးတတ်ရမယ်။ လူတိုင်းမှာ အမြင့်ကို တက်လှမ်းလိုစိတ်ရှိကြတယ်။ အဲဒီလိုစိတ်ဟာ သံလိုက်အိမ်ခြောင်နဲ့တူပြီး လူတွေကို လင်းလက်တဲ့လမ်းဆီရောက် အောင် လမ်းညွှန်ပြသနေတယ်။ ကောင်းမွန်တဲ့ စိတ်ကူးအိပ်မက်က သင့် ဘဝ အနာဂတ်လမ်းခရီးမှာ အောင်မြင်ခြင်းတွေနဲ့ ပြည့်စုံမယ်လို့ ကြိုတင် နိမိတ်ပြနေတာနဲ့ တူတယ်။

စိတ်ကူးအိပ်မက်နဲ့ နှိုင်းယှဉ်ရင် လူတွေရဲ့ စိတ်ထဲက မျှော်လင့် ချက်ဟာ ပိုတန်ဖိုးရှိတာကို တွေ့ရတယ်။ မျှော်လင့်ချက်ဆိုတာ ကောင်းမွန် တဲ့ အနာဂတ်ရဲ့ ရှေ့ပြေးနိမိတ်ဖြစ်တယ်။ လူတွေကို လမ်းပြညွှန်ကြားသူ ဖြစ်တယ်။ လူတွေရဲ့ ရည်မှန်းချက် အနိမ့်အမြင့်၊ အောင်မြင်နိုင်ခြေ ရှိမရှိ ဆိုတာကို သူတို့ရဲ့မျှော်လင့်ချက်နဲ့ တိုင်းတာလို့ရတယ်။

လူတချို့က သူတို့ရဲ့ မျှော်လင့်ချက်ကို အချိန်ကြာလာတာနဲ့အမျှ တဖြည်းဖြည်း အရောင်မှိန်စေတတ်ကြတယ်။ ကိုယ့်မျှော်လင့်ချက်ကို ဘယ်လိုထားရမယ်။ ဘယ်လို စွဲစွဲမြဲမြဲ ဆုပ်ကိုင်ထားရမယ်ဆိုတာကို သူတို့ နားမလည်တဲ့အချိန်မှာဖြစ်တယ်။ မျှော်လင့်ချက်ဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ် အင်အားတွေဖြည့်ပေးပြီး ကိုယ့်ရဲ့စိတ်ကူးတွေကို တကယ်ဖြစ်ပေါ်စေတယ် ဆိုတာကို သူတို့ သဘောမပေါက်ခဲ့လို့ ဖြစ်တယ်။

မျှော်လင့်ချက်ဆိုတာ လူတွေရဲ့ ဆန်းသစ်တီထွင်စေချင်တဲ့ အင်အားကို နိုးကြားစေတယ်။ လုပ်ဆောင်ချက်တွေ အဆုံးထိ လုပ်ဆောင် နိုင်အောင် အားပေးတယ်။ အရည်အချင်း လုပ်နိုင်ကိုင်နိုင်စွမ်းကို မြှင့်တင် ပေးပြီး စိတ်ကူးယဉ်ဘဝကနေ တကယ်လက်တွေ့ဘဝကို အရောက် တွန်းပို့ပေးတဲ့အရာ ဖြစ်တယ်။

လောကကြီးဟာ အပေးအယူမျှတဲ့ ရောင်းဝယ်သူဖြစ်တယ်။ ကိုယ်လိုချင်တဲ့အရာကို ကိုယ်ပေးဆပ်သလောက် ပြန်ရစေတယ်။ လူတွေ ရဲ့ တွေးတောခြင်းက သစ်မြစ်နဲ့တူတယ်။ သစ်မြစ်တွေလို ရှေ့နောက် တောင်မြောက် အရပ်ရပ်ကို ဖြန့်ကျက်တွေးတောပြီး ဘဝအတွက် မျှော် လင့်ချက်တွေကို သယ်ဆောင်လာကြတယ်။

တကယ်လို့ တောင်အရပ်သာမရှိခဲ့ရင် ဆောင်းခိုဌာနတွေက ဆောင်းရာသီမှာ တောင်အရပ်ကို ပျံသန်းပြီး ဆောင်းခိုကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ တောင်အရပ်က ဆောင်းခိုဌာနတွေကို မျှော်လင့်ချက်တွေ ဖြစ်စေခဲ့လို့ ဖြစ်တယ်။

ဘုရားသခင်က လူတွေကို မျှော်လင့်ချက်တွေ ပေးတယ်။ မျှော် လင့်ချက်နဲ့ လူတွေကို ပိုကြီးမြတ်၊ ပိုသာယာတဲ့ဘဝကို ဖြစ်စေခဲ့တယ်။

ပိုမိုဖိုးတိုးတက်တဲ့ လူ့ဘဝတွေ ဖြစ်စေခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် မျှော်လင့်ချက် တွေကို ကြိုးစားလုပ်ဆောင်ခဲ့ရင် အဲဒီမျှော်လင့်ချက်တွေက တကယ့် အကောင်အထည် ပေါ်စေနိုင်ပါတယ်။

မျှော်လင့်ခြင်းမှာလည်း သင့်မြတ်တာနဲ့ မသင့်မြတ်တာဆိုပြီး နှစ်မျိုးရှိတယ်။ သင့်မြတ်တဲ့ မျှော်လင့်ချက်ဆိုတာ အလွန်အကျွံ စိတ်ကူး ယဉ်တာတွေ၊ အသုံးမဝင်နိုင်တာတွေ မဟုတ်ဘူး။ လူတွေအတွက် အဖိုး တန်ဆုံး မျှော်လင့်ချက်ဆိုတာ ကောင်းမွန်တဲ့ လူ့ဘဝ၊ လူစရိုက်နဲ့ တာရှည် ခံတဲ့ အရည်အချင်းတွေကို ထုတ်ဖော်တာပဲ ဖြစ်တယ်။

လူတစ်ယောက်ရဲ့ မျှော်လင့်ချက်ထဲကနေ သူ့ရဲ့ အရည်အချင်း အတိုးအလျှော့ကို ခန့်မှန်းနိုင်တယ်။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ တွေးတောခြင်းထဲ ကကနေ သူ့ရဲ့ အကျင့်စိတ်ဓာတ်နဲ့ သူ့ဘဝအခြေအနေကို ခန့်မှန်းနိုင်တယ်။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝတစ်ခုလုံးကိုသိဖို့ သူ့ရဲ့ အတွေးအခေါ်ကိုသိရုံနဲ့ လုံလောက်နိုင်ပါတယ်။

မျှော်လင့်ချက်ရှိပြီးနောက် လူတစ်ယောက်ရဲ့ အတွေးအခေါ်နဲ့ ခံစားချက်တွေဟာ အလွယ်တကူ မပြောင်းလဲတတ်တာကို တွေ့ရတယ်။ မျှော်လင့်ချက်ရှိပြီးတဲ့ လူတစ်ယောက်မှာ မြင့်မားတဲ့ရည်ရွယ်ချက်၊ စေ့စပ် တဲ့တွေးခေါ်မှုနဲ့ ခိုင်မာတဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ ရှိလာနိုင်တဲ့အပြင် မလိုအပ်တဲ့၊ နိမ့်ကျတဲ့အတွေးနဲ့ လုပ်ရပ်တွေကို စိတ်ထဲ အဝင်မခံတော့ဘူး။ ဘယ် အရာမဆို၊ ဘာပဲလုပ်လုပ် မြင့်မားတဲ့ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ကြိုးကြိုးစားစား လုပ်ဆောင်လာတာကို တွေ့ရတယ်။

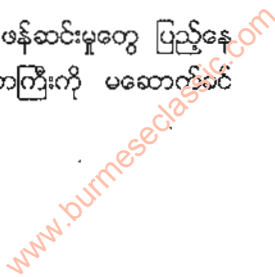
ကြံ့ခိုင်တဲ့တွေးတောမှုက လူတွေရဲ့မျှော်လင့်ချက်ကို တိုးတက် ပြောင်းလဲစေနိုင်သလို နဂိုရှိရင်းစွဲ အရည်အချင်းကိုလည်း ထုတ်ဖော်စေ

နိုင်တယ်။ အောင်မြင်ဖို့ တားဆီးထားတဲ့ အတားအဆီးတွေကို တွန်းလှန် နိုင်သလို အားဝယ်စိတ်ကိုလည်း ချေဖျက်နိုင်တယ်။ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ မျက်စိ နဲ့ ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့အရာတွေကို မျှော်လင့်ချက်ထားပြီး ကြိုးကြိုးစားစား ဖွဲ့၊ လုံ့လနဲ့ လုပ်ဆောင်ခဲ့ရင် အောင်မြင်မှုက တစ်နေ့မှာ ကိုယ့်ဆီရောက် လာမှာ မလွဲပါဘူး။

မျှော်လင့်ချက်ဆိုတာ တကယ်ဖြစ်စေတဲ့ လမ်းစဖြစ်တယ်။ ကျန်းမာတဲ့ခန္ဓာရှိဖို့ မျှော်လင့်တာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မြင့်မြတ်တဲ့ လူ့အကျင့်စရိုက်၊ အောင်မြင်တဲ့ စီးပွားပညာရှင်ဖြစ်ဖြစ်၊ မျှော်လင့်တာပဲဖြစ်ဖြစ် မှန်ကန် တဲ့နည်းလမ်းနဲ့ အံ့စွမ်းကုန်ကြိုးစားခဲ့ရင် တကယ့်လက်တွေ့မှာ အကောင် အထည် ပေါ်နိုင်ပါတယ်။

မျှော်လင့်ချက်အပေါ် ခိုင်မာတဲ့ဆုံးဖြတ်ချက် ထပ်ဖြည့်လိုက်တာ နဲ့ အဲဒီလူဟာ ရှေ့တိုးမယ့်အင်အားကို ရစေတယ်။ မျှော်လင့်ချက်အပေါ် ကြိုးစားတဲ့ ဖွဲ့လုံ့လထပ်ဖြည့်လိုက်တာနဲ့ အဲဒီလူဟာ ရည်ရွယ်ချက် ပန်းတိုင်ကို အရောက်လှမ်းနိုင်တယ်။ မျှော်လင့်ချက်ရှိပြီး ခိုင်မာတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်၊ ကြိုးစားမှုသာ မရှိခဲ့ရင် အဲဒီမျှော်လင့်ချက်က သဲထဲရေသွန် သလို အရာရောက်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်လောက်ပဲ ကြိုးမားမြင့်မြတ် တဲ့ မျှော်လင့်ချက်ပဲဖြစ်ဖြစ် လုံ့လစီရိယနဲ့ အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ မကြိုးစားခဲ့ရင် အငွေအဖြစ်နဲ့ပဲ ပျောက်ဆုံးသွားနိုင်ပါတယ်။

အင်ဂျင်နီယာတွေရဲ့ ဦးနှောက်ထဲမှာ ဖန်ဆင်းမှုတွေ ပြည့်နေ သလို လူတွေရဲ့စိတ်မှာလည်း လူ့ဘဝတိုက်တာကြီးကို မဆောက်အင် မှန်ကန်တဲ့ မျှော်လင့်ချက်တွေ ရှိသင့်တယ်။



အင်ဂျင်နီယာတွေဟာ အိမ်ပုံစံဆွဲပြီး လုပ်ငန်းမစခဲ့ရင် ဘယ်လောက်ခန့်ညားတဲ့ အိမ်ပုံစံပုံဖြစ်ဖြစ် စက္ကူစုတ်တစ်ရွက်ပေါ်မှာပဲ ရှိနေမှာ ဖြစ်တယ်။ ထို့အတူ စိတ်ကူးမျှော်လင့်ချက်တွေကို ကြိုးစားပြီး အကောင်အထည်မဖော်ခဲ့ရင် အဲဒီမျှော်လင့်ချက်တွေဟာ ပူစိဖောင်းတွေလို လေထဲ ပျောက်ကွယ်သွားမှာဖြစ်တယ်။

တကယ်လို့ ဘဝတိုးတက်ပြောင်းလဲဖို့အတွက် နည်းလမ်း အကြံအစည်တစ်ခုခုရှိခဲ့ရင် အဲဒီနည်းလမ်း အကြံအစည်ကို ကြံ့ကြံ့ခံလက်ကိုင်ထားသင့်တယ်။ အဲဒီအကြံအစည်ကို ရင်ဘတ်တစ်နေရာမှာ ထည့်သွင်းပြီး အကောင်အထည် မပေါ်မခြင်း လက်မလွှတ်သင့်ဘူး။

မျှော်လင့်ချက်နဲ့ ပြည့်နေတဲ့ နှလုံးသားတစ်စုံဟာ ဆန်းသစ်တီထွင်လိုစိတ်ရှိတယ်။ ဒီလို ဆန်းသစ်လိုစိတ်ကလည်း လူတစ်ယောက်ရဲ့ အရည်အချင်း၊ တွေးတောမှုတွေကို တကယ်ဖြစ်စေနိုင်ပါတယ်။

အမြဲတစေ ကောင်းမွန်တဲ့ မျှော်လင့်ချက်တွေ ရှိမယ်။ လင်းလက်တဲ့ အနာဂတ်တွေရှိတယ်လို့ မျှော်လင့်မယ်။ လှပတဲ့ စိတ်ကူးအိမ်မက်တွေ နောက်ဆုံးမှာ တကယ်အကောင်အထည်ဖော်နိုင်တယ်လို့ မျှော်လင့်မယ်။ ဒီလိုမျှော်လင့်ခြင်းတွေက ကြီးမားတဲ့ စိတ်ဓာတ်ခွန်အားကို ဖြစ်စေပါတယ်။

ကိုယ့်အနာဂတ်လမ်းခရီးတွေအတွက် ကောင်းမွန်တဲ့ မျှော်လင့်ချက်ရှိခြင်းက ကြိုးစားလိုစိတ်ကို နှိုးဆွပေးတယ်။ အိုးအိမ်ထူထောင်ပြီး သာယာတဲ့မိသားစုဘဝကို တည်ဆောက်မယ်။ အလုပ်အကိုင်ရာထူးတိုးမြှင့်ပြီး သူတစ်ပါးထက် ထူးချွန်မယ် . . . စတဲ့ မျှော်လင့်ချက်တွေက ကျွန်တော်တို့ကို ပိုကြိုးစားရန်ကန်ဖို့ အင်အားတွေ ပေးပါတယ်။

လောကမှာရှိတဲ့ လူအများက ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာရှိတဲ့ လှပခန့်ညားတဲ့ အရာတွေ၊ ထည်ဝါတဲ့နေအိမ်တွေ၊ တန်ဖိုးကြီးလှပတဲ့ အဝတ်အထည်တွေ၊ တခြားလည်ပတ်စရာ ပျော်ရွှင်စရာတွေဟာ သူတို့အတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ပေးထားတဲ့ အရာမဟုတ်ဘဲ တခြားသူအတွက်လို့ ထင်ထားကြတယ်။ ယုံကြည်ထားကြတယ်။ ကိုယ်တိုင်က ဒီလို ခန့်ညားထည်ဝါလှပတဲ့ အရာတွေနဲ့ မထိုက်ဘူးဆိုပြီး မျှော်လင့်ချက်မဲ့တတ်ကြတယ်။ တကယ်လို့ ဒီလို အောက်ကျတဲ့အတွေး၊ နိမ့်ကျတဲ့ မျှော်လင့်ချက်ရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်က လှပခန့်ညားတဲ့အရာတွေကို ပိုင်ဆိုင်ခံစားနိုင်ပါတော့မလား။

တကယ်လို့ လူတစ်ယောက်ဟာ လှပတဲ့အရာတွေကို မခံစားချင်ဘူး။ နိမ့်ကျတဲ့အတွေးလည်း ရှိမယ်။ ဘာမျှော်လင့်ချက်မှလည်း မထားဘူး။ လောကကြီးမှာရှိတဲ့ ပျော်ရွှင်စရာတွေက ကိုယ့်အတွက် မဟုတ်ဘူး။ တခြားလူအတွက်ပဲလို့ ထင်မှတ်ထားမယ်ဆိုရင် အဲဒီလူဟာ ဘယ်တော့မှ ဖြစ်ထွန်းပေါက်မြောက်မှာ မဟုတ်ဘူး။

ကျွန်တော်တို့က ဘာကိုမျှော်လင့်ရင် ဘာရမှာ ဖြစ်တယ်။ ကြိုးစားပြီးလည်း မျှော်လင့်ရမယ်။ တကယ်လို့ ဘာမှ မမျှော်လင့်ခဲ့ရင် ဘာမှ ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဆင်းရဲဒုက္ခကြားမှာနေပြီး ဘာမျှော်လင့်ချက်မှ မထားသူ တစ်ယောက်က ချမ်းသာသုခကို ခံစားရမှာ မဟုတ်ပါဘူး။

မျှော်လင့်ချက်တွေရှိပြီး စိန့်ထံမှာ မယုံကြည်မှု သံသယစိတ်တွေ ရှိမယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မလုပ်နိုင်ဘူးလို့ သံသယဖြစ်မယ်။ ရုံးခိုမှာကို ကြိုတွေးကြောက်မယ်ဆိုရင်လည်း မျှော်လင့်ချက်တွေ အကောင်အထည်

ဖော်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ မိမိကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုရှိတဲ့ မျှော်လင့်ချက်က သာ အောင်မြင်မှာဖြစ်တယ်။

ဒါကြောင့် လူတွေမှာ ဇွဲလုံ့လ၊ ကြိုးပမ်းမှု၊ ဆန်းသစ်မှုတွေ ရှိသင့်တယ်။ မှန်ကန်တဲ့ တွေးခေါ်မှုရှိဖို့က အရေးကြီးဆုံးဖြစ်တယ်။

တချို့က တစ်ဘက်မှာ ဒီလိုလုပ်နေရင်း အခြားတစ်ဘက်မှာ ပုဂံလို တွေးတတ်တယ်။ ဒီလိုလူမျိုးက နောက်ဆုံးမှာ အရှုံးနဲ့ပဲ ရင်ဆိုင်ရ တတ်တယ်။ ဥပမာ - ရုန်းသာကြွယ်ဝဖို့ မျှော်လင့်ပြီး အောက်ကျတဲ့ အမှု အကျင့်တွေ ရှိနေမယ်ဆိုရင် အဲဒီလူဟာ ရုန်းသာကြွယ်ဝတဲ့ တံခါးပေါက် ဆီဘယ်တော့မှ လျှောက်လှမ်းနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။

တချို့လူတွေက အလုပ်ကို ကြိုးစားပမ်းစား လုပ်ဆောင်ကြပေ မယ့် မအောင်မြင်၊ မဖြစ်ထွန်းကြဘူး။ ဒါဟာ သူတို့ရဲ့စိတ်ဓာတ်က ကြိုးပမ်း မှုနဲ့မကိုက်ညီလို့ဖြစ်တယ်။ - - -လက်ရှိအလုပ်ကိုလုပ်ကိုင်နေချိန် တခြား အလုပ်ကို တွေးတောကြံစည်နေတာမျိုး ဖြစ်တယ်။ သူတို့ လက်ကိုင်ထား တဲ့ မှားယွင်းတဲ့ အမှုအကျင့်က သူတို့တကယ် လိုချင်တဲ့ အရာကို မသိမသာ မောင်းထုတ်တာ ဖြစ်တယ်။ ကောင်းမွန်တဲ့ မျှော်လင့်ချက် မထားတာ ဟာ မျှော်လင့်ချက်ကို အကောင်အထည်မပေါ်စေတဲ့ ဆူးညောင့်လှုပ်တံ ဖြစ်တယ်။

“ကိုယ့်စိတ်ပိညာဉ်က ဘာကို မျှော်လင့်ရင် ဘာဖြစ်မယ်” ဆိုတဲ့ စကားကို လူတိုင်း စွဲစွဲမြဲမြဲ မှတ်ထားသင့်ပါတယ်။

ကြောက်ရွံ့စိတ်က လူတွေရဲ့ ခွန်အားကို လျော့နည်းစေတယ်။ ကြောက်ရွံ့ခြင်းမှာ အာဏာရှိတယ်။ ကြောက်ရွံ့ခြင်းက ဘဝရေးကြည်

ထွက်ပေါက်ကို ခြောက်ခမ်းစေတယ်။ ကြောက်ရွံ့ခြင်းရောယှက်နေတဲ့ ဘဝဟာ အရာတိုင်းကို မအောင်မြင်နိုင်ဘူး။

ကြီးမားတဲ့ မျှော်လင့်ချက်၊ နက်နဲတဲ့ ယုံကြည်မှုတွေကမှ လူတွေ ရဲ့ ပျော့ညံ့ချက်ကို ကုစားနိုင်မှာဖြစ်တယ်။ ကောင်းမွန်တဲ့ အကျင့်တွေ မွေးထုတ်ပေးမှာ ဖြစ်တယ်။

လူပုတို့ အနာဂတ်ကို ခံစားဖို့ မျှော်လင့်ထားတယ်။ ကျန်းမာ ပျော်ရွှင်ခြင်းတွေကို မျှော်လင့်ထားတယ်။ လူရာဝင်ဖို့ မျှော်လင့်တယ်။ ဒီလိုမျှော်လင့်ချက်တွေက အောင်မြင်ဖို့အတွက် လူတစ်ယောက်ရဲ့ အရင်း အနှီးတွေ ဖြစ်တယ်။ အောင်မြင်သူအများမှာ (positive) အကောင်း မြင် မျှော်လင့်တတ်တဲ့ အကျင့်ရှိတယ်။ လက်ရှိမှာ ဘယ်လို အခက်အခဲ မျိုးကို ရင်ဆိုင်နေရပါစေ သူတို့ဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှု၊ “နောက်ဆုံးမှာ အောင်နိုင်ရမယ်” ဆိုတဲ့ ခိုင်မာတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ ရှိ ကြတယ်။ ဒီလို ခြောင့်မှန်တဲ့ မျှော်လင့်ခြင်းက ထူးခြားတဲ့ အင်အားတွေ ဖြစ်စေပြီး နောက်ဆုံးမှာ မျှော်မှန်းထားတဲ့ ပန်းတိုင်ဆီ အရောက်လှမ်း စေတယ်။

မျှော်လင့်ခြင်းက လူတွေရဲ့ အရည်အချင်းကို ဖော်ထုတ်ပေးနိုင် တယ်။ ငုတ်လျှိုးနေတဲ့ အင်အားကို နိုးထစေတယ်။ ဒီလို အင်အားအရည် အချင်းတွေဟာ မျှော်လင့်ချက်မရှိ၊ နိုးထပေးသူမရှိခဲ့ရင် ကြာလာတာနဲ့ အမျှ နစ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်သွားနိုင်တယ်။

လူတိုင်း ကိုယ်လိုချင်တာ၊ မျှော်လင့်တာတွေကို အကောင် အထည် ဖော်နိုင်တယ်လို့ ယုံကြည်ထားသင့်တယ်။ သံသယမရှိသင့်ဘူး။

သံသယအတွေးတွေကို မောင်းထုတ်နိုင်မှ အောင်မြင်နိုင်မယ်။ နိုင်ငံဟာ တွဲ ယုံကြည်မှုနဲ့ ရှေ့သို့တက်လှမ်းမယ်ဆိုရင် လှပတဲ့အောင်မြင်မှုကို ကျွန်တော် တို့ မလွဲမသွေ ဆွတ်ခူးနိုင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။

စာရေးဆရာ Dale Carnegie ရဲ့ "စိတ်ကူးအိမ်မက်ဆိုတာ အောင် မြင်ခြင်းရဲ့ လမ်းစ" ဆိုတဲ့ စာတစ်ပုဒ်ပါ။ စာထဲမှာ ဝါကျအချို့ ထပ်တလဲလဲ ပါနေတာကို တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။ တချို့အရာတွေဟာ ကျွန်မတို့ သိပြီးသား ဆိုပေမယ့် ထပ်တလဲလဲ အသိပေးရတဲ့အခါမျိုးလည်း ရှိတတ်ပါတယ်။ တချို့စာတွေက စာဖတ်သူကို ကြက်သီးမွေးညင်းထအောင် စိတ်ဓာတ် ခွန်အားတွေ ဖြစ်စေတယ်။ ကျွန်မ ထပ်တလဲလဲ ဖတ်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဒီစာကို နားလည်သလို ဘာသာပြန်လိုက်ပါတယ်။ ကျွန်မ နားလည်သလိုမို့ အခြား သူဖတ်ပြီး နားမလည်ခဲ့ရင် ကျွန်မရဲ့ ပျော့ညွှန်ချက်သာဖြစ်ကြောင်း ကြိုတင် တောင်းပန်ချင်ပါတယ်။ အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

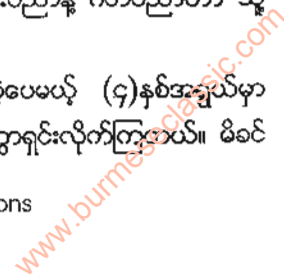
* * *

လက်လွှတ်ခြင်းအတတ်ပညာ

'အဲဒီနေ့မှာပဲ ဘယ်အရာကို လက်လွှတ်လို့ရတယ်၊ ဘယ်အရာကို လက်လွှတ်လို့မရဘူးဆိုတဲ့ အသိတစ်ခုကို နားလည်သလို နားမလည်သလိုနဲ့ သူ ပထမဆုံးအကြိမ် ခံစားခဲ့ရတယ်'

သူ့ရဲ့ ဖခင်က နယူးယောက်က နာမည်ကြီး စတော့ရှယ်ယာ အေးလွင့်တစ်ဦး၊ မိခင်က မကျော်ကြားသေးတဲ့ အနုပညာရှင်တစ်ဦး ဖြစ် တယ်။ ဒါကြောင့် မိဘနှစ်ပါးရဲ့ ကိန်းဂဏန်းပညာနဲ့ ဂီတပညာဟာ သူ သွေးထဲ စီးနေခဲ့တယ်။

ပျော်ရွှင်တဲ့ဘဝနဲ့ သူ့ကြီးပြင်းနိုင်ခဲ့ပေမယ့် (၄)နှစ်အရွယ်မှာ မသင့်မြတ်တဲ့ ပြဿနာတွေနဲ့ မိဘနှစ်ပါး ကွာရှင်းလိုက်ကြတယ်။ မိခင်



နောက် သူ လိုက်ခဲ့တယ်။ မိခင်က ဂီတကို အလွန်မြတ်နိုးသူဖြစ်ပြီး ဂီတ တူရိယာတော်တော်များများကို တီးခတ်နိုင်သူ ဖြစ်တယ်။ မိခင်ရဲ့ထိန်းချုပ် သွန်သင်မှုအောက်မှာ သူလည်း တဖြည်းဖြည်း ဂီတကို နှစ်သက်လာခဲ့ တယ်။

(၈)နှစ်အရွယ်မှာမိခင်နဲ့အတူဥယျာဉ်တစ်ခုစီသူအလည်အပတ် ရောက်ခဲ့တယ်။ ရောက်တာနဲ့ ခါတိုင်းလိုပဲ ရောင်စုံမိုးပျံပူဖောင်းတွေနဲ့ မြက်ခင်းပေါ်မှာ သူ ပြေးလွှား ဆော့ကစားနေခဲ့တယ်။ ငှက်ကလေး တစ်ကောင်လို အပျော်ထဲ နှစ်ဝင်နေတဲ့သူကိုတွေ့တော့ မိခင်လည်း ရပ်ကြည့်မနေနိုင်ဘဲ သူနဲ့အတူ ဆော့ကစားခဲ့တယ်။ အချိန်အတော်ကြာ ဆော့ကစားပြီး မောဟိုက်လာကြလို့ မြက်ခင်းတစ်နေရာမှာ သူတို့ အနားယူလိုက်ကြတယ်။ အနားယူချိန် မိခင်က အိတ်ထဲကနေ Harmonica ကိုထုတ်ပြီး ပါးစပ်ပေါ် တွေ့မှတ်တိုက်တယ်။ မိခင်နှုတ်ခမ်း ပေါ်က တူရိယာလေးဟာ ဘယ်ညာယိုင်ပြီး နားဝင်ချို့တဲ့အသံတွေ လွှင့်ပျံထွက်လာခဲ့တယ်။

တေးသံသာတွေ လွင့်ထွက်လာတဲ့ Harmonica ကို သူ စိတ် ဝင်စားပြီး မိခင်ရဲ့လက်ထဲကနေ ယူဖို့ ကြိုးစားတယ်။ ဒါပေမယ့် လက်ထဲ ကိုင်ထားတဲ့ ပူပေါင်းတွေကိုလည်း သူ လက်မလွှတ်ချင်ခဲ့ဘူး။ ခဏ လောက်သူတွေဝေပြီးနောက်လက်ထဲကမိုးပျံပူဖောင်းတွေကိုလွှတ်လိုက် ပြီး မိခင်လက်ထဲက Harmonica ကို သူ ယူလိုက်တယ်။ အဲဒီနေ့မှာပဲ Harmonica မှတ်နည်းကို သူ သင်ယူနိုင်ခဲ့တယ်။ နနယ်တဲ့ Harmonica သံက ဥယျာဉ်တစ်ခုလုံးလွှမ်းမိုးသွားခဲ့တယ်။

အဲဒီနေ့မှာပဲ ဘယ်အရာကို လက်လွှတ်လို့ရတယ်။ ဘယ်အရာ ကို လက်လွှတ်လို့ မရတူးဆိုတဲ့ အသိတစ်ခုကို နားလည်သလို နားမလည် သလိုနဲ့ သူ ပထမဆုံးအကြိမ် ခံစားခဲ့ရတယ်။

အဲဒီနောက် ဂီတကို သူ နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် စွဲလမ်းခဲ့တယ်။ အထက်တန်းကျောင်းပြီးတာနဲ့ နယူးယောက်က Miliya ဂီတကျောင်း ကို သူ တက်ရောက်ခဲ့တယ်။ သင်ယူနေဆဲမှာ ဂီတဘက်မှာ သူ မထူးချွန် နိုင်ကြောင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိထားလာခဲ့မိပြီး ဂီတအပေါ် သူ ငြီးငွေ့ လာခဲ့တယ်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ ကိန်းဂဏန်းသင်ရုံနဲ့ စီးပွားရေးဘာသာ ရပ်တွေကို သူ စိတ်ဝင်စားမိပြန်တယ်။ ဂီတကို လက်လွှတ်ပြန်ရင်လည်း နှမြောမိတာမို့ ရှေ့မှတိုးနောက်မဆုတ်သာ သူ ဖြစ်နေခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန် မှာ (၈) နှစ်အရွယ်က လက်မလွှတ်ချင်ဘဲ နောက်ဆုံးမှာ လက်လွှတ် လိုက်ရတဲ့ မိုးပျံပူဖောင်းကို သူ သွားသတိရမိတယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ ဂီတ ကျောင်းကနေ သူ နှုတ်ထွက်ခဲ့တယ်။ နယူးယောက်တက္ကသိုလ်မှာ စီးပွားရေးပညာကို သူ သင်ယူခဲ့တယ်။ အဲဒီကမှ စီးပွားရေးဘွဲ့ရပြီး (၂)နှစ်အကြာမှာ မာစတာဘွဲ့ကို သူ ရခဲ့ပြန်တယ်။ အဲဒီနောက် ကိုလံဘီယာတက္ကသိုလ်ကို သူ ဆက်တက်ရောက်ခဲ့တယ်။

ကိုလံဘီယာတက္ကသိုလ် တက်နေစဉ်အတွင်း မိသားစုဝင်ငွေ အကြပ်အတည်းကြောင့် ကျောင်းလခတွေ သူ မပေးနိုင်ခဲ့ဘူး။ အဲဒီလိုနဲ့ သူ ကျောင်းထွက်ခဲ့ရပြန်တယ်။ အဲဒီနောက် ရှည်လျားတဲ့ သူ့ဘဝခရီးမှာ လက်လွှတ်သင့်တာတွေ သူလက်လွှတ်ခဲ့ပြီး စီးပွားရေးပညာကိုပဲ တစိုက် မတ်မတ် လေ့လာသင်ယူခဲ့တယ်။



နောက်ဆုံး အသက်(၅၁)နှစ်မှာ ကိုလံပီယာတက္ကသိုလ်က (PhD) ဘွဲ့ကို သူ ရခဲ့တယ်။ (၁၀)နှစ်လွန်ပြီးနောက် သူဟာ သမ္မတ Reagan ခန့်အပ်တဲ့ (Federal Reserve Board) အမေရိကန်ဘဏ္ဍာ သိုမှီးရေးအဖွဲ့ဥက္ကဋ္ဌ ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ သူက Alan Greenspan ဝဲ ဖြစ်တယ်။

Alan Greenspan ဟာ ပူဖောင်းကို လက်လွတ်ပြီး Harmonica ကို သင်ယူခဲ့တယ်။ အဲဒီနောက် ဝိတအပေါ် ငြီးငွေ့ပြီး စီးပွားရေးပညာ ကို သင်ယူခဲ့ပြန်တယ်။ လက်လွတ်သင့်တဲ့အရာ တော်တော်များများကို သူ လက်လွတ်ခဲ့ပြီး စီးပွားရေးပညာကို သူ ဆည်းပူးခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံး အမေရိကန်ရဲ့ အောင်မြင်တဲ့လူတစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့တယ်။

လက်လွတ်သင့်တဲ့အရာကို ကျွန်တော်တို့ လက်လွတ်တတ်ကြ ရမယ်။ လက်လွတ်ခြင်းဆိုတာ စွန့်ပစ်ခြင်းကိုပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ စိတ် ရှုပ်ပြီး အကုန်စွန့်လွတ်လိုက်တာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ရွေးချယ်ခွင့်နှစ်ခုမှာ တစ်ခုကို လက်လွတ်လိုက်တာဖြစ်တယ်။ လက်ထဲဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့ အစာကို မလွတ်ချင်တဲ့မျောက်ဟာ နောက်ဆုံးမှာ အဖမ်းခံခဲ့ရတယ်။ လက်မလွတ်ဘဲ အရာရာတိုင်းကို ဆက်ကိုင်ထားချင်ရင် တခြား ဒီထက် ပိုကောင်းတဲ့အရာတွေကို လေ့လာသင်ယူဖို့ ကျွန်တော်တို့မှာ အချိန်ရော အင်အားပါ နည်းသွားတတ်တယ်။

“လက်လွတ်နိုင်တယ်” ဆိုတာ အရင်ဆုံး “လက်လွတ်” မှ “အောင်နိုင်ခြင်း” ကို ရတာဖြစ်တယ်။

လူတိုင်းမှာ လက်နှစ်ဘက်ပဲရှိတာကြောင့် ကိုယ်လိုချင်တဲ့ အရာတိုင်းကို မြဲမြံဆုပ်ကိုင်ထားနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ စမ်းပြီး လက်လွတ်

ကြည့်ပါ။ လက်လွတ်တာများလေ ပြန်ရတာများလေ ဆိုတာကို သတိ ထားမိပါလိမ့်မယ်။ လက်မလွတ်တတ်ရင် အရာဟောင်းကိုပဲ ဆုပ်ကိုင် ထားပြီး နေရာမှာတင် သပ်သပ်ရပ်ကျန်ရစ်နေလိမ့်မယ်။

ဘဝရဲ့ ပူပင်သောက၊ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမှု၊ စိတ်ညစ်စရာတွေ ကို လက်လွတ်ကြည့်ပါ။ အရောင်စုံပြီး လှပတဲ့ဘဝကို သင်မသိမသာ ခံစားမိပါလိမ့်မယ်။

<http://en.wikipedia.org/wiki/Alan-Greenspan>
<http://baike.baidu.com/view/63757.htm>

* * *

သတ္တိရှိသော ပထမခြေလှမ်း
ဖေဖေ မီးဖိုထဲရောက်လာတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ သမီးလည်းရောက်လာပြီး
ဖေဖေရှေ့ကနေ တစ်ခုခုယူဖို့ ကြောင်အိမ်ကို ဖွင့်တယ်။

“သမီး ဘာယူမလို့လဲ”

ဖေဖေအမေးကို သမီးက ပြန်မဖြေဘဲ ကြောင်အိမ်ထဲကနေ
ပန်းကန်တစ်ချပ်ယူပြီး ဖေဖေမျက်စိရှေ့ ဝှေ့ယမ်းပြတယ်။ ပြီးတော့ လှည့်
ထွက်သွားခဲ့တယ်။

မနက်မှာ သမီးကျောင်းသွားဖို့ ပြင်ဆင်ရတာမို့ ဖေဖေ စကား
များများ မပြောခဲ့ဘူး။ သမီး စိတ်ခံစားချက် ပျက်ပြားမှာစိုးလို့ ညနေ
ထမင်းမစားခင်မှာလည်း ဖေဖေ မပြောခဲ့ဘူး။ ဒါပေမယ့် သမီးကို ဖေဖေ
အသိပေးစကားပြောဖို့ အချိန်တန်နေပြီ။

သမီး မူကြိုတက်စမှာ မိဘတွေကို ကျောင်းက အသိပေးစာ
တစ် စောင်ပို့ခဲ့တာ သမီး မှတ်မိသေးလား။ အဲဒီအသိပေးစာမှာ မိဘတွေ
ဟာ ကလေးငယ်တွေနဲ့ ဘယ်လိုပြောဆိုဆက်ဆံရမလဲဆိုတာ လမ်းညွှန်
ထားတယ်။

“ကလေးတွေဟာ တိုက်ရိုက်ပြောတဲ့၊ ဟုတ်မှန်တဲ့စကားတွေ
ကိုနားထောင်တယ်” လို့ အသိပေးစာမှာ ရေးထားတယ်။

“အန္တရာယ်ဖြစ်စေနိုင်တဲ့ အပြုအမူကို ကလေးတွေ ပြုလုပ်မိတဲ့
အခါ လူကြီးတွေက “အမြင်ပေါ်တက်နေတာ သေချင်နေလား” လို့ မရူပု
သင့်ဘူး။ လူကြီးအပြောကို ကလေးတွေ နားမလည်ဘဲ ဘာလုပ်ဘာကိုင်
ရမှန်း မသိဖြစ်တတ်တယ်။ လူကြီးတွေရဲ့ စိတ်ထဲက မျက်နှာထားကြောင့်
အစက မြဲမြံကိုင်ထားတဲ့ ကလေးငယ်ရဲ့လက်ဟာ လန့်ပြီးလွှတ်ပျောက်
တို့၊ လက်လွှတ်လိုက်တာတို့၊ ဖြစ်တတ်တယ်။ ဒါကြောင့် လူကြီးတွေက

သင့်အကြံချီသမား

‘တကယ်လို့ ဆိုင်မှာလားစားတဲ့ ဧည့်သည်ဟာ
မျက်နှာထားတင်းမာပြီး မျက်နှာအမူအရာနဲ့ပဲ
ခိုင်းစေမယ်ဆိုရင် သူ့စားမယ့်ဟင်းထဲ’

ဒီမနက် ဖေဖေအိပ်ရာထတော့ အိမ်မှာ ဘယ်သူမှ ရှိမနေဘူး။
ဒါနဲ့ သမီးမေမေရဲ့ ဟမ်းဖုန်းကို ကောက်ဆက်တော့ ဖုန်းကို သမီးက
ကိုင်တယ်။

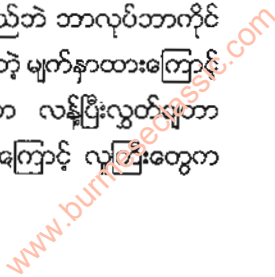
“သမီးတို့ ဘယ်သွားနေကြတာလဲ” လို့ ဖေဖေမေးတယ်။

“ဒီနေ့ တရုတ်စာသင်တန်းရှိတယ်ဆိုတာ မသိဘူးလား”

ဖုန်းတစ်ဘက်က သမီးအသံကို ကြားလိုက်တယ်။

“ဆရာမအိမ်အသွားလမ်းမှာ ရောက်နေတယ်” လို့ သမီးပြော
တယ်။

ညစာထမင်းစားချိန်မှာ ကြောင်အိမ်ထဲက ဘီယာပုလင်းကိုယူဖို့



ကလေးတွေကို "မြန်မြန်ဆင်းဆင်းနဲ့ အန္တရာယ်ရှိတယ်"ဆိုတဲ့ တိုက်ရိုက် စကား နားထောင်ရုံနဲ့ သူတို့ နားလည်လွယ်တဲ့ ထည့်စကားကို ပြောပေးရမယ်။

မကြာသေးခင်က သမီးတို့ကျောင်းမှာ စာရွက်တစ်ရွက်ဝေတာ သမီး မှတ်မိလား။ အဲဒီစာရွက်ပေါ်မှာ လိမ္မာယဉ်ကျေးတဲ့စကားတွေ ဘယ်လိုပြောရမယ်ဆိုတာ သင်ထားတယ် မဟုတ်လား။ စာရွက်ပေါ်မှာ ချိုသာတဲ့စကားပြောတွေ " (Nice Expressions)" လို့ရေးထားတယ်။

- (Please)
- (Thank You.)
- (Excuse Me.)
- (I am Sorry.)
- (How Are You Doing?)
- (Have A Good Time!)
- (That Is Really Nice.)
- (Let's Take Turns.)
- (I'll Share with You)
- (Come And Sit With Us.)
- (Can I Help You With That?)
- (Can You Play With Us)
- (You Are A Good Friend.)
- (It's Your Turn Now.)
- (You Are Very Good At That.)

- (I Like Your Idea.)
- (I Understand How You Feel.)
- (There Is Always Room For You.)
- (I'll Show You Now.)
- (Gook Luck.)

အဲဒီစာရွက်ကို သမီးယူလာတုန်းက ဖေဖေ တော်တော် အံ့သြ သွားခဲ့သေးတယ်။

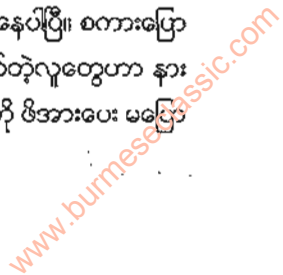
"အမလေး . . . အလယ်တန်း တက်တော့မယ် ကလေးတစ် ယောက်ကို ဒီလိုအခြေခံတွေ သင်နေသေးတယ်" လို့ဖေဖေပြောခဲ့တယ်။

ဒါပေမယ့် ဒီနေ့မှာ ဖေဖေနားလည်လိုက်ပါတယ်။ ကလေးတွေ ဟာ ကြီးပြင်းလာတာနဲ့အမျှ ကိုယ်ပိုင်အသိ၊ အမြင်တွေ ရှိလာတယ်။ တဖြည်းဖြည်း အရွယ်ရောက်လာလေ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့တဲ့ အပြောတွေ သင်ပေးရလေ ဖြစ်တယ်။ ဒါကို ဖေဖေ သာကောပြုရရင် ဒီမနက် ဖေဖေကို သမီးပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေက ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ပါသလား။

"သမီးတို့ ဘယ်သွားနေကြတာလဲ" လို့ဖေဖေမေးတုန်းက . . .

"တရုတ်စာသင်တန်းသွားတဲ့ လမ်းပေါ်မှာပါ" လို့ ဘာလို့ သမီး တိုက်ရိုက်မပြောဘဲ "ဒီနေ့ တရုတ်စာ သင်တန်းရှိတယ်ဆိုတာ မသိဘူး လား" လို့နားထောင်ရခက်တဲ့စကားကို သမီးပြောခဲ့တာလဲ။

သမီး . . . သမီး ကြီးပြင်းပြီး အရွယ်ရောက်နေပါပြီ။ စကားပြော နည်းတွေကို သမီး နားလည်သင့်ပြီ။ စကားပြောတတ်တဲ့လူတွေဟာ နား ထောင်ရခက်တဲ့ ရန်လိုတဲ့စကားတွေနဲ့ တစ်ဘက်လူကို ဖိအားပေး မပြော တတ်ကြဘူး။



တကယ်လို ဒီနေ့ ရာသီဥတု အေးတယ်ဆိုပါစို့။ သမီးက အနွေးထည်မဝတ်ဘဲနေရင် သမီးမေမေက “ခဲပြီး သေသွားချင်လား” လို့ သမီးကို အော်မလှုံအစား “ဒီနေ့အေးတယ်။ အင်္ကျီများများဝတ်ထား” လို့ပြောရင် သမီး ဘယ်လို ခံစားရမလဲ။

တကယ်လို့ ကျောင်းခန်းထဲမှာ သမီးပြတင်းပေါက်ဖွင့်ထားရင် သူငယ်ချင်းတွေက “နင် မချမ်းဘူးလား။ နင် မချမ်းလည်း ငါတို့ ချမ်းတယ်” လို့ပြောမလှုံအစား “ပြတင်းပေါက် ပိတ်လိုက်နော်။ အအေးမိနေဦးမယ်” လို့ ဂရုစိုက်စကားဆိုရင် သမီး ဘယ်လိုခံစားရမလဲ။

“အင်္ကျီများများဝတ်”၊ “ပြတင်းပေါက်မဖွင့်နဲ့” ဆိုတဲ့စကားတွေက အကောင်းဘက် (positive) က စကားတွေဖြစ်တယ်။ သမီးမူကြိုတက်တုန်းက သမီးနဲ့ပြောဆိုဖို့ဖေဖေတို့ကို ဆရာမတွေ သင်ပေးထားတဲ့အတိုင်းပဲ သမီး။

အဲဒီစကားတွေဟာ သမီး မရှင်းလင်း၊ မရိုးရှင်းတဲ့ “အမေးစကား” တွေထက်စာရင် ပိုကောင်းတယ် မဟုတ်လား။

နောက်ပြီး ရှင်းလင်းတဲ့ တဲ့တိုးစကားအများကို “အမေးစကား” အဖြစ် သမီးပြောင်းသုံးလို့ ရနေတာပဲ မဟုတ်လား။

သာကောပြုရရင်...

- “Sorry သမီးခဏအပြင်ထွက်လို့ ရနိုင်မလား”
- “Sorry, တစ်မိနစ်လောက် အချိန်ပေးနိုင်မလား”
- “Sorry, နောက်တစ်ခေါက် ထပ်ပြောပေးနိုင်မလား”
- “ငရုတ်ကောင်းပုလင်းကို ကျေးဇူးပြုပြီး ကမ်းပေးနိုင်မလား”
- ဒီလို မေးခွန်းစကားတွေဟာ လူတွေကို “အပြစ်ပြောနေတာ

မဟုတ်ဘူး” ကျွန်မ ကိစ္စရှိလို့ မသွားမနေရ သွားရမှာ” လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အပြစ်ပြောနေတာ ဖြစ်မယ်။

- “ကျွန်မ မေးစရာရှိလို့ မနှောင့်ယှက်ချင်ဘဲ နှောင့်ယှက်မိတာပါ”
- “ကျွန်မ သိပ်နားမရှင်းလို့ နောက်တစ်ခေါက် ထပ်ပြောခိုင်းမိတာပါ”
- “ဝေးလွန်းလို့ ရှင့်ကို အကူအညီ တောင်းရတာပါ”
- စတဲ့ စကားတွေဟာ ...
- “ကျွန်မ ကိစ္စရှိလို့ သွားရမယ်”
- “ကျွန်မ တစ်ခုမေးချင်တယ်”
- “နောက်တစ်ခေါက် ထပ်ပြောပါ”
- “ငရုတ်ကောင်း ပုလင်းပေးပါ” ဆိုတဲ့ စကားတွေထက် ပိုမယဉ်

ကျေးဇူးလား သမီး။

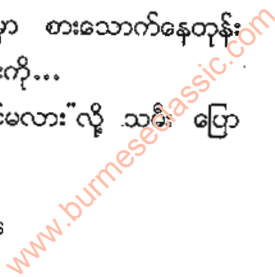
နောက်ပြီး ညစာမစားခင် မီးဖိုထဲ သမီးပန်းကန်လာယူတဲ့ကိစ္စ ပြောချင်တယ်။

မျက်နှာအမူအရာ၊ အသံ (ဥပမာ - ဟင့်၊ အင်း၊ ဟေ့) စတာတွေနဲ့ တခြားလူကို ခိုင်းစေတဲ့လူတွေဟာ မယဉ်ကျေးကြဘူး သမီး...

အနောက်တိုင်းမှာလည်း အတူတူပဲ။ တခြားလူကို ခိုင်းစေတော့ မယ်ဆိုရင် အသံမပါဘဲ အမူအရာနဲ့သာ ခိုင်းစေတာဟာ လုံးဝမယဉ်ကျေးဘူး။

ဥပမာနဲ့ပြောရရင် စားသောက်ဆိုင်မှာ စားသောက်နေတုန်း ရေခွေးကြမ်းကုန်သွားတယ်ဆိုပါစို့။ ဆိုင်ခွန်ထမ်းကို...

“ကျေးဇူးပြုပြီး ရေခွေး ထည့်ပေးနိုင်မလား” လို့ သမီး ပြောသင့်တယ်။



ဒါမှမဟုတ် ဖန်ခွက်ကို ထိုးပြပြီး လွယ်ကူတဲ့ စကားနဲ့...

“ကျွန်မ . . . ရနိုင်မလား” (May I ?) လို့ မေးသင့်တယ်။

ဆိုင်ဝန်ထမ်းက ကိုယ်နဲ့ဝေးဝေးမှာ ရှိခဲ့ရင် တခြားလူ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်အောင် အော်မခေါ်ရသလို ခွက်အလွတ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး ခိုင်းစေလို့မရဘူး သမီး... တကယ်လို့ ခွက်အလွတ်ကို ထိုးပြပြီး စကားမပြော ခဲ့ရင်တောင် သူ့ကိုကြည့်ပြီး သမီး ပြုံးပြရမယ်။

ဘဏ် ဒါမှမဟုတ် စာတိုက်ကို သမီးရောက်ခဲ့ရင် မှန်ပြတင်း နောက်မှာ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ ဝန်ထမ်းတွေကို ခေါ်ချင်ရင် မှန်ကိုခေါက်ပြီး သမီး မခေါ်သင့်ဘူး။ စကားအပြောနဲ့ ခေါ်သင့်တယ်။ တကယ်လို့ မှန်ပြတင်း ခေါက်မှ သူတို့ကြားနိုင်မယ် သိနိုင်မယ်ဆိုရင်လည်း ခေါက်ပြီး...

“ဆောရီး . . . အနှောင့်အယှက် ပေးမိပြီလား” ဆိုတဲ့ စကား တစ်ခွန်းတော့ ပါရလိမ့်မယ်။

အခု သမီး သေချာစဉ်းစားကြည့်ပါ။ ဖေဖေ ဘာကိုဆိုလိုချင် သလဲဆိုတာ သမီး သဘောပေါက်ပြီလား။

ညစာစားတုန်းက ဖေဖေရှေ့ကနေ သမီးပန်းကန်လှမ်းယူချိန် ကိုယ်တိုင်ယူပြီးသည့်တိုင်...

“ဖေဖေ . . . သမီးကို ပန်းကန်တစ်ချပ် ပေးနိုင်မလား” လို့ သမီး ပြောသင့်တယ်။

သမီး ဘာယူမလို့လဲလို့ ဖေဖေမေးတာကို “ပန်းကန်ယူမလို့” လို့ သမီးပြောသင့်တယ်။ ပန်းကန်ယူပြီး ဖေဖေမျက်နှာရှေ့ ဝှေ့ယမ်းပြ ရမှာမဟုတ်ဘူး။

နောက်ဆုံး စိတ်ဝင်စားစရာအရာနှစ်ခု သမီးကို ဖေဖေ ပြောပြ ချင်တယ်။

ဖေဖေ ဂုဏ်ထူးတန်းတက်တုန်းက စားသောက်ဆိုင်မှာ အလုပ် လုပ်နေတဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ဖေဖေကို လာပြောတယ်။

“တကယ်လို့ ဆိုင်မှာလာစားတဲ့ ဧည့်သည်ဟာ မျက်နှာထား တင်းမာပြီး မျက်နှာအမူအရာနဲ့ပဲ ခိုင်းစေမယ်ဆိုရင် သူ့စားမယ့်ဟင်းထဲ ဝါ တံတွေးထွေးလာညှိပစ်လိုက်တယ်”

နောက် ကောင်စစ်ဝန်ရုံးမှာ အလုပ်လုပ်တဲ့ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်က...

“ပြတင်းပေါက်ခေါက်ပြီး ခေါ်တဲ့လူကို ဝါ လုံးဝ မကြိုက်ဘူး။ ဝါဟာ တိရစ္ဆာန်ရုံထဲက တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင် မဟုတ်ဘူး။ ပြတင်းပေါက် ခေါက်ပြီးခေါ်ရင် ဝါ အလုပ်များချင်ဟန်ဆောင်နေလိုက်ပြီး သူ့ကို စောင့်နေ စေတယ်။ သူ ဆက်တိုက်ခေါက်ပြီးခေါ်ရင် ဝါ သူ့ကို စရစ်တယ်။ အပြစ်ရှာ လိုက်တာပဲ” လို့ ပြောတယ်။

သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အမူအကျင့်တွေဟာ မကောင်းဘူးလို့ ငြင်းလို့မရဘူး။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ကိုယ်တိုင်ကရော ဒီအမူအကျင့်တွေကို မသိနိုင်ဘူးလား။ သတိမထားနိုင်ဘူးလား။ မယဉ်ကျေး၊ မသိမ်မွေ့ရင် ကိုယ်ပဲ အမြဲနှစ်နာဆုံးရှုံးရတယ်။ ကိုယ်အင်္ဂါရပ်ရည်ကို ဖေဖေတို့ ပြောင်းလဲလို့ မရနိုင်ပေမယ့် အဲဒီရပ်ရည်ပေါ်မှာ အပြုံးတွေတော့ ဖေဖေ တို့ ဆင်ခြန်းနိုင်ကြပါတယ် သမီး...

မူရင်းရေးသားသူ -- Liu Yong



စိတ်အလှူတစ်ခုပန်ဆင်းခြင်း

'တစ်ခုခုဆုံးရှုံးသွားသလိုမျိုး ပြတင်းပေါက်ဘေးကနေ ကျွန်မ ခွာလိုက်တယ်။ အဲဒီတစ်ခဏ.....'

ပူပြင်းသော ညနေခင်းတစ်ခုမှာ ညနေစာအတွက် ကျွန်မ အလုပ် ရှုပ်နေတယ်။ ယောက်ျားဖြစ်သူမှာလည်း ကျွန်မနဲ့အတူ အရှုပ်တွေ လုပ်နေတယ်။ ဒါဟာ သူ့ရဲ့ စိတ်ကောင်းလေးပါ။ သူ ဘာမှမလုပ်တတ်သည့် တိုင် ကျွန်မ အလုပ်ရှုပ်နေတာတွေတိုင်း ဘာကူရမလဲ။ ဘာလုပ်ပေးရမလဲနဲ့ သူ ကူညီချင်ခဲ့တယ်။ သူ့စိတ်ကောင်းလေးကို ကျွန်မ ကျေးဇူးတင်မိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဟိုယောင်ယောင်၊ ဒီယောင်ယောင် ပျာယာခတ်နေတဲ့ သူ့ကိုကြည့်ပြီး ကျွန်မ ပိုစိတ်ရှုပ်လာမိတယ်။

ကျွန်မ စိတ်ရှုပ်ဒေါသထွက်နေတုန်း ယောက်ျားက ပြတင်းပေါက်ဘက် ခေါင်းပြုကြည့်ပြီး...

"မိန်းမရေ... မြန်မြန်... မြန်မြန်လာကြည့်... အရမ်းလှတာပဲ" လို့ ကျွန်မကို ခေါ်တယ်။ ယောက်ျားအခေါ်ကို စိတ်မရှည်စွာနဲ့ ကျွန်မ ထအော်တယ်။

"ခဏနေပါဦး... ငါမအားသေးဘူး"

ကျွန်မရဲ့ လေသံထဲမှာ သူ အလုပ်မကူဘဲ အချောင်ခိုနေတယ် ဆိုတဲ့ အပြစ်တင်သံပါနေတယ်။ တကယ်တမ်းတော့ သူ့အကူကိုလည်း ကျွန်မ မလိုခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်မအအော်ကြောင့် သူ စိတ်မသက်မသာနဲ့ ငြိမ်ကျသွားခဲ့တယ်။

ငါးမိနစ်နေပြီးနောက် ကျွန်မလုပ်ပုံ မဟုတ်သေးဘူးလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုထင်ပြီး ကျွန်မကို ဘာကြည့်ခိုင်းတာလဲလို့ သူ့ကိုမေးလိုက်တယ်။

"လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးမိနစ်က ကောင်းကင်ပေါ်က တိမ်တွေလှလှိုက်တာ ခုမရှိတော့ဘူး" လို့ သူက ဆိုတယ်။

သူ့လက်ညှိုးညွှန်ရာ ပြတင်းပေါက်အပြင်ဘက် ကျွန်မ လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ ညနေဆည်းဆာနေရောင် ကောင်းကင်တစ်ခုလုံးကို အဝါဖျော့ရောင် ဆေးခြယ်ထားတယ်။ ထူးခြားလှပတဲ့ တစ်စွန်းတစ်စမှ ရှိ မနေခဲ့ဘူး။ ပြတင်းပေါက်ဘက် အကြည့်လွှဲပြီး အလုပ်တွေကို ကျွန်မ ဆက်လုပ်နေလိုက်တယ်။ ဆည်းဆာနေက သူ့ဘာသာသူ ငုပ်လျှိုးသွားခဲ့တယ်။

ရက်ကြောမိ မနက်ခင်းတစ်ခုမှာ ကျွန်မ အိပ်ရာကထပြီး မနက်စာ ပြင်ဆင်တယ်။ ပြီးတော့ ကလေးတွေကို ကျောင်းသွားဖို့ နှိုးတယ်။ ခါတိုင်းလည်း အိမ်မှာ ကျွန်မက အစောဆုံးထသူတစ်ယောက်မို့ ဒီနေ့လည်း မထူးခြားပါဘူး။ ခါတိုင်းလိုပဲ ခန်းဆီးကိုခွဲပြီး ပြတင်းပေါက်တွေ

ကျွန်မ လိုက်ဖွင့်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကောင်းကင်ပေါ်မှာ တိမ်တိုက် အထပ် အထပ်နဲ့ လှပနေတာကို ကျွန်မ သွားတွေ့တယ်။ ခရမ်း တစ်ထပ်၊ ပန်းရောင်တစ်ထပ်နဲ့ တိမ်တွေရဲ့အနားမှာ ရွှေရောင်တွေနဲ့ ကွပ် ထားသလိုမျိုး မိုးကုတ်စက်ဝန်းအထိ ဖြန့်ကျက်ထားတယ်။

သဘာဝရဲ့ ထူးခြားအံ့ဩဖွယ် အလှအပကိုကြည့်ရင်း ကျွန်မ စိတ်ထဲမှာ ခံစားမှုတစ်မျိုး ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့တယ်။ ဒီလိုခံစားမှုမျိုးကို ယောက်ျားနဲ့အတူ ကျွန်မ မျှဝေခံစားချင်တယ်။ ဒါပေမယ့် အချိန်တောနေ သေးတာနဲ့ အိပ်ပျော်နေတဲ့သူကို ကျွန်မ မနှောင့်ယှက်ချင်ခဲ့ဘူး။ တအောင့်နေမှပဲ ခေါ်မယ်လို့ ကျွန်မ တွေးလိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ ကိုယ်တစ်လှည့်စာမှာပဲ ကောင်းကင်အရောင်ပြောင်းပြီး ခုနက လှပတဲ့ရှုခင်းလည်း ပျောက်သွားခဲ့ပါတယ်။ နေမင်းရဲ့ စူးရှတဲ့ ရွှေရောင် မျက်လုံးတွေပဲ ပြတင်းပေါက်ဘောင်ပေါ် ရောက်လာခဲ့တယ်။ ဒီအချိန်မှာ ယောက်ျားကိုနှိုးခဲ့လည်း အံ့ဩလှပတဲ့ ခုနကရှုခင်းကို သူ ကြည့်ရတော့ မှာမဟုတ်တော့ဘူး။

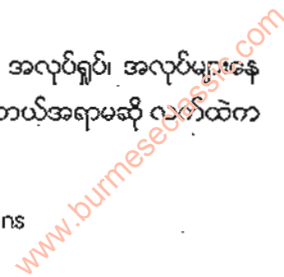
တစ်ခုခုဆုံးရှုံးသွားသလိုမျိုး ပြတင်းပေါက်ဘေးကနေ ကျွန်မ ခွာလိုက်တယ်။ အဲဒီတစ်ခဏ လွန်ခဲ့တဲ့ ရက်အနည်းငယ်က ကျွန်မ ယောက်ျား ကျွန်မကို ပြတင်းပေါက်အပြင်က ညနေဆည်းထားအလှ ကြည့်ခိုင်းတာကို ရုတ်တရက် ကျွန်မ သတိရလိုက်တယ်။ ကျွန်မ စိတ်ရှုပ်နေခဲ့လို့ အဲဒီအလှကို ကျွန်မ မခံစားခဲ့ရဘူး။ အဲဒီတုန်းက သူ့ရဲ့ ခံစားချက်ကလည်း ကျွန်မရဲ့ အခုလက်ရှိ ခံစားချက်လို တစ်ခုခု ဆုံးရှုံးသွားသလို ခံစားခဲ့ရမယ် ထင်ပါတယ်။

တကယ်တော့ လှပတဲ့ ဘယ်အရာကိုမဆို ကျွန်မတို့မြင်တဲ့ အခါ ဒါမှမဟုတ် ခံစားမိတဲ့အခါ တခြားလူတွေနဲ့ ကျွန်မတို့ မျှဝေ ခံစားတတ်ကြတယ်။ အထူးသဖြင့် ကျွန်မတို့ ချစ်ခင်နှစ်သက်သူတွေကို မျှဝေချင်ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီလိုမျှဝေတဲ့ အခွင့်အရေးက အကြောင်း တစ်စုံတစ်ခုကြောင့် ပျက်သွားနိုင်တယ်။ ဒါမှမဟုတ် တစ်ဖက်လူရဲ့ စိတ် မကြည်မသာ ဖြစ်တဲ့အချိန်၊ ဒါမှမဟုတ် တစ်ဘက်လူ ကိုယ့်အနား မှာ မရှိတဲ့အချိန်၊ ဒါမှမဟုတ် အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် မျှဝေဖို့ ကျွန်မ တို့ ကြောက်မိတဲ့အခါ မျှဝေလို့ မရဘူး။ မျှဝေရမယ်လို့ နား မလည်ခဲ့ဘူး။ ဒါမှမဟုတ် မျှဝေဖို့ ငြင်းဆန်ခံရမယ်။ မမျှဝေချင်ဘူးဆိုရင် နှစ်ဦးနှစ်ဘက်ရဲ့ ဆက်နွယ်မှုတွေက အလိုလို ဝေးသွားတတ်ကြတယ်။

တကယ်လို့ နေရာမှာတင် ချက်ချင်း ထုတ်ဖော်ပြောခွင့်မရတဲ့ စိတ်ခံစားချက်က အချိန်ကြာသွားတဲ့အခါ ဘယ်ကဘယ်လို စပြောရမှန်း မသိ ဖြစ်သွားတာမျိုးလည်း ရှိတယ်။ တကယ်တော့ မျှဝေတယ်ဆိုတာ စိတ်အချင်းချင်း ပြောဆိုဆက်ဆံ (Communicate)နေတာပါပဲ။

ဆုပ်ကိုင်ပြရတဲ့ အရာဝတ္ထုတွေကမှ တစ်ဘက်သားနဲ့ မျှဝေ ခံစားနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး။ နေဝင်ပန်းပွင့်တဲ့ ရှုခင်းလေးလည်း ပေါ့ပေါ့ ပါးပါး အတူတကွ မျှဝေနိုင်ပါတယ်။ ဒီလို မျှဝေတာဟာ အချင်းချင်း နားလည်မှုနဲ့ ဂရုတိုက်ကြပ်နာမှုတွေကို တိုးစေသလို ရှိပြီးကြည်နူးတဲ့ ဆက်ဆံမှုကိုလည်း အစပိုစေနိုင်ပါတယ်။

အခုချိန်မှာ ကျွန်မ ဘယ်လောက်ပဲ အလုပ်ရှုပ်၊ အလုပ်များနေ ပါစေ။ ယောက်ျားက ကျွန်မကို ကြည့်ခိုင်းတဲ့ ဘယ်အရာမဆို လက်ထဲက



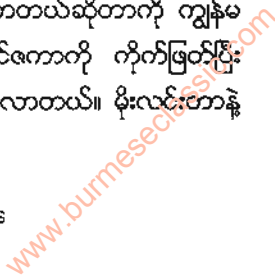
အလုပ်ကို ချက်ချင်းချပြီး တစ်ချက်လောက်တော့ ကျွန်မ ပြေးကြည့်တတ်
တယ်။ ကြောင်အချင်းချင်း ကိုက်နေတာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ၎င်းကလေးတွေ
အစာစားနေတာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ မျှဝေတဲ့အခွင့်အရေးက ချက်ချင်းပျောက်
ပျက်သွားတတ်ပါတယ်။ တကယ်လို့ အဲဒီအခွင့်အရေးကို ကျွန်မ မဆုပ်
ကိုင်ထားတတ်ရင် အဲဒီ သဘာဝအလှ၊ သဘာဝခံစားချက်တွေကို
ဘယ်သူကမှ ကျွန်မအတွက် ချန်ထားပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

* * *

ကြွက်နဲ့စက္ကူ

‘သွားနဲ့ပဲ ကိုက်ဖြတ်တတ်တဲ့ သူ့အကျင့်က
ပြောင်ချောချောစက္ကူကို မကိုက်ဖြတ်တတ်ခဲ့ဘူး’

ကျွန်တော့်အိမ်ခန်းထဲ ကြွက်တစ်ကောင် ဝင်နေတယ်။ ကြွက်
က ကြွက်သတ်ဆေးလည်း မစားသလို၊ ထောင်ချောက်နဲ့လည်း ဖမ်း
မရဘူး။ ကြွက်က တော်တော်လည်တဲ့ကြွက်လို့ ထင်တယ်။ ညညဆို
လည်း သောင်းကျန်းလိုက်တာ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းအိပ်မရဘူး။
ဒါနဲ့ ကြွက်ဖမ်းဖို့ ကြွက်ရဲ့ လှုပ်ရှားသွားလာမှုတွေကို ကျွန်တော် လေ့လာ
ရတော့တယ်။ ရက်အနည်းငယ်ကြာ လေ့လာပြီးနောက် ကြွက်ဟာ
အိမ်ခန်းထဲကို ပြတင်းပေါက်ကတစ်ဆင့် ဝင်လာတယ်ဆိုတာကို ကျွန်မ
သတိထားမိလိုက်တယ်။ ပြတင်းပေါက်နဲ့ ခြင်ကောက်ကို ကိုက်ဖြတ်ပြီး
မှောင်စပျိုးတာနဲ့ ကျွန်တော့် အခန်းထဲ သူ ဝင်လာတယ်။ မိုးလင်းတာနဲ့
သူ ပြန်ထွက်သွားတယ်။



မိတ်ဆွေတစ်ဦးကို ကျွန်တော် ဒီအကြောင်း ပြောပြတော့ သူက ရယ်ပြီး "ဒါ လွယ်လွယ်လေးပါ . . . ကြွက်ဖောက်ထားတဲ့အပေါက်ကို စက္ကူတစ်ချပ်နဲ့ ကပ်ထားလိုက်ရုံပဲ" လို့ အကြံပေးတယ်။ သူ့အပြောကို သိပ်ယုံကြည်ပုံမပေါက်တဲ့ ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး သူက "တကယ်ပြော တာ စမ်းလုပ်ကြည့်လိုက်ပါ" လို့ ပြောတယ်။

မိတ်ဆွေရဲ့အကြံအတိုင်း ကျွန်တော် လုပ်ကြည့်တယ်။ ဒါပေမယ့် မိတ်ထဲမှာ သိပ်သာဝင်မကျခဲ့ဘူး။ မှောင်စပျိုးတာနဲ့ ကျွန်တော် စောင့်ကြည့် မိတယ်။ ပါးလျတဲ့စက္ကူတစ်ချပ်က ပါးနပ်တဲ့ကြွက်တစ်ကောင်ကို တားနိုင် ပဲ့မလာ။ တကယ်လည်း အခြေအနေက ထူးခြားခဲ့တယ်။ ပြတင်းပေါက် အပြင်က ကြွက်ဟာ အထဲကိုဝင်မရလို့ မိတ်လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်ပြီး ဂနာ မငြိမ်ဖြစ်နေတယ်။ တကယ်တော့ လက်သည်းလေးတစ်ချက် ကုပ်လိုက် တာနဲ့ ခေါင်းနဲ့သာသာလေး တိုးလိုက်ရုံနဲ့ စက္ကူပြဲပြီး အထဲကို သူဝင်နိုင်ပါ တယ်။ ဒါပေမယ့် ကြွက်က အဲဒီလို မလုပ်ခဲ့ဘူး။ သွားနဲ့ပဲ ကိုက်ဖြတ်တတ် တဲ့ သူ့အကျင့်က ပြောင်ချောချောစက္ကူကို မကိုက်ဖြတ်တတ်ခဲ့ဘူး။ စက္ကူ လေးတစ်ချပ်ကြောင့် သူ့ရဲ့ ပါးနပ်မှုတွေ အသုံးမဝင်တော့တာ တကယ်ပဲ အံ့ဩစရာပါပဲ။

နောက်ပိုင်းမှာ ကျွန်တော့်အိပ်ခန်းထဲ အဲဒီကြွက် ထပ်ဝင်မလာ ခဲ့တော့ဘူး။ စက္ကူတစ်ချပ်နဲ့ သူ တားဆီးခံလိုက်ရတယ်။ အဲဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး "ဘာကြောင့်" ဆိုတဲ့မေးခွန်းက ကျွန်တော်ကို အချိန်တော် တော်ကြာ နှိပ်စက်ခဲ့တယ်။

နောက်ဆုံးမှာ တစ်သက်မှတ် တွေးတောမှုကြောင့်ဆိုတာကို

ကျွန်တော် သဘောပေါက် နားလည်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အခက် အခဲ၊ အတားအဆီးတွေဟာ ကြွက်ကိုတားဆီးထားတဲ့ စက္ကူချပ်လိုပဲ။ အခက်အခဲ၊ အတားအဆီးနဲ့ ကြုံတဲ့အခါ တစ်သက်မှတ် အတွေးတွေကို ကျွန်တော်တို့ လှည့်ပြောင်းပေးခဲ့မယ်ဆိုရင် ကြံစည်မှုအသစ်တွေနဲ့ စက္ကူကို အလွယ်တကူ ဆုတ်ဖြဲနိုင်မှာ အသေအချာဖြစ်ပါတယ်။

မူရင်းရေးသားသူ -- Xi Wan (Nan Shan ညနေသတင်းစာထဲက ကောက်နုတ်ထားတာ ဖြစ်ပါတယ်)

* * *

ဘုရားသင်ပေးတဲ့ကြွက်တစ်ကောင်

‘သူ့ရဲ့စုတ်တံအောက်ကနေ ခေတ်အဆက်ဆက် နာမည်ကြီးခဲ့တဲ့ **Mickey Mouse** ဆိုတဲ့ ကြွက်တစ်ကောင် မွေးဖွားလာခဲ့တယ်’

သူဟာ တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်နေတဲ့ ပန်းချီဆရာ တစ်ဦးဖြစ်တယ်။ စိတ်ကူးအိပ်မက်တွေကလွဲလို့ သူ့မှာ ဘာမှမရှိခဲ့ပါဘူး။ စိတ်ကူးအိပ်မက်တွေကို အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ ဟိုးအဝေးက Kansas ဆိုတဲ့မြို့ကို သူ ခရီးထွက်ခဲ့တယ်။

မြို့ရောက်တာနဲ့ သတင်းစာတိုက်တစ်တိုက်မှာ သူ အလုပ် လျှောက်ခဲ့တယ်။ သတင်းစာအတွက် လိုအပ်တဲ့ သရုပ်ဖော်ဆောင်းပါး တွေကို သူ ရေးနိုင်ကြောင်း လျှောက်ခဲ့ပေမယ့် တာဝန်ရှိသူတွေက သူ ဆောင်းပါးတွေကို ဆန်းသစ်ဆွဲဆောင်မှုမရှိဘူးဆိုပြီး ခေါင်းခါငြင်းဆန် ခဲ့ကြတယ်။

အငြင်းဆန်ခံရတဲ့သူဟာ အပြင်ထွက်ပြီး အလုပ်လုပ်ဖို့ ကြိုးစားနေကြတဲ့ တခြားလူငယ်တွေလို ကျရှုံးခြင်း၊ မျှော်လင့်ချက်မဲ့ခြင်း၊ စိတ်ဓာတ်ကျခြင်း စတဲ့အရသာကို ပထမဆုံးအကြိမ် ခံစားခဲ့ရတယ်။

နောက်ဆုံးမှာ ဘုရားကျောင်းအတွက် ပန်းချီဆွဲပေးရတဲ့အလုပ်ကို သူ ရခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် ရတဲ့လုပ်အားခက နည်းလွန်းတာကြောင့် အခန်းမငှားနိုင်ခဲ့ရဘူး။ အဲဒီလိုနဲ့ စွန့်ပစ်ကားဂိုဒေါင်တစ်ခုကို အမေ့ငှားရမ်းပြီး သူ့ရဲ့ ယာယီအလုပ်ခန်းလေး လုပ်ခဲ့တယ်။ ဓာတ်ဆီနဲ့ ဆီချေးနဲ့တွေ နံစော်နေတဲ့ ဂိုဒေါင်ထဲမှာနေပြီး နေ့တိုင်း ညဉ့်နက်သည့်တိုင် သူ အလုပ်လုပ်ခဲ့တယ်။

အခန်းထဲမှာနေတဲ့ အတောအတွင်း သူ့ကို စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စေတဲ့အရာက ကြွက်ပဲဖြစ်တယ်။ သူ့အိပ်ချိန် မီးပိတ်လိုက်တာနဲ့ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ တကျိကျိအော်မြည်ပြီး ပြေးလွှားနေတဲ့ ကြွက်သံကို သူ ကြားခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမယ့် နောက်တစ်ရက်မှာ အင်အားအပြည့်နဲ့ အလုပ်လုပ်နိုင်ဖို့ အဲဒီအသံတွေကို သည်းခံပြီး သူ့အိပ်ခဲ့တယ်။ ပင်ပန်းတဲ့အတွက် ခေါင်းချတာနဲ့ သူ အိပ်မောကျသွားတတ်တယ်။ ဒီလိုနဲ့ ကားဂိုဒေါင်ဟောင်းလေးထဲမှာ ဆင်းရဲသားပန်းချီဆရာတစ်ဦးနဲ့ ကြွက်တစ်ကောင်တို့ဟာ အတူတကွ နေထိုင်ခဲ့ကြတယ်။

တစ်ညမှာ ခေါင်းငိုက်စိုက်လျက် အလုပ်လုပ်နေရာက ညောင်းညာတဲ့ဒဏ်ကြောင့် ရုတ်တရက် အကြောဆန့်ဖို့ သူ ခေါင်းထောင်လိုက်တဲ့အချိန် ဝါကျင်ကျင်မီးရောင်အောက်က လင်းလက်နေတဲ့ မျက်လုံးတစ်စုံကို သွားတွေ့မိတယ်။ ဒီလိုကြွက်တစ်ကောင်ကို လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်တွေ

မှာသာ သူတွေမိခင်ရင် နည်းအမျိုးမျိုးသုံးပြီး သတ်မိမှာအမှန်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် အခုချိန်မှာ သူ့အတွက် ကြွက်ရင်တစ်ကောင်ဟာ ကြွက်သေတစ်ကောင် ထက် ပိုစိတ်ဝင်စားစရာကောင်းနိုင်မယ်လို့ သူ ထင်ခဲ့တယ်။ အနုပညာ ရှင်ကြီးတွေရှိသလိုပဲ စိတ်ဓာတ်မျိုးနဲ့ ဆင်းရဲဒုက္ခတွေကို ခါးစည်းခံဖို့ သူ ပြင်ဆင်ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး သူ့အတွက် တစ်ဦးတည်းသောအဖော် ချစ် စရာကောင်းတဲ့ ကြွက်ကလေးကို သူ ပြုံးပြီးကြည့်လိုက်မိတယ်။ ဒါပေ မယ့် ကြွက်ကလေးက အရိပ်တစ်ခုလို လှုပ်ခနဲ သူ့ရှေ့က ပျောက် ကွယ်သွားခဲ့ပါတယ်။

ပြတင်းပေါက်အပြင်ဘက်က လေတိုးသံကို နားစွင့်နေရင်း သူ အနားမှာ ကြွက်ကလေးတစ်ကောင် ရှိနေခဲ့လို့ သူဟာ အထီးကျန်သူ တစ်ယောက် မဟုတ်ကြောင်း ခံစားမိလိုက်တယ်။ ကြွက်ကလေးဟာ ရှက်သွေးဖြာပြီး ထွက်ပြေးသွားတဲ့ မိန်းမလှလေးလို သူ့အနား ပြန်လာ ဦးမယ်ဆိုတာကို ယုံကြည်ရင်း အလုပ်တွေကို သူ ဆက်လုပ်နေခဲ့တယ်။

သူယုံကြည်တဲ့အတိုင်း ကြွက်ကလေးက တစ်ကြိမ်ပြီးတစ်ကြိမ် သူ့အနား ရောက်လာခဲ့တယ်။ ညအချိန်သာမက နေ့အချိန်မှာလည်း ထွက်လာတဲ့ ကြွက်ကလေးကို သူ မမြင်လှည့်ခဲ့မိသလို၊ ထိခိုက် နာကျင်အောင်လည်း မလုပ်ခဲ့မိဘူး။ ကြမ်းပြင်ပေါ်က ကြွက်ကလေးဟာ ပုံစံအမျိုးမျိုးနဲ့ သူ့ကို ဖြေဖျော်နေခဲ့တယ်။ ပွဲကြည့်သူပရိသတ်အဖြစ်နဲ့ ကြွက်ကလေးကို ပေါင်မုန့်အနားသားတွေ ဖွဲ့ဖွဲ့ပြီး သူ ဆရာခဲ့တယ်။

တဖြည်းဖြည်း သူတို့ကြားမှာ အချင်းချင်း ယုံကြည်မှုတွေ ရှိလာ ခဲ့ပြီး မိတ်ဆွေဖွဲ့လာနိုင်ခဲ့တယ်။ စေချင်းမှာ ကြွက်ကလေးဟာ သူနဲ့

အတန်ငယ်ဝေးတဲ့နေရာမှာပဲ နေခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံးမှာ ကြွက်ကလေး ဟာ သူ ပန်းချီဆွဲနေတဲ့ ခုံပေါ်အထိ ခုန်တက်ခဲ့ဖူးပြီး စတိုင်လ်အမျိုးမျိုးနဲ့ သူ့ကို ဖြေဖျော်နေခဲ့တယ်။ ကြွက်ကလေးကို သူ မောင်းမထုတ်ရက်ခဲ့ဘူး။ ပုံစံအမျိုးမျိုးနဲ့ ပြေးလွှားဆော့ကစားနေတဲ့ ကြွက်ကိုပဲ တိတ်တဆိတ် သူ ငေးကြည့်နေခဲ့မိတယ်။

အချင်းချင်းယုံကြည်မှုက လှပတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်တွေကို ဖန် ဆင်းနိုင်ပါတယ်။

သိပ်မကြာခင်မှာ ပန်းချီဆရာဟာ Kansas မြို့ကိုစွန့်ပြီး ဟောလိဝုဒ်မှာ ကာတွန်းကားတစ်ကား ရေးဆွဲပေးဖို့ ရောက်သွားခဲ့တယ်။ ဒါဟာ သူ့အတွက် အလွယ်တကူမရနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးဖြစ်တဲ့အပြင် သူ့ရဲ့ တွေးတောမှုတွေကို ဖွင့်လှစ်ပေးတဲ့ တံခါးတစ်ချပ်လည်း ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် ကံမကောင်းစွာနဲ့ နောက်တစ်ကြိမ် ကျရှုံးခြင်းနဲ့ သူ ထပ်မံရင်ဆိုင် ခဲ့ရုံမက ကုန်းကောက်စရာ ငွေကြေးမရှိတဲ့အပြင် အလုပ်လက်မဲ့ ဖြစ် ခဲ့ရတယ်။

ရှုံးနိမ့်တဲ့ဒဏ်၊ စိတ်ဓာတ်ကျခြင်းတွေနဲ့ မှောင်နက်မည်းမည်း အခန်းထဲမှာ ညအတော်များများကို မအိပ်ဘဲ ငုတ်တုတ်ထိုင်ပြီး သူ ဖြတ် သန်းခဲ့တယ်။ သူ့ အရည်အချင်းနဲ့ သူ့လုပ်နိုင်စွမ်းကို စပြီး သူ့သံသယ ရှိလာခဲ့မိတယ်။ တကယ်ပဲ အသုံးမကျသူအဖြစ် သူ့ကိုယ်သူ ယုံမှား လာခဲ့မိတယ်။ ထွက်ပေါက်တစ်ခုအတွက် သူ့ကိုယ်သူ ဆန်းစစ်ခဲ့မိတယ်။

ဒုက္ခဆင်းရဲတွေနဲ့ ဘဝယိမ်းယိုနေချိန် တစ်ညမှာ Kansas မြို့ မှာဆိုတဲ့ ကြွက်ကလေးကို ရုတ်တရက် သူ့သတိရလာခဲ့မိတယ်။ ကြမ်း ပြင်ပေါ်မှာပဲ ခုန်ပေါက်ပြေးလွှားနေတဲ့ ကြွက်ကလေးကို မြင်ယောင်ရင်း



လင်းလက်တဲ့ အတွေးစတစ်စ သူ့ခေါင်းထဲ ဝင်လာခဲ့တယ်ဆိုရင်ပဲ နေရာက အမြန်ထပြေး ကြွက်ပုံတစ်ပုံကို သူ ရေးဆွဲလိုက်မိတယ်။

ဒီလိုနဲ့ သူ့ရဲ့စုတ်တံအောက်ကနေ ခေတ်အဆက်ဆက် နာမည်ကြီးခဲ့တဲ့ Mickey Mouse ဆိုတဲ့ ကြွက်တစ်ကောင် ပွေးဖွားလာခဲ့တယ်။

အဲဒီ ဆင်းရဲသားပန်းချီဆရာက နောင်အခါ အမေရိကန် သမိုင်းမှာ Walt Disney ဆိုပြီး ထင်ရှားကျော်ကြားခဲ့သူ ဖြစ်ပါတယ်။

ဘုရားသခင်က ဒစ်စနီကို ကြွက်တစ်ကောင်ပဲ ပေးခဲ့တယ်။ ဒါတောင် ဒစ်စနီကိုယ်တိုင် စားရောပေါင်မှန်တစ်ချပ်တောင် မရှိတဲ့အချိန်မှာ ပေးခဲ့တာဖြစ်တယ်။ ငတ်နေချိန်မှာ ရောက်လာတဲ့ကြွက်ကို ဒစ်စနီက သတ်မစားခဲ့ပါဘူး။ အဲဒီကြွက်ကို အသုံးပြုပြီး အဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ ကာတွန်းတိုင်းပြည်ကို တည်ထောင်နိုင်ခဲ့တယ်။ အောင်မြင်မှုဆိုတာ ကြီးမားတဲ့ အခက်အခဲတွေကို ရင်ဆိုင်ကျော်ဖြတ်ခဲ့တဲ့ ကြိုးစားအားထုတ်မှုရဲ့ ရလဒ်ဖြစ်တယ်။ အောင်မြင်ဖို့ ချက်ချင်းလက်ငင်း လုပ်ယူလို့ မရပါဘူး။ အောင်မြင်ဖို့ ကြိုးစားမှုတွေကို တဖြည်းဖြည်း စုပုံရပါတယ်။

မူရင်းရေးသားသူ -- Thomas Waterman

* * *

လူတစ်ယောက်ကို 'မိတ်' နဲ့ခံစားခြင်း

'နှလုံးသားနဲ့ ဂျာဗွေခံစားကြည့်ရင် လူတိုင်းရဲ့ နှစ်သက်စရာတစ်ခုခုကို တွေ့နိုင်ပါတယ် ...'



ကိုယ်နဲ့ သင့်တော်တဲ့ အပေါင်းအသင်းကိုရှာဖို့ ကိုယ့်လူမှုရေး စက်ဝိုင်းကို ချဲ့ထွင်သင့်ပါတယ်။ ဒါမှ ဝိုကောင်းတဲ့ရွေးချယ်မှုအတွက် အခွင့်အရေး ရှိမှာဖြစ်တယ်။ ထို့အတူ ကိုယ့်ရဲ့ ရွေးချယ်မှုအချက်တွေကို လည်း ကျယ်ပြန့်စေပြီး တခြားလူအပေါ် "အမြင်ကပ်" ဆိုတဲ့ တံဆိပ်မျိုး အလွယ်တကူ မကပ်မိဖို့ ကျွန်တော်တို့ သတိထားရပါတယ်။ ဒီလိုမှ မဟုတ်ရင် မိတ်ဆွေကောင်းတွေကို ပွတ်ကာသိကာ လက်လွတ်သွား တတ်ပါတယ်။

လောကမှာ လူမျိုးပေါင်း ထောင်ကျော်ရှိပေမယ့် လူမျိုးတိုင်းက လူတွေကို "နှစ်သက်သူ" နဲ့ "မနှစ်သက်သူ" ဆိုပြီး နှစ်မျိုးပဲ ခွဲခြားထား



ပါ တယ်။ လူလူချင်းဆက်ဆံရေးက မတူတဲ့ သံလိုက်စက်ကွင်းကြီးတစ်ခု လိုပါပဲ။ တချို့က တစ်ဘက်သားကို အကြည့်တစ်ချက်နဲ့ ဆုံးဖြတ်သလို တချို့က အတွေ့အကြုံ စိတ်နဲ့ ဆုံးဖြတ်ကြတယ်။

ငယ်ရွယ်စဉ်က တစ်ဖက်သားကို ထွင်းဖောက်မြင်နိုင်တဲ့ မျက်လုံးတစ်စုံရှိခဲ့လို့ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် အားရခွဲဖူးတယ်။ အသက်ကြီးလာတာနဲ့အမျှ “မျက်လုံးရဲ့ ထွင်းဖောက်မှု”နဲ့ “အပြုအမူရဲ့ ထိရောက်မှု” က အခြားနားကြီးခြားနားကြောင်း ကျွန်တော် သိခဲ့ရတယ်။ ဒီအတွက် တခြားသူကို ထိခိုက်နာကျင်စေခဲ့သလို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လည်း မိတ်ဆွေကောင်းတွေ အများကြီး ဆုံးရှုံးခဲ့ရတယ်။

တစ်ဖက်လူရဲ့ အခြေအနေအမူကို နားမလည်သေးခင်မှာ “ဒီလူကို ငါ ကြည့်မရဘူး”ဆိုတဲ့ ဝံ့ဆိပ်ကို ကျွန်တော်တို့ အရင်မကပ် သင့် ပါဘူး။ ဒီလိုဝံ့ဆိပ်က ခိုင်ခန့်တဲ့ ဝံ့တိုင်းတစ်ခုလို တစ်ဖက်လူနဲ့ ပို ရင်းနှီးဖို့ စေ့တိုးမယ့် ကိုယ့်ခြေလှမ်းကို ကာမီးထားတတ်သလို တစ်ဖက် လူဆီက ကိုယ်သင်ယူနိုင်မယ့် အခွင့်အရေးကိုလည်း ဆုံးရှုံးစေတတ်ပါ တယ်။

“လှပတဲ့ လူ့ဘဝအတွက် လိုက်နာရမယ့် အချက် (၁၀)ချက်” စာအုပ်ထဲမှာ စကားတစ်ခွန်းက ဒီလို ဆိုပါတယ်။ “တစ်ဖက်သားအပေါ် ထားတဲ့ ကိုယ့်အသိအမြင်က ကိုယ့်ကိုယ်ပြန်ဆန်းစစ်စေတဲ့ တိုင်းထွာ စက်ဖြစ်တယ်။ တစ်ဖက်သားအပေါ်ထားတဲ့ ကိုယ့်ခံစားချက်က ကိုယ့် ကိုယ် ပြန်ခံစားတဲ့ ခံစားချက်ဖြစ်တယ်”

လူတစ်ယောက်ရဲ့ ကိုယ်ပေါ်မှာ ကျွန်တော်တို့ မမြင်ချင်တဲ့

အားနည်းချက်ကို မြင်တွေ့ရတဲ့အခါ အဲဒီလူကို ကျွန်တော် မနှစ်သက် တတ်တော့ပါဘူး။

ရင်းနှီးမှု၊ နားလည်မှုပိုလေ သူစိမ်းဆန်တဲ့အကွာအဝေးကို ရဲ့ ပေးလေဖြစ်တယ်။

“ဒီလူကို ငါ အမြင်ကပ်တယ်”ဆိုတဲ့ဝံ့ဆိပ်ကို အပင်ပန်းခံပြီး လိုက်ကပ်ရမယ့်လူဆိုတာ မရှိခဲ့ပါဘူး။ အပြင်ပန်းသဏ္ဍာန်ကြောင့် လူ တွေကို မနှစ်မြို့စေတဲ့ လူတစ်ယောက်မှာ နှစ်သက်စရာဆိုတာ ရှိနိုင်သလို စိတ်သဘောထား မပြည့်စုံသူတစ်ယောက်မှာလည်း လေးစားထိုက်တဲ့ နေရာတွေရှိပါတယ်။

တစ်ဖက်သားရဲ့ “နှစ်သက်စရာ”နဲ့ “လေးစားထိုက်တဲ့”အရာ တွေကို သတိပြုနိုင်သူက ကိုယ့်ကို ကံကောင်းစေသူဖြစ်တယ်။ ဒီလို သတိ ပြုနိုင်သူက တစ်ဖက်သားအပေါ်ထားတဲ့ အလိုမကျမှုတွေကို ဖြိုဖျက်နိုင် သလို ကိုယ့်ရဲ့စိတ်သဘောထားကိုလည်း ပြည့်ဝစေပါတယ်။

နည်းသားနဲ့ ရှာဖွေခံစားကြည့်ရင် လူတိုင်းရဲ့နှစ်သက်စရာတစ်ခု ခုကို တွေ့နိုင်ပါတယ်။

ကိုယ် အမြင်ကပ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို နှစ်သက်ဖို့ဆိုတာ အင်မတန်ခက်ခဲတဲ့ အလုပ်တစ်ခုပါ။ ဒါပေမယ့် စမှတ်ဆီအရင်သွားပြီး “အမြင်မကပ်”တဲ့နေရာကနေ ကျွန်တော်တို့ စကြည့်နိုင်ပါတယ်။ အဲဒီက တစ်ဆင့် “ဒီလူမှာ ဘာအားသာချက်၊ ဘာကောင်းကွက်တွေ ရှိသလဲ။ ငါ ရအောင်ရှာမယ်ဆိုပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားပေးကြည့်ပါ။ ဒီလို တွေးမိ ချိန်မှာ ကိုယ့်စိတ်ပြတင်းပေါက်တွေ တဖြည်းဖြည်း ပွင့်လာမယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါတယ်။



www.burmeseclassic.com

လူတစ်ယောက်စီက သစ်ရွက်တွေနဲ့ တူပါတယ်။ ပုံသဏ္ဍာန်တွေ အမျိုးမျိုး ကွဲပြားကြတယ်။ ဒါပေမယ့် သေချာခံစားကြည့်ရင် သူတို့ဆီကနေ စိတ်ဝင်စားစရာတွေကို ကိုယ်သတိပြုမိပါလိမ့်မယ်။ နလုံးသားနဲ့ ရှာဖွေခံစားကြည့်ရင် လူတိုင်းရဲ့ ထူးခြားချက်၊ နှစ်သက်စရာ အချက်တွေကို တွေ့နိုင်ပါတယ်။ တကယ်လို့ အဲဒီလိုမှ မဟုတ်ဘဲ မျက်လုံးစုံမှိတ်ထားမယ်၊ စိတ်ပြုတင်းကို တင်းတင်းစေ့ထားမယ်၊ မကြည့်ချင်၊ မခံစားချင်ခဲ့ရင် အဲဒီ ထူးခြားချက်၊ နှစ်သက်စရာတွေကို ကျွန်တော်တို့ တွေ့လိုမိမယ် မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ဖက်သားကို နားလည်မှုပေးတယ်၊ သူ့နှစ်သက်စရာကို ရှာဖွေတယ်ဆိုတာ ကိုယ့်ဘက်ကကြည့်ရင် အဲဒါတွေဟာ ကိုယ့်ရဲ့ပေးဆပ်မှုတွေပဲ ဖြစ်တယ်။ တကယ်စိတ်အစစ်အမှန်နဲ့ ပေးဆပ်မှသာ တစ်ဖက်သားရဲ့ ပြန်ပေးဆပ်မှုက ကိုယ့်ပေးဆပ်တာထက် ပိုများတယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော်တို့ ခံစားရမှာဖြစ်တယ်။

စိတ်ပညာရှင် Dr.Jack Berg က “နေရောင်ခြည်ရဲ့ ပတ်ခြန်းမှုကို တောင့်တတဲ့ ပန်းတွေလိုပဲ လူသားတွေရဲ့ စိတ်အနက်ရှိုင်းဆုံး တစ်နေရာမှာ တစ်ဖက်သားရဲ့ နားလည်မှုကို အမြဲတောင့်တနေတတ်တယ်” လို့ ဆိုတယ်။ တကယ်တော့ ချစ်ခင်ရင်းနှီးမှုဆိုတာ နားလည်မှုနဲ့ အဆင့်ဆင့် တည်ဆောက်ရတဲ့အရာ ဖြစ်တယ်။

ဒီလို အသိပညာနဲ့ ပြင်ဆင်မှုတွေ ရှိခဲ့ပြီးနောက် ကမ္ဘာပေါ်က လူတွေကို ကျွန်တော်တို့ နှစ်မျိုး ထပ်ခွဲနိုင်ပါတယ်။ တစ်မျိုးက “ပထမအကြိမ်ဆိုတာနဲ့ အရမ်းနှစ်သက်တဲ့လူ၊ ကံပါတဲ့လူ”နဲ့ နောက်တစ်မျိုးက “နားလည်မှုရှိပြီးမှ သူ့ကိုယ်ပေါ်က နှစ်သက်စရာကို သတိပြုမိသူ” ဖြစ်ပါ



သတ္တိရှိသော ပထမခြေလှမ်း
 ၉၁
 တယ်။ လောကကြီးမှာ ကျွန်တော်တို့ အပင်ပန်းခံပြီး သွားမုန်းဖို့၊ သွားအမြင်ကပ်ဖို့လူဆိုတာမျိုး မရှိခဲ့ပါဘူး။

မကောင်းတဲ့သူတွေ မရှိတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ လူတချို့နဲ့ ရင်းနှီးခင်မင်ဖို့ ကျွန်တော်တို့မှာ အချိန်တွေတောင် မလုံ လောက်ခဲ့ဘူး။ ဒါနဲ့များ တစ်ဖက်သားကိုမုန်းဖို့ ကိုယ့်အချိန်တွေကို ဘာဖြစ်လို့ အလဟဿာ ဖြန့်တီးနေဦးမလဲ။ ကိုယ် မနှစ်သက်တဲ့လူ တစ်ယောက်ကို နားလည်ဖို့၊ ခင်မင်ရင်းနှီးဖို့ဆိုတာ အင်မတန်ခက်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ပထမခြေလှမ်းစလှမ်းပြီး ဖြည်းဖြည်းချင်း ချဉ်းကပ်ခဲ့ရင် အောင်မြင်နိုင်ပါတယ်။ လူတစ်ယောက်ကို မနှစ်သက်ဘူး။ မုန်းတယ်ဆိုတာ အင်မတန် စိတ်ပင်ပန်းစေပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပင်ပန်းအောင် ကျွန်တော်တို့ လုပ်ရက်ကြသလဲ။ ရင်ခွင်ကျယ်ကြီးနဲ့ တစ်ဖက်သားကို ဂရုစိုက်ကြည့်၊ ခံစားကြည့်ရင် တစ်ဖက်သားရဲ့ နွေးထွေးပျော်ရွှင်မှုတွေ ကိုယ့်ဆီ ကူးစက်လာနိုင်ပါတယ်။ **တစ်ဖက်သားရဲ့ အားနည်းချက်၊ အပြစ်ကိုပဲ မီးထွန်းမရှာဘဲ ကောင်းကွက်လေးတွေတို့ မြင်တတ်အောင် ဂရုစိုက်ကြည့်တာဟာ ကိုယ့်အားနည်းချက်ကို ကိုယ်ဖြည့်နေတာနဲ့ အတူတူပါပဲ။**

မူရင်း - - [http:// share.youthwant.com.tw](http://share.youthwant.com.tw)

* * *

အိုရစ်ဆန်ဆွက်တ်မာဒင်

တကယ့် သတ္တိရှိသူဆိုတာ တစ်ကြိမ်နဲ့
မအောင်မြင်ရင် နောက်တစ်ကြိမ်ကြိုးစားမယ်

အိုရစ်ဆန်ဆွက်တ်မာဒင် (Orison Swett Marden (1850-1924)) ဟာ အမေရိကန်နိုင်ငံ နယူးဟမ်ပရှိုင်းယား၊ သွမ်ပတန်ဂိုး (Thornton Gore, New Hampshire) ဒေသ ဆင်းရဲသားမိသားစုတစ်ခုက ပေါက်ဖွားလာခဲ့သူ ဖြစ်တယ်။ သူ (၃)နှစ်သားအရွယ်မှာ မိခင်ကွယ်လွန်ပြီး (၇) နှစ်သားအရွယ်မှာ ဖခင်ကွယ်လွန်ခဲ့ပြန်တယ်။ မိဘမဲ့ကလေးမာဒင်ဟာ အသက်ဆက်လက်ရှင်သန်ဖို့ တခြားကလေးတွေထက် ပိုဆင်းရဲပင်ပန်းခဲ့ရတယ်။ ထမင်းတစ်နပ်အတွက် သူတစ်ပါးအိမ်မှာနေပြီး တစ်ရက်ကို (၁၄) နာရီမျှ အလုပ်လုပ်ခဲ့ရပေမယ့် ဝဝလင်လင် မစားခဲ့ရ

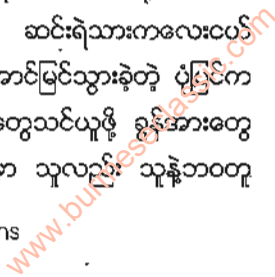


သတ္တိရှိသော ပထမခြေလှမ်း ၉၃
ဘူး။ ရွယ်တူသူငယ်ချင်းတွေ မရှိတဲ့အပြင် အိမ်ရှင်ကလေးတွေရဲ့ ကဲ့ရဲ့လှောင်ပြောင်တာကို အမြဲခံခဲ့ရတယ်။ လူကြီးသူမတွေရဲ့ သနားညှာတာမှုကို မရတဲ့အပြင် အိမ်ရှင်ရဲ့ ဆဲဆိုရိုက်နှက်မှုကို အမြဲခံခဲ့ရတယ်။ အိမ်ရှင်ငါးယောက် ပြောင်းခဲ့ပေမယ့် သူ့ဘဝက အကောင်းဘက်ကို နည်းနည်းမှ ပြောင်းလဲမသွားခဲ့ပါဘူး။

အသက် (၁၄) နှစ်အရွယ်ရောက်တော့ ဘဝကို တစ်နည်းနည်းနဲ့ ပြောင်းလဲမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး တစ်ခုသော တနင်္ဂနွေနေ့မနက်မှာ သူနေတဲ့ အိမ်ကနေ မာဒင် ထွက်ပြေးခဲ့တယ်။ အဲဒီနေ့နောက် သစ်စက်တစ်ခုမှာ သူ အလုပ်ဝင်လုပ်ခဲ့တယ်။ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ အတောအတွင်း အချိန်နဲ့ အခွင့်အရေးကောင်းတချို့ကို ရအောင်ဖမ်းဆုပ်ပြီး စာတွေကို သူ ကြိုးစားသင်ယူခဲ့တယ်။ စာရေးဆရာ ဆမ္မူဝယ်စပိုင်း (Samuel Smiles) ရဲ့ “မိမိကိုယ်ကို တိုးတက်ရေး” ဆိုတဲ့ စာအုပ်က သူ့မျက်လုံးအစုံကို ပွင့်စေခဲ့တယ်။

“ကျွန်တော့်အတွက် အဲဒီစာအုပ်က အမြဲစိတ်အားထက်သန်စေ တယ်။ တက်ကြွစေတယ်။ အစိုးတန် ကျောက်မျက်ရတနာရသလိုပဲ နှလုံးသားထဲ စွဲမြဲတဲ့အထိ ကျွန်တော် ထပ်တလဲလဲ ဖတ်ခဲ့တယ်” လို့ မာဒင်က သူရေးတဲ့စာအုပ်ကို ဖတ်သူတွေပြောတဲ့အတိုင်း ပြောခဲ့တယ်။

“မိမိကိုယ်ကိုယ်တိုးတက်ရေး” စာအုပ်က မာဒင်ရဲ့ အိပ်မက်နှစ်ခုကို ထွန်းညှိခဲ့တယ်။ ပထမအိပ်မက်မှာ ဆင်းရဲသားကလေးငယ်တစ်ဦး အဆင့်မြင့်လူနေမှုဘဝနဲ့ တိုးတက်အောင်မြင်သွားခဲ့တဲ့ ပုံပြင်က သူ့ကို ရွာကနေ ထွက်ခွာပြီး ကျောင်းပညာတွေသင်ယူဖို့ ခွန်အားတွေ ပေးခဲ့တယ်။ ဒုတိယအိပ်မက်က တစ်နေ့နေ့မှာ သူလည်း သူနဲ့ဘဝတူ



လူငယ်တွေကို အားပေးကူညီနိုင်တဲ့ အကျိုးဆောင်မှုလေးတွေလုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်။

မာဒင်ရဲ့ ပညာသင်ကြားရေးက တာဝေးမာရသွန်ပြေးပွဲနဲ့ တူ ခဲ့တယ်။ ကျောင်းတက်လိုက် အလုပ်လုပ်လိုက်နဲ့ သူ့ပညာရေးက ပြတ် တောင်းပြတ်တောင်း ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။

အသက် (၂၃)နှစ် တက္ကသိုလ်နယ်မြေကို မာဒင် နင်းခွင့်ရခဲ့ တယ်။ (၉)နှစ်အကြာမှာ ဘော့စတွန်တက္ကသိုလ်၊ လူထုစကားပြောနည်း ကျောင်း (Boston University School of Oratory) က ဘွဲ့နဲ့ ဘော့စတွန် ဟားဘ်စ် (Boston; Harvard) တနေ M.D., LL.B ဘွဲ့အသီးသီးကို ရရှိ ခဲ့တယ်။ ဘာသာရပ်များစွာကို သင်ယူခဲ့လည်း သူ့အလုပ်ချိန်တွေ မထိ ခိုက်ခဲ့ဘူး။ ဘွဲ့ယူတဲ့အချိန်မှာ လုပ်အားခစုစုပေါင်း ဒေါ်လာနှစ်သောင်းခန့် သူ စုမိထားပြီးဖြစ်တယ်။

အသက် (၄၀) ပတ်ဝန်းကျင်မှာတော့ မာဒင်ဟာ ဟိုတယ်နဲ့ ခရီးသွားလာရေး ကုမ္ပဏီပေါင်းများစွာကို ပိုင်ဆိုင်သူဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဘယ် အရာကမှ တားဆီးလို့မရနိုင်တဲ့ "ကံကောင်းသူ မာဒင်" အဖြစ် သူ လုပ်ငန်းတွေ တိုးတက်အောင်မြင်နေဆဲမှာ သူ့ဟိုတယ်တချို့ ရေဘေး ဒက်ကြောင့် ပျက်ဆီးဆုံးရှုံးခဲ့ရတယ်။ အပျက်အဆီး အဆုံးအရှုံးနဲ့ မာဒင် တစ်ယောက် အရောင်မလွင့်တဲ့ အိပ်မက်တွေနဲ့ ဘော့စတွန်ကို ရောက် လာပြီး အောင်မြင်ဖို့ ခြေလှမ်းစခဲ့ပြန်တယ်။

အမြင့်ဆုံး လေ့ခါးထစ်ကိုရောက်ဖို့ ကျရှုံးလိုက်၊ အောင်မြင် လိုက်နဲ့ အနစ် (၄၀)ကျော်ကြာ ကြိုးပမ်းခဲ့ရတဲ့သူဟာ အောင်မြင်၊ ချမ်းသာ တဲ့ လျှို့ဝှက်နည်းလမ်းကို တခြားလူထက် ပိုနားလည်ခဲ့တယ်။

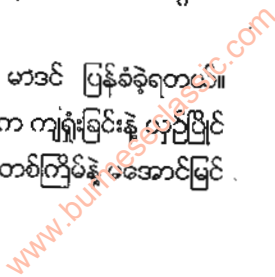
(၁၈၉၄) ခုနှစ်မှာ မာဒင်ဟာ အနစ်(၃၀)ကြာ မက်ခွဲတဲ့ အကောင်အထည်ကို ဖော်နိုင်ခဲ့တယ်။ သူ့ရဲ့ ပထမဆုံး စာအုပ်ဖြစ်တဲ့ ရှေ့ကိုရောက်အောင် တိုးထွက်ခြင်း (Pushing to the Front) စာအုပ်ကို ထုတ်ဝေနိုင်ခဲ့ပြီး အောင်မြင်မှုများစွာကို ရရှိခဲ့တယ်။ အဲဒီစာအုပ်ကို အဲဒီ နှစ်မှာပဲ (၁၁)ကြိမ် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့ တယ်။ (၁၉၀၅) ခုနှစ်ပတ်ဝန်းကျင် မှာ အဲဒီစာအုပ်ကို ဂျပန်နိုင်ငံမှာတင် အုပ်ရေ (၁၀)သိန်း ရောင်းချခဲ့ရတယ်။

ဂျပန်ရုရှားစစ်ပွဲမှာ ဂျပန်တွေက "ယုံမလားတော့ မသိဘူး ! ဒီ စာအုပ်က ရုရှားတွေကိုတိုက်ဖို့ ကျွန်တော်တို့ကို သတ္တိတွေ ပေးခဲ့တယ်" လို့ ဆိုတယ်။

အမေရိကန်မှာ သမ္မတ McKinley က "မာဒင်ရဲ့ စာအုပ်ထက် ပိုအဖိုးတန်တဲ့အရာမရှိဘူးလို့ အမေရိကန်က လူငယ်တွေကို ကျွန်တော် အကြံဉာဏ်ပေးချင်ပါတယ်" လို့ ပြောခဲ့တယ်။

(၁၈၉၇) ခုနှစ် မာဒင်စီစဉ်တဲ့ အောင်မြင်မှုမဂ္ဂဇင်း (Success Magazine) ကို ထုတ်ဝေနိုင်ခဲ့တယ်။ Success ဆိုတဲ့အတိုင်း မဂ္ဂဇင်းက အောင်မြင်မှုများစွာကို ရခဲ့တယ်။ ဝန်ထမ်းအင်အား ၂၀၀ ကျော်အထိ ရှိခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် ဘဝမှာ နေရောင်ခြည်ပဲ ထွန်းတောက်မနေဘဲ မုန်တိုင်းထန်တဲ့နေ့တွေလည်း ရှိခဲ့ပါတယ်။ (၁၉၁၁) ခုနှစ်မှာ မဂ္ဂဇင်း အတွင်းလူတွေ စိတ်သဘောထား ကွဲလွဲမှုကြောင့် Success မဂ္ဂဇင်း အကွဲအပြဲနဲ့ တံခါးပိတ် အဆုံးသတ်ခဲ့ရတယ်။

အကြွေးနဲ့ ကျရှုံးမှုကို နောက်တစ်ကြိမ် မာဒင် ပြန်ခံခဲ့ရတယ်။ လူတစ်ယောက်ကို တကယ်စမ်းသပ်စစ်ဆေးတာက ကျရှုံးခြင်းနဲ့ ယှဉ်ပြိုင် ရဲတဲ့သတ္တိ ဖြစ်တယ်။ တကယ်သတ္တိရှိသူဆိုတာ "တစ်ကြိမ်နဲ့ အောင်မြင်



၉၆

နိုင်နင်းစနေ

ရင် နောက်တစ်ကြိမ် ကြိုးစားမယ်" လို့ ဆိုခဲ့တဲ့အတိုင်း မာဒင်ဟာ သူ့ရဲ့ သတ္တိအင်အားကို နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်သက်သေပြခဲ့ပါတယ်။ စာအုပ်တွေ ရေးနိုင်သူမျှရေးပြီး မဂ္ဂဇင်းထပ်ထုတ်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်။

(၁၉၁၈) ခုနှစ်မှာ Success မဂ္ဂဇင်းကို အသစ်တစ်ဖန် ပြန်ထုတ်ဝေနိုင်ခဲ့တယ်။ မာဒင် ကွယ်လွန်သွားသည့်တိုင် အဲဒီမဂ္ဂဇင်းက လူပေါင်းများစွာအတွက် အမြင့်ကို တက်လှမ်းနိုင်ဖို့ စိတ်ဓာတ်ခွန်အား၊ ဉာဏ်ခွန်အားတွေကိုပေးပြီး မာဒင်ရဲ့ မြင့်မြတ်တဲ့အလုပ်ကို ဆက်ဆောင်ရွက်နေခဲ့တယ်။

source : http://en.wikipedia.org/wiki/Orison_Swett_Marden

* * *

လူ့ဘဝကိုအရသာခံခြင်း

‘ချစ်သူက လူကို မျက်ရည်ကျစေတယ်၊
သူငယ်ချင်းက အဲဒီကျလာတဲ့မျက်ရည်ကို
သုတ်ပေးသူဖြစ်တယ်’

အချစ်နဲ့ ပတ်သက်လာရင်

ဒို့ထက် ပိုကောင်းတဲ့အချစ် ရှိသေးတယ်လို့ မထင်လိုက်ပါနဲ့။
အခု လက်ရှိပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ အချစ်က အကောင်းဆုံးပါ။
အသက်ငယ်သေးတယ်။ နောက်ကျမှ အိမ်ထောင်ပြုလည်း ရ
တယ်လို့ မထင်လိုက်ပါနဲ့။ အချစ်က အိမ်ထောင်အရွယ်ကို စောင့်နေမှာ
မဟုတ်ဘူး။

အကွာအဝေးကြောင့် အချစ်ကို လက်လွှတ်ဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့။
အချစ်က ကိုယ်နဲ့အတူ ရထား၊ လေယာဉ်စီးလို့ ရပါတယ်။

ငွေကြေးမချမ်းသာတဲ့ ချစ်သူကို မစွန့်လွှတ်လိုက်ပါနဲ့။ အသုံး
မကျတဲ့လူကလွဲလို့ လုံ့လဝီရိယရှိသူဆိုရင် သင့်ကို ချမ်းသာအောင် ထား
နိုင်ပါတယ်။

အချစ်က ရိုးရှင်းလေ ပျော်ရွှင်လေဖြစ်တယ်။ တစ်သက်မှာ
တစ်ယောက်တည်းချစ်တာက အကောင်းဆုံးဖြစ်တယ်။ ချစ်တာများပြီး
ခံစားချက် အတွေ့အကြုံများရင် ထုံကျင်သွားတတ်တယ်။ လမ်းခွဲကြိမ်
များရင် ကျင့်သားရသွားတတ်တယ်။ ချစ်တာများရင် နှိုင်းယှဉ်မှုတွေ
များသွားတတ် တယ်။ နောက်ဆုံးမှာ အချစ်ကို အယုံအကြည် မဲ့သွား
တတ်တယ်။

အချစ်က ဝမ်းနည်းစရာကောင်းတဲ့ ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်တစ်ပုဒ် ဖြစ်
ကောင်းဖြစ်မယ်။ ကိုယ့်ကိုချစ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို စွန့်ရတာ သိပ်မနာ
ကျင်ပေမယ့် ကိုယ်ချစ်တဲ့လူတစ်ယောက်ကို စွန့်ရတာလောက် နာကျင်
တာ မရှိပါဘူး။ ကံအကြောင်းပါခဲ့ရင် အချိန်၊ ဇနရာဆိုတာ အကွာအဝေး
မဟုတ်ပါဘူး။ ကံအကြောင်းမပါခဲ့ရင် အတူဆိုမိလည်း တစ်ယောက်ကို
တစ်ယောက်မနှစ်လိုတတ်ကြဘူး။

အချစ်ကို ကျကျနပ်နပ်ခံစားရင် ထိခိုက်နာကျင်ခဲ့လည်း
နောင်တမရတတ်ဘူး။ အချစ်ကို အတွေ့အကြုံတစ်မျိုးလို့ မှတ်ယူခဲ့ရင်
အသံကွဲချိန် ချို့မြန်တာကို ခံစားမိမယ်။

အချစ်ကို ဖြတ်သန်းမှုတစ်ခုလို့ မှတ်ယူခဲ့ရင် လဲပြိုချိန် လှပ
တယ်လို့ ခံစားမိမယ်။ အထီးကျန် စိတ်လေလို့ လူတစ်ယောက်ကို မှား

ချစ်မိတာမျိုး မဖြစ်စေပါနဲ့။ လူတစ်ယောက်ကို မှားချစ်မိလို့လည်း တစ်
သက်လုံး အထီးမကျန်ပါစေနဲ့။ အချစ်က ရိုးရှင်းလေ ပျော်ရွှင်လေ
ဖြစ်တယ်။

*

ဘဝဖော်ဆိုတာ

ဘဝဖော်ဆိုတာ ကိုယ်ကလွဲရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ မယူဘူးဆိုတဲ့
လူ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘဝဖော်ဆိုတာ ကိုယ့်အားနည်းချက်အားလုံးကို သိ
သည့်တိုင် ကိုယ့်ကို ရွေးချယ်သူဖြစ်တယ်။

ဘဝဖော်ဆိုတာ ကိုယ် ကိတ်မုန့်ကြိုက်လို့ သူ ကိတ်မုန့်လိုက်
ကြိုက်တဲ့လူ မဟုတ်ဘူး။ ဘဝဖော်ဆိုတာ ကိုယ်ကြိုက်ဥအကာစားပြီး သူ
ကြိုက်ဥအနစ်စားသူ ဖြစ်တယ်။

ဘဝဖော်ဆိုတာ မိုးချုပ်တာနဲ့ ကိုယ့်လက်ကိုဆွဲပြီး စားသောက်
ဆိုင်ထဲဝင်တဲ့လူ မဟုတ်ဘူး။ ဘဝဖော်ဆိုတာ ကိုယ်အပြန်ကိုမျှော်ပြီး
ထမင်းအတူစားဖို့ စောင့်နေသူဖြစ်တယ်။

ဘဝဖော်ဆိုတာ အချစ်အကြောင်းပဲ ဖွဲ့နွဲ့ပြီး “ချစ်တယ်” ဆိုတဲ့
စကားကို ပါးစပ်ဖျားက မချသူမဟုတ်ဘူး။ ဘဝဖော်ဆိုတာ ဆန်၊ ဆီ၊
ဆား၊ အိုးခွက်ပန်းကန်အကြောင်း ပြည်တွန်တောက်တီး ပြောတတ်တဲ့
ဖြစ်တယ်။

ပျော်ရွှင်တဲ့အိမ်ထောင်ရေးမှာ ဘဝဖော်ဆိုတာ ကိုယ့်အတွက်
အတိအလင်း သတ်မှတ်ထားသူဖြစ်ရုံမက ကိုယ်နဲ့အတူ အိမ်ထောင်



သက်တမ်းတစ်လျှောက်မှာ အတိုင်အောက်ညီမှု၊ ကြင်နာမှု၊ သာမန် ရိုးရှင်းမှု၊ နားလည်မှု၊ စွန့်လွှတ်မှုတွေ မျှဝေပေးသူ ဖြစ်တယ်။

*

ကတိန္ဒပတ်သက်ရင်

ရှေးဂရိရာဇဝင်ပုံပြင်မှာ ချစ်သူတွေက ကိုယ်ချစ်တဲ့သူရဲ့ လက် ခလယ်မှာ အချင်းချင်း လက်စွပ်တွေ ဝတ်ဆင်ပေးကြတယ်။ အကြောင်း က လက်ခလယ်မှာရှိတဲ့ သွေးကြောတစ်ချောင်းက နှလုံးနဲ့ တိုက်ရိုက် ဆက်သွယ်ထားလို့ ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် လက်စွပ်ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်က နှလုံးသားရဲ့ အာမခံချက်ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမယ့် လူ့လောကမှာ ဆံဖြူ သွားကျိုးတဲ့အချစ်က နည်းခဲ့ပါတယ်။ ရိုးမြေကျဆိုတဲ့ ချစ်သူတွေ ရှားခဲ့ပါတယ်။ ကိုယ်နဲ့ တစ်သက်အတူနေဖို့ ရွေးခဲ့သူက ကိုယ့်အချစ်ဆုံး ဟုတ်ချင်မှလည်း ဟုတ်မယ်။ ကိုယ့်အချစ်ဆုံးက ကိုယ်နဲ့ တစ်သက် အတူ နေရချင်မှလည်း နေရမယ်။ တချို့ ချစ်သူတွေကတော့ ဒီ တစ်သက် အတူမနေရရင် နောက်ဘဝမှာ နေရဖို့ တောင်းဆိုပြုတတ်ကြ တယ်။ အရမ်းချစ်ကြတဲ့ချစ်သူတွေ လက်ထပ်ခြင်းဆိုတဲ့ တံခါးဝကို ဖြတ် ကျော်ပြီးနောက် အချင်းချင်း တန်ဖိုးမထားကြသူတွေလည်း ရှိကြတယ်။

ကတိသစ္စာတွေ အကြိမ်ကြိမ်ပေးစရာ မလိုပါဘူး။ ချစ်နေချိန် အတူနေချိန်မှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တန်ဖိုးထားတတ်ကြမယ်။ တစ်နေ့တာကို နောက်ဆုံးချစ်ရမယ့်ရက်လို့ သတ်မှတ်ပြီး ချစ်ကြတယ်။ **ချစ်သူလက်ကို တင်းတင်းဆုပ်ထားမယ်။ ရှုပ်ရှည်အိုမင်းသွားလည်း ပါး**

ရည်တွေ တွန့်သွားလည်း ကိုယ့်မှတ်ဉာဏ်ထဲမှာ ချစ်သူကို အလှဆုံး သိမ်းထားနိုင်ခဲ့ရင် ကတိတည်ရာ ရောက်ပါတယ်။

*

လူ့ဘဝနဲ့ပတ်သက်ရင်

ဘဝဆိုတာ ပြုဇာတ်တစ်ပုဒ်နဲ့ တူတယ်။ နှစ်၊ လ ရာသီတွေက အညှာတာ ကင်းမဲ့တယ်။ အတိတ်ကို ပြန်မှန်းမရှာကြည့်တော့ လူတွေ အသက်ရှင်တာက စိတ်ခံစားမှုတစ်မျိုးလို့ ဆိုနိုင်တယ်။ ဆင်းရဲတာပဲဖြစ် ဖြစ်၊ ချမ်းသာတာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ရယူတာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဆုံးရှုံးတာပဲဖြစ်ဖြစ် အရာ အားလုံးက လျှပ်တပြက်အတွင်းမှာဖြစ်ပြီး လျှပ်တပြက်အတွင်းမှာ ပျောက် သွားနိုင်တယ်။

မနေ့က၊ ဒီနေ့၊ မနက်ဖြန် ဘယ်နေ့ပဲဖြစ်ဖြစ် စိတ်ရွှင်လန်းတဲ့ နေ့က အလှဆုံးနေ့ဖြစ်တယ်။ မိသားစုအချစ်၊ သူငယ်ချင်းအချစ်၊ ချစ်သူ အချစ် ဘာအချစ်ပဲဖြစ်ဖြစ် တန်ဖိုးထားမြတ်နိုးနိုင်ရင် ခံစားချက်ကောင်း တွေပေးတယ်။

စကားတစ်ခွန်းက ဒီလို ဆိုပါတယ်။
“ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ဖူးတာကို မမေ့နဲ့။ လက်ရှိပိုင်ဆိုင်တာကို ပိုတန်ဖိုး ထားပါ။ ကိုယ့်အတွက် သတ်မှတ်ထားတဲ့အရာကို လက်မလွှတ်နဲ့။ ဆုံးရှုံး ခဲ့ဖူးတာကို အမှတ်တရထားပါ။ လိုချင်တာကို ရအောင် ကြိုးစားပါ။ မော ပန်းလာရင် စိတ်ကို ကမ်းကပ်ဖို့ မမေ့ပါနဲ့။ ရွေးချယ်ပြီးနောက် နောင်တ မရနဲ့။ အပင်ပန်းခံမှ ပြည့်ဝတာကို နားလည်မယ်။ အနာဒံမှ ဘဝကို

နားလည်မယ်။ စိတ်ထိခိုက်အားငယ်မိမှ ကြံ့ခိုင်တာကို နားလည်မယ်။

လေတိုက်တဲ့မနက်ဆိုတာရှိသလို လူပတ်ဝန်းကျင် ညနေဆည်းဆာလည်းရှိမယ်။ ကြယ်ကြော့ညတွေလည်း ရှိနိုင်မယ်။ ဘဝဆိုတာ အပြန်မရှိတဲ့ လက်မှတ်တစ်စောင်နဲ့တူတယ်။ ဘဝဆိုတာ အစမ်းလေ့ကျင့်မှုတွေမရှိတဲ့ တိုက်ရိုက်သရုပ်ဆောင်မှုတွေ ဖြစ်တယ်။ သရုပ်ဆောင်မှုတိုင်းကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် လုပ်နိုင်တာက လူ့ဘဝတို့ အကောင်းဆုံး တန်ဖိုးထားနည်းပဲဖြစ်တယ်။

*

သူငယ်ချင်းနဲ့ပတ်သက်ရင်

တစ်နေ့မှာ သူငယ်ချင်းနဲ့ ချစ်သူ ထိပ်တိုက်တွေ့တော့ ချစ်သူက ပြောတယ်။

“လောကကြီးမှာ ငါ ရှိနေပြီပဲ။ မင်းရှိဖို့ မလိုတော့ဘူး” ချစ်သူရဲ့အပြောကို သူငယ်ချင်းက ရယ်ပြီး ပြန်ဖြေတယ်။

“ချစ်သူက လူကို မျက်ရည်ကျစေတယ်။ သူငယ်ချင်းက အဲဒီကျလာတဲ့မျက်ရည်ကို သုတ်ပေးသူဖြစ်တယ်”

သူငယ်ချင်းဆိုတာ တစ်ခါတစ်ရံမှာ သင့်ကို စိုးရိမ်ပူပန်တတ်သူ၊ သင့်ကို ဂရုစိုက်စောင့်ရှောက်သူ၊ သင့်ဘဝကိုမျှတသူ၊ သင့်ကို ပျော်ရွှင်စေချင်သူ၊ သင့်ကို ရယ်အောင် စနောက်တတ်သူဖြစ်တယ်။

သူငယ်ချင်းကြားမှာ အချင်းချင်း ဂရုစိုက်မှုဆိုတာ အဖိုးတန်ရှားပါးတဲ့ အရာဖြစ်တယ်။ စိတ်ထိခိုက်ချိန် ကိုယ့်ကို ရင်ဖွင့်ပါ။ နာကျင်

ဝမ်းနည်းချိန် ကိုယ့်ကို မေ့မထားနဲ့။ ဖျားနာချိန် ကိုယ့်ကို အကြောင်းကြားဖို့ သတိရပါ။ အခက်အခဲကြုံချိန် ကိုယ်နဲ့တိုင်ပင်ဖို့ မမေ့နဲ့။ မျှော်လင့်ချက်မဲ့ချိန် အနားမှာ ကိုယ်ရှိသေးတယ်ဆိုတာကို သတိရပါ။ ပျော်ရွှင်ချိန် ကိုယ့်ကို မေ့မထားနဲ့ . . . သူငယ်ချင်းဆိုတဲ့အဓိပ္ပာယ်က “ငါတို့က သူငယ်ချင်း” ဆိုတာနဲ့တင် လုံလောက်ခဲ့ပါတယ်။

*

ရယ် (ပြုံး)တာနဲ့ပတ်သက်ရင်

နားလည်မှုလွဲတာနဲ့ ကြုံတဲ့အခါ ခပ်ဟဟရယ်နိုင်တာက ရည်မှန်ခြင်းတစ်မျိုး ဖြစ်တယ်။

မှားယွင်းမှုနဲ့ကြုံတဲ့အခါ ခပ်ပွင့်ပွင့်ရယ်နိုင်တာက သဘောထားကြီးခြင်းတစ်မျိုး ဖြစ်တယ်။

အကျိုးမဲ့စေတာနဲ့ကြုံတဲ့အခါ ခပ်ပျော်ပျော် ရယ်နိုင်တာက ရက်စရာခြင်းတစ်မျိုး ဖြစ်တယ်။

ရှေ့မတိုး နောက်မဆုတ်သာတဲ့ကိစ္စနဲ့ ကြုံတဲ့အခါ ကိုယ့်ကိုယ်တို့ ပြက်ချော်ချော်ရယ်နိုင်တာက အသိဉာဏ်တစ်မျိုး ဖြစ်တယ်။

အပျက်အစီး၊ ခုက္ခနဲ့ကြုံတဲ့အခါ စိတ်အနှောင့်အယှက်ကင်းကင်း ရယ်နိုင်တာက သဘောထားကြီးခြင်းတစ်မျိုး ဖြစ်တယ်။

မထေမဲ့မြင်ပြုခံရတဲ့အခါ စာညာညာငြိမ်ငြိမ် ရယ်နိုင်တာက ကိုယ့်ကို ယုံကြည်မှုတစ်မျိုး ဖြစ်တယ်။



အသဲကွဲတဲ့အခါ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ ရယ်နိုင်တာက ချုပ်ချယ်မှု ကင်းနည်းတစ်မျိုး ဖြစ်တယ်။

ဘယ်လို အခြေအနေမျိုးမှာဖြစ်ဖြစ်... ဘယ်လို အကြောင်းမျိုး မှာဖြစ်ဖြစ် နေ့တိုင်း ပြုံးရယ်နိုင်ဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။

*

ပျော်ရွှင်ခြင်းနဲ့ တစ်သက်ရင်

ပျော်ရွှင်ခြင်းဆိုတာ လှပတဲ့ ဖန်ဂေါ်လီနဲ့ တူတယ်။ ကမ္ဘာ့နေရာ အနှံ့မှာ ပြန့်ကျဲနေတယ်။ အဲဒီ ဖန်ဂေါ်လီကို လူတချို့က များများကောက် တွေ့တယ်။ တချို့က နည်းနည်းကောက်တွေ့တယ်။ တချို့က လုံးဝ ကောက် မတွေ့ဘူး။ လက်ရှိအခြေအနေမှာ တန်ဖိုးထားမြတ်နိုးပါ။ စိတ်နဲ့ ခံစား မျှဝေတတ်ရင် ပျော်ရွှင်ခြင်းက ကိုယ်နဲ့ တစ်သက်လုံးရှိနေပါတယ်။

လူတွေက ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်ချိန် တန်ဖိုးထားကောင်းမှန်းမသိဘဲ ဆုံးရှုံးသွားမှ နှမြောတသ ဖြစ်တတ်ကြတယ်။ ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်တဲ့ပစ္စည်း ဆုံးရှုံးသွားရတော့မယ်လို့ သိချိန်ရောက်မှ လက်ကမလွတ်စတမ်း ဆုပ် ကိုင်ထားချင်ကြတယ်။ အဲဒီလိုပဲ ဘဝမှာ တဖွတ်တိုးခေါင်းမာမှုတချို့က သေဆုံးချိန်မှ လက်လွတ်ကြရတယ်။

မူရင်း - - <http://www.duwenzhang.com>

* * *

အောင်မြင်သူနဲ့ ကျရှုံးသူရဲ့ တွဲပြားချက်

- (၁) အောင်မြင်သူက ကိုယ့်ကိုယ်ကို အရင်ပြောင်းလဲဖို့ သိ တယ်။ ကျရှုံးသူက လောကကြီးကိုပဲ ပြောင်းလဲချင် ခဲ့တယ်။
- (၂) အောင်မြင်သူက အောင်မြင်ဖို့ နည်းလမ်းရှာတယ်။ ကျရှုံး သူက ကျရှုံးမှုအတွက် ဆင်ခြေရှာတယ်။
- (၃) အောင်မြင်သူက အခက်အခဲတစ်ခါကြုံတိုင်း အခွင့်အရေး တစ်ခုကို တွေ့တယ်။ ကျရှုံးသူက အခွင့်အရေးတိုင်းမှာ အခက်အခဲကို အရင်တွေ့တယ်။
- (၄) အောင်မြင်သူက ဒုက္ခအခက်အခဲကြုံချိန် တခြားသူ လက်လျှော့နောက်ဆုတ်သွားသည့်တိုင် ကိုယ့်ရည်ရွယ်



ချက်ပန်းတိုင်ကို အရောက်လှမ်းဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချနိုင်သူ ဖြစ်တယ်။

ကျရှုံးသူက ဒုက္ခအခက်အခဲမရှိလည်း ဦးတည်ရာပျောက် နေသူဖြစ်တယ်။

(၅) အောင်မြင်သူက လောကကြီးမှာ မျှော်လင့်ချက်ကင်း စေတဲ့အရာဆိုတာ မရှိဘဲ မျှော်လင့်ချက်မဲ့တဲ့လူပဲ ရှိ တယ်ဆိုတာကို သိသူဖြစ်တယ်။

ကျရှုံးသူက အရာတိုင်းကို မျှော်လင့်ချက်မဲ့နေသူ ဖြစ် တယ်။

(၆) အောင်မြင်သူက တစ်ပါးသူရဲ့ ရှုထောင့်ကနေ ကိစ္စရပ်ကို ကြည့်တယ်။ တစ်ပါးသူရဲ့ ခံစားချက်ကို နားလည်အောင် လုပ်တယ်။

ကျရှုံးသူက ကိုယ်ကျိုးအတွက်ပဲ စိုးရိမ်ပူပန်တတ်သူ ဖြစ် တယ်။

(၇) အောင်မြင်သူက အကျင့်သီလကို ပထမ၊ ကြွယ်ဝချမ်းသာ မှုကို ဒုတိယနေရာထားသူဖြစ်တယ်။

ကျရှုံးသူက ဆန့်ကျင်စွာနဲ့ ကြွယ်ဝချမ်းသာမှုနောက် လိုက်ပြီး အကျင့်သီလကို နောက်ချန်ထားသူဖြစ်တယ်။

(၈) အောင်မြင်သူ အောင်မြင်ရခြင်းက ကိုယ်အောင်မြင်မယ် ဆိုတာကို ယုံကြည်ထားလို့ဖြစ်တယ်။

ကျရှုံးသူ ရှုံးနိမ့်ရခြင်းက ကိုယ်အောင်မြင်မယ်လို့ မယုံ ကြည်ရုံသူ ဖြစ်တယ်။

(၉) အောင်မြင်သူက စိတ်ထိခိုက်ဝမ်းနည်းစရာနဲ့ ကြုံတဲ့အခါ ကိုယ့်ကို သင်ယူစရာ၊ လုပ်စရာတွေနဲ့ သိမ်းကျုံးလုပ်နေ တတ်တယ်။

ကျရှုံးသူက စိတ်ထိခိုက်ဝမ်းနည်းစရာနဲ့ ကြုံတဲ့အခါ သက်ပြင်းအခါခါချပြီး အဲဒီ ခံစားချက်ထဲမှာပဲ ရုန်းမရ အောင် နှစ်ဝင်နေတတ်တယ်။

(၁၀) အောင်မြင်သူက လုပ်စရာရှိတာကို ချက်ချင်းထလုပ် တတ်သူဖြစ်တယ်။

ကျရှုံးသူက လွယ်ကူတဲ့ကိစ္စကိုတောင် အချိန်ဆွဲပြီး လုပ် တတ်သူဖြစ်တယ်။

(၁၁) အောင်မြင်သူက ကိုယ့်ထက်တော်သူ၊ ထက်မြက်သူကို လေးစားအားကျပြီး သူတို့ရဲ့ ကောင်းကွက်ကို ကြီးစား သင်ယူလေ့ရှိတယ်။

ကျရှုံးသူက ကိုယ့်ထက်တော်သူ၊ ထက်မြက်သူကို မနာလို မုန်းတီးပြီး သူတို့ရဲ့ဆိုးကွက်ကိုပဲ ရှာနေတတ်တယ်။

(၁၂) အောင်မြင်သူရဲ့ စိတ်ထိခိုက်၊ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ် စေတဲ့အရာတွေက ပြင်ပလောကကလာတာ ဖြစ်တယ်။

ကျရှုံးသူရဲ့ စိတ်ထိခိုက်၊ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စေတဲ့ အရာတွေက သူတို့အတွင်းစိတ်ထဲကလာတာဖြစ်တယ်။

(၁၃) အောင်မြင်သူက အမြင့်ကို တက်လှမ်းနိုင်ဖို့ အားသိသ ပြင်းထန်တယ်။

ကျန်းသူက ကြံ့ကြံ့ခံနိုင်ဖို့ အာသီသ မရှိဘူး။

(၁၄) အောင်မြင်သူအတွက် အစိုးတန်ဆုံး အရင်းအနှီးက မျှော်လင့်ချက်ဖြစ်တယ်။

ကျန်းသူအတွက် အကြီးမားဆုံးမဲ့တေမှုက မျှော်လင့်ချက်မဲ့တာပဲဖြစ်တယ်။

(၁၅) အောင်မြင်သူက အခွင့်အရေးကို ဖန်တီးတယ်။ ကျန်းသူက အခွင့်အရေးကို စောင့်တယ်။

(၁၆) အောင်မြင်သူက ယုံကြည်မှုတွေကို မပြတ်မွေးမြူတယ်။ ကျန်းသူက ယုံကြည်မှုဆိုတာ မွေးရာပါပီလို့ ယုံသူဖြစ်တယ်။

(၁၇) အောင်မြင်သူက ရှည်လျားတဲ့လမ်းတွေကို တစ်လမ်းချင်းနဲ့ အဆုံးထိ လျှောက်နိုင်မယ်ဆိုတာကို ယုံကြည်ထားသူဖြစ်တယ်။

ကျန်းသူက တိုတောင်းတဲ့လမ်းဖြစ်လည်း ရှေ့ခြေတစ်လှမ်းမတိုးရင် အဆုံးထိ လျှောက်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မသိသူဖြစ်တယ်။

(၁၈) အောင်မြင်သူက အလုပ်မလုပ်ခင် အရင်တွေးတော ကြံစည်တယ်။

ကျန်းသူက အလုပ်မလုပ်ခင် တွေဝေပြီး အလုပ်ပြီးချိန် နောင်တရတတ်သူဖြစ်တယ်။

(၁၉) အောင်မြင်သူက ခရီးလမ်းမှာ တစ်ခါတစ်ရံ ရပ်နားပြီး အနားယူလေ့ရှိတယ်။

ကျန်းသူက မကြာခင်ကရပ်နားပြီး တောင်တောင်မြောက်မြောက် ငေးတတ်သူဖြစ်တယ်။

(၂၀) အောင်မြင်သူက နေရာတစ်ခုတည်းမှာ နှစ်ကြိမ်လဲမကျဘူး။

ကျန်းသူက တစ်နေရာမှာ လဲကျပြီးနောက် ပြန်မထတော့ဘူး။

(၂၁) အောင်မြင်သူက လျှောက်ခဲ့တဲ့လမ်းကို ပြန်ကြည့်တတ်တယ်။

ကျန်းသူက လျှောက်ခဲ့တဲ့လမ်းကို ပြန်လျှောက်တတ်တယ်။

မူရင်း - - <http://www.piyas.com>

* * *

တစ်ယောက်တည်း တစ်သက်လုံး ဆင်းဆင်းရဲရဲနဲ့ ကွယ်လွန်သွားခဲ့ရတယ်။

ကွယ်လွန်ပြီးနောက် နတ်မင်းကြီးနဲ့ တွေ့ခဲ့ပြန်တယ်။ နတ်မင်းကြီးကိုတွေ့တာနဲ့ သူက "နတ်မင်းကြီး... အရှင်ပြောတော့ ကျွန်တော် သူငွေ ဖြစ်မယ်ဆို၊ ရာထူးကြီးကြီးမားမားနဲ့ ဇနီးချောချောရမယ်ဆို အခုတော့ ကျွန်တော် တစ်သက်လုံးစောင့်နေခဲ့တာ ဘာမှလည်း မရခဲ့ဘူး" လို့ ပြောတယ်။

အဲဒီအခါ နတ်မင်းကြီးက "အသင့်ကို သူငွေဖြစ်နိုင်တဲ့၊ ရာထူးရနိုင်၊ ဇနီးချောချောရနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးပေးမယ်လို့ ပြောခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ခင်ပျားက ဒီအခွင့်အရေးတွေကို လက်လွှတ်ခဲ့တယ်" လို့ ပြောတော့ လူငယ်က "အရှင်နတ်မင်းကြီးပြောတာကို ကျွန်တော် သဘောမပေါက်ဘူး" လို့ ဆိုတယ်။

နတ်မင်းကြီးက ဆက်ပြီး ပြောပြန်တယ်။

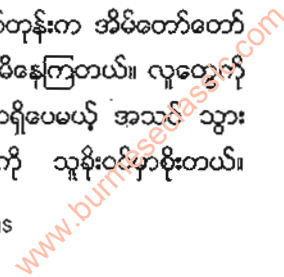
"တစ်ခါတုန်းက ချမ်းသာနိုင်တဲ့ အခွင့်ကောင်းတစ်ခုကို အသင် ရခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ ဒါပေမယ့် အသင် မလှုပ်ရှားခဲ့ဘူး။ ဆုံးရှုံးမှာကို ကြောက်ပြီး အသင် သွားမစမ်းသပ်ခဲ့ဘူး။ ဒါကို တခြားတစ်ယောက်က မကြောက်မရွံ့နဲ့ သွားလုပ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီလူဟာ နောက်ဆုံးမှာ ခြုံပေါ်က အချမ်းသာဆုံးလူ ဖြစ်သွားခဲ့တယ်။ နောက်တစ်ခုရှိသေးတယ်... အသင် မှတ်မိရဲ့လား။ ခြုံပေါ်မှာ ငလျင်လှုပ်တဲ့အခေါက်တုန်းက အိမ်တော်တော်များများ ပြိုကုန်တယ်။ လူတွေအများကြီး ပိတ်မိနေကြတယ်။ လူတွေကို ကယ်တင်၊ ကူညီနိုင်တဲ့အခွင့်အရေး အသင့်မှာရှိပေမယ့် အသင် သွားမကူညီခဲ့ဘူး။ အသင်မရှိတုန်း အသင့်အိမ်ကို သူမိုးဝင်မှာစိုးတယ်။

၇၀ အခွင့်အရေး

'၇၀တစ်ခုကို ဖျော်ရွှင်အောင် ဖန်တီးနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေး အသင့်မှာရှိပေမယ်....'

တစ်ခါတုန်းက လူတစ်ယောက်ဟာ တစ်ညမှာ နတ်မင်းကြီး တစ်ပါးနဲ့ ကြုံခဲ့တယ်။ နတ်မင်းကြီးက လူငယ်ကို အပြောင်းအလဲတစ်ခု သူ့ကိုယ်ပေါ် ကျရောက်နိုင်ကြောင်း၊ သူ့မှာ သူငွေဖြစ်နိုင်တဲ့ ရာထူး အရှိန်အဝါတွေ ကြီးမြင့်နိုင်တဲ့၊ လှပတဲ့ဇနီးတစ်ဦး ပိုင်ဆိုင်နိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးတွေ အများကြီးရှိကြောင်း ပြောခဲ့တယ်။

လူငယ်က နတ်မင်းကြီးပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း ထူးခြားတာတွေ သူ့အပေါ် ကျရောက်မယ့်နေ့ကို စောင့်နေခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် နှစ်လရာသီ တွေသာ ပြောင်းသွားတယ်။ သူ့ဘဝ ဘာမှထူးခြားခဲ့ဘူး။ အဲဒီလို



လူငယ်များစားသောက်ဆိုင်တွင် ဆင်ခြေတွေနဲ့ မျက်စိရှေ့က အဖြစ်တွေကို အသင် မျက်စိမိတ်ရှောင်လွှဲခဲ့ပြီး ကိုယ့်အိမ်ကိုပဲ စောင့်နေခဲ့တယ်။

နတ်မင်းကြီးရဲ့စကားကို လူငယ်က ဟုတ်မှန်ကြောင်း အားနာ ပါးနာနဲ့ ခေါင်းညိတ်တယ်။

“လူတွေကို ကယ်တင်၊ ကူညီနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးက အသင်ကို ရော၊ အသင့်မြို့ကိုပါ ဂုဏ်တက်စေနိုင်ပေမယ့် အသင် လက်ရှောင်ခဲ့ တယ်။ ပြီးတော့ ဆံပင်နက်မှောင်တဲ့ မိန်းမပျိုငယ်လေးတစ်ယောက်ကို အသင် မှတ်မိသေးလား။ အဲဒီကောင်မလေးက အသင့်ကို အစွဲလမ်းကြီး စွဲလမ်းစေခဲ့တယ်လေ။ သူကလွဲရင် အသင် ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထား ပေမယ့် အသင် ဖွင့်မပြောရဲခဲ့ဘူး။ ဖွင့်ပြောရင်လည်း အသင့် ကို သူ ချစ်လာနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ လက်ထပ်ဖို့ဆို ပိုဝေးတယ်လို့ အသင် ထင်ပြီး အငြင်းဆန်ကိုခံရမှာကြောက်တာနဲ့ အသင် ဖွင့်မပြောခဲ့ဘူးလေ။ အခွင့်ကောင်းတွေကို အသင့်ဘေးကနေ တိတ်တဆိတ် ဖြတ်ကျော်စေခဲ့ တာပဲမဟုတ်လား။”

နတ်မင်းကြီး ပြောသမျှတို လူငယ်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နဲ့ ဝန်ခံနေခဲ့တယ်။ သူ့မျက်လုံးအိမ်မှာလည်း မျက်ရည်တွေ ဝဲနေခဲ့တယ်။

“သူ့ပါပဲ . . . အသင့်နီးဖြစ်နိုင်သူဟာ အဲဒီကောင်မလေးပါပဲ။ ဘဝတစ်ခုကို ပျော်ရွှင်အောင် ဖန်တီးနိုင်တဲ့အခွင့်အရေး အသင်မှာရှိပေ မယ့် အဲဒီအခွင့်အရေးတွေကို ခင်ဗျား လက်လွှတ်ခဲ့တယ်။”

ကျွန်တော်တို့ရဲ့ နေ့ရက်တွေမှာလည်း အခွင့်အရေးတွေနဲ့ လည် ပတ်နေပါတယ်။ အဲဒီအခွင့်အရေးတွေထဲမှာ အချစ်၊ အလုပ်အကိုင်၊ ရာထူး၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ ပါနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် လူအများက ကြောက်

တဲ့စိတ်နဲ့ ရှေ့တိုးမယ့်ခြေလှမ်းကို ရပ်တန့်လိုက်တတ်ကြပြီး အခွင့်အရေး ကို လက်လွှတ်လိုက်တတ်ကြတယ်။

အငြင်းဆန်ခံရမှာကို ကြောက်ပြီး လူတွေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ မဆက်ဆံရဲခဲ့ကြဘူး။ အလှောင်ခံရမှာကိုကြောက်ပြီး လူတွေနဲ့ မပြော ဆိုရဲ၊ ထုတ်ဖော်မပြောရဲခဲ့ဘူး။ ဆုံးရှုံးရမှာကိုကြောက်ပြီး တစ်ပါးသူ အတွက် မပေးဆပ်ရဲခဲ့ကြဘူး။ မအောင်မြင်မှာကိုကြောက်ပြီး သွားမစမ်း သပ်ရဲခဲ့ကြဘူး။

ဒီလိုနဲ့ အခွင့်အရေးတွေက ကျွန်တော်တို့အပါးကနေ တိတ် တဆိတ် ဖြတ်ကျော်သွားခဲ့ကြတယ်။

မူရင်း - - <http://share.youthwant.com.tw>

* * *

ရမ်းအေးတဲ့ ဆောင်းနေ့တစ်နေ့ လူစည်ကားတဲ့ လမ်းမတစ် နေရာမှာ ဟောင်းနွမ်းတဲ့ အဝတ်အစားနဲ့ မျက်မမြင်အဘိုးအိုတစ်ဦး တောင်းရမ်းနေခဲ့တယ်။ ညစ်ပတ်တဲ့သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ ပျဉ်ပြားတစ်ချပ် ရှိတ်ဆွဲထား တယ်။ အဘိုးအိုက တိုင်တစ်တိုင်ကိုမိုပြီး ရမ်းအေးတဲ့ အအေးဒဏ်ကို အန်တုနေခဲ့တယ်။ ဆောင်းလေက အကြင်နာမဲ့စွာ သူ့ ကိုယ်ပေါ် တဟူးဟူး ဖြတ်တိုက်နေခဲ့တယ်။ မြင်ရသူအဖို့ ရင်နင့်စရာ မြင်ကွင်းဖြစ်ခဲ့တယ်။

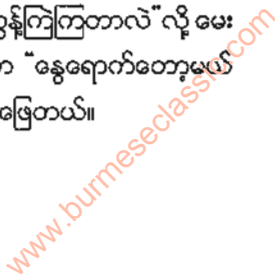
တစ်နေ့မှာ ဆင်းရဲသားကဗျာဆရာတစ်ဦး အဘိုးအိုရှေ့ ဖြတ် လျှောက်မိတယ်။ ကဗျာဆရာက အဘိုးအိုကို သနားပြီး ပေးကမ်းဖို့ ကိုယ့်အိတ်ကပ်ကို စမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် အိတ်ကပ်ထဲမှာ တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ ရှိမနေခဲ့ဘူး။ ကဗျာဆရာက အဘိုးအိုကို သူလည်း ဆင်းရဲတာကြောင့် ဘာမှမပေးနိုင်ကြောင်း ဒါပေမယ့် အဘိုးအိုကိုယ်ပေါ် ရှိတ်ဆွဲထားတဲ့ ပျဉ်ပြားပေါ်မှာ စာတချို့ရေးပြီး ကူညီခဲ့ချင်ကြောင်း ပြောတယ်။

နောက်ပိုင်းမှာ အဘိုးအိုက လမ်းသွားလမ်းလာတွေရဲ့ သနား ကရုဏာကို ပိုရခဲ့တယ်။ ဒီလိုနဲ့ အချိန်တွေ တဖြည်းဖြည်း ကုန်လွန်သွားခဲ့ တယ်။ တစ်ရက်မှာ ဆင်းရဲသားကဗျာဆရာနဲ့ အဘိုးအိုတို့ ဆုံမိကြပြန် တယ်။ အဘိုးအိုက ကဗျာဆရာကို "ပျဉ်ပြားပေါ်မှာ ဘာတွေရေးပေးခဲ့လို့ လူတွေက အဘိုးကို ရက်ရက်ရောရော ပေးကမ်းစွန့်ကြဲကြတာလဲ" လို့ မေး တော့ ကဗျာဆရာက ပြုံးပြုံးရယ်ရယ်နဲ့ ပျဉ်ပေါ်မှာ "ခွေရောက်တော့မယ့် ဒါပေမယ့် ငါ့မမြင်နိုင်ဘူး" လို့ ရေးခဲ့တာပါလို့ ပြန်ဖြေတယ်။

စကားလုံးရဲ့အင်အား

“ပျဉ်ပေါ်မှာ ‘ခွေရောက်တော့မယ့် ဒါပေမယ့် ငါ့မမြင်နိုင်ဘူး’ လို့ ရေးခဲ့တာပါ”

ကောင်းတဲ့စကားလုံး အသုံးအနှုန်းက လူကို အကျိုးအမြတ် ရစေတယ်။ ကြီးပြင်းစေတယ်။ စိတ်လှုပ်ရှား ရင်ခုန်စေတယ်။ ဆန့်ကျင် ဘက်ဖြစ်တဲ့ မကောင်းတဲ့ စကားအသုံးအနှုန်းက လူကို ဒေါသဖြစ်စေ ကာယ်၊ ရန် ငြိုးဖြစ်စေတယ်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ မကောင်းတဲ့ နောက်ဆက် တွဲတွေ ဖြစ်ပေါ်စေတယ်။ စကားလုံးကို နားလည်သူတစ်ယောက်က သင် လျော်သလို စကားလုံးကို လှလှပပသုံးနိုင်ရုံတင်မက စကားလုံးနဲ့ သူ တစ်ပါးအကျိုးကို စေတနာရှိရှိ ဆောင်ရွက်နိုင်မှာဖြစ်တယ်။



စာပေပညာရှင်ရဲ့ စကားအသုံးအနှုန်းက လူတွေရဲ့စိတ်ကို ကိုင်
လှုပ်နိုင်စွမ်း ရှိတယ်။ ဆင်းရဲသားကဗျာဆရာက အဘိုးအိုရဲ့ အားနည်း
ချက်ကို လှလှပပ ဖော်ကျူးပြီး လူတွေကို ဂရုဏာပိုစေခဲ့တယ်။ ကဗျာ
ဆရာက အဘိုးအိုကို ကူညီနိုင်ခဲ့သလို စကားလုံးရဲ့ အင်အားကိုလည်း
ထုတ်ဖော်ပြသနိုင်ခဲ့တယ်။ တလောင်သွားက ဓားသွားထက် ထက်သတဲ့၊
တလောင်သွားနဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ခေါင်းမဖော်တဲ့အောင် သတ်နိုင်သလို
လူတစ်ယောက်ကို လမ်းမှန်ရောက်ဖို့လည်း တွန်းတင်နိုင်ပါတယ်။

မူရင်းရေးသားသူ -- Lee Yan Zhong

* * *

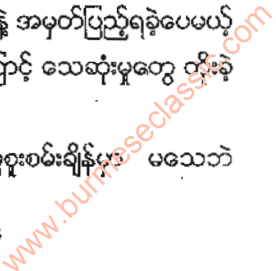
တိကျတဲ့အဖြေ

'တကယ်လို့ သင့်မှာ အုတ်တစ်ခဲရှိတယ်
အဲဒီအုတ်တစ်ခဲရဲ့ မတူတဲ့အသုံးစင်ပုံ ၅၀-မျိုးကို ပြောပါ'

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းမှာ နာမည်ကြီးစိတ်ပညာရှင် ဂျူ. ပီ.
ဂီးလ်ဖို့ဒ် (J.P. Guilford) ကို အမေရိကန်စစ်တပ်က ငှားရမ်းပြီး စမ်း
သပ်မှုတစ်ခု ပြုလုပ်စေခဲ့တယ်။ ဒီပညာရှင်နဲ့ အကောင်းဆုံး၊ အသင့်တော်
ဆုံး လေယာဉ်တပ်သားတွေ ရွေးထုတ်နိုင်ဖို့ဖြစ်တယ်။

ဒါပေမယ့် ထင်သလို မအောင်မြင်ခဲ့ပါဘူး။ အစမ်းသပ်ခံ တပ်
သားတွေဟာ လေ့ကျင့်ချိန်မှာ တက်ညီလက်ညီနဲ့ အမှတ်ပြည့်ရခဲ့ပေမယ့်
ရှေ့တန်းရောက်တာနဲ့ အပစ်ချခံခဲ့ရတယ်။ ဒါကြောင့် သေဆုံးမှုတွေ တိုးခဲ့
ရတယ်။

ဂီးလ်ဖို့ဒ်က ဒီလိုပြဿနာကို ရှာဖွေစူးစမ်းချိန်မှာ မသေဘဲ



ကျွန်ရစ်တဲ့ လေတပ်သားအများစုက အရာရှိတွေ ရွေးထုတ်ထားတဲ့ တပ်သားဘဝကနေ ယင်စင်ယူထားတဲ့သူတွေ ဖြစ်နေတာကို တွေ့လိုက်ရ တယ်။

ဒီအတွက် ဂီးလ်ဖို့ဒ် အရမ်းခေါင်းခြောက်ခဲ့ရတယ်။ သူ့ရဲ့ ဇွေစပ် တဲ့ စမ်းသပ်မှုပညာက အရာရှိတွေရဲ့ အမြင်လောက်တောင် မစွမ်းခဲ့တော့ ဘူးလား။ ဘယ်နေရာမှာ အခက်အခဲဖြစ်နေခဲ့လဲ။

ဒီပြဿနာအတွက် အရာရှိတစ်ဦးကို ဂီးလ်ဖို့ဒ် မေးလိုက်တယ်။ အရာရှိက...

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ ကျွန်တော်လည်း ပြောမပြတ်ဘူး။ ဒီလိုလုပ်ရအောင် တပ်သားတချို့ကို ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော် အတူရွေးကြည့် ရအောင်...”

“ဟုတ်ပြီ . . . ကျွန်တော်တို့အတူ ရွေးကြရအောင်” ဆိုပြီး နှစ်ယောက်အတူရွေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြတယ်။

ရွေးချယ်ချိန်မှာ ပထမဆုံးတပ်သားဝင်လာတော့ ဂီးလ်ဖို့ဒ်က တစ်ဘက်ကနေပြီး အကဲခတ်၊ မှတ်တမ်းရေးခဲ့တယ်။

“ကောင်လေး . . . တကယ်လို့ ဂျာမန်တွေက မင်းလေယာဉ်ကို တွေ့သွားပြီး အမြင့်ပစ်ခုံးကျည်နဲ့ ပစ်တော့မယ်ဆိုပါစို့။ မင်း ဘယ်လိုလုပ် မလဲ” အရာရှိက ပထမမေးခွန်းစမေးခဲ့တယ်။

“လေယာဉ်ကို ဒီထက်မြင့်အောင် ပျံမယ်”

“မင်း ဘယ်လို သိတာလဲ”

“စစ်တိုက်လမ်းညွှန်စာအုပ်မှာ အဲဒီလို တိကျတဲ့အဖြေကို ရေး ထားပါတယ်။ မှန်တယ် မဟုတ်လား”

“မှန်ပါတယ်။ တိကျတဲ့အဖြေပါ။ မင်း သွားနိုင်ပါပြီ”

“ဆရာ . . . မေးခွန်းတစ်ခုပဲ မေးတာလား။ တခြားမေးခွန်း မရှိ တော့ဘူးလား”

“ဟုတ်တယ် . . . မေးခွန်းတစ်ခုထဲပါ။ မင်း သွားနိုင်ပါပြီ။ ကျန်တဲ့ မေးခွန်းက ငါတို့အတွက် ဖြစ်တယ်”

ဒုတိယတပ်သား ထပ်ဝင်လာတယ်။ တပ်သား နေရာယူပြီးတာ နဲ့ အရာရှိက အပေါ်ကမေးခွန်းကိုပဲ ပြန်မေးလိုက်တယ်။

“ကောင်လေး . . . တကယ်လို့ ဂျာမန်တွေက မင်းလေယာဉ်ကို တွေ့သွားပြီး အမြင့်ပစ်ခုံးကျည်နဲ့ ပစ်တော့မယ်ဆိုပါစို့။ မင်း ဘယ်လို လုပ်မလဲ”

“တိမ်တိုက်တစ်ခုရှာပြီး အမြန်ပုန်းလိုက်မယ်”

ဒုတိယ စစ်သားက ဖြေပါတယ်။

“ဟုတ်လား . . . တကယ်လို့ တိမ်မရှိဘူးဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ် မလဲ”

“မြေပြင်ကို အမြန်ပျံဆင်းပြီး သူတို့နဲ့ ထိပ်တိုက်တွေ့လိုက်မယ်”

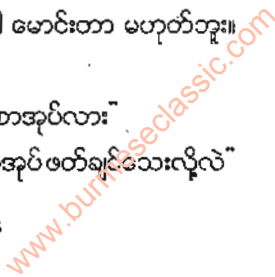
“မင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို သေကြောင်းကြံတာလား”

“ဒီလိုဆိုရင် လေယာဉ်ကိုယ်ထည်ကို ဘယ်ညာယိမ်းလိုက်ရင် ကော”

“လေယာဉ်က မင်းမောင်းတာလေ။ ငါ မောင်းတာ မဟုတ်ဘူး။ မင်း စာဖတ်တတ်ဘူးလား”

“ဆရာပြောတာက စစ်တိုက်လမ်းညွှန်စာအုပ်လား”

“အဲဒီစာအုပ်မဟုတ်ရင် မင်းက ဘာစာအုပ် ဖတ်ချင်သေးလို့လဲ”



“စစ်တိုက်လမ်းညွှန်စာအုပ်ကို ကျွန်တော် ဖတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် စာအုပ်က ထူလွန်းလို့ ကျွန်တော် အကုန်မမှတ်မိဘူး။ ကျွန်တော်က လေယာဉ်မောင်းတာပဲ ဝါသနာပါတယ်။ အမေရိကန်တပ်အတွက် ကျွန်တော် လေယာဉ်မောင်းမယ်။ အစားအစာအညွှန်းတွေလို ရေးထားတဲ့ စာတွေကို ကျွန်တော် မဖတ်ချင်ဘူး”

“မင်း ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“ကျွန်တော် ကြက်ဥကြော်လည်း ရတယ်။ အသားကင်လည်း ရတယ်။ အမေ့အတူ apple pie တွေ ကူလုပ်လည်းရတယ်။ ဒါပေမယ့် အသားအစာအညွှန်းတွေလို ဒါပြီးရင် ဒါလုပ်ပါလို့ ၁, ၂, ၃ အစဉ်လိုက် ပြုထားတဲ့ စာတွေကို ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး”

“ကောင်းပြီ...မင်းသွားနိုင်ပြီ”

“ဆရာ...ကျွန်တော့်အခြေ မှားသွားပြီလား”

“အခုက မေးခွန်းပြန်မေးရမယ့်အချိန် မဟုတ်ဘူး”

ဒုတိယတပ်သား ထွက်သွားတာနဲ့ အရာရှိက ဂီးလ်ဖို့ဒ်ဘက် လှည့်ပြီး...

“ဆရာ . . . ဆရာ့ကို ရွေးခိုင်းရင် ဘယ်တစ်ယောက်ကို ဆရာ ရွေးမလဲ”

“ခင်ဗျားရဲ့အကြံဉာဏ်ကို ကျွန်တော် အရင်သိရင်တယ်”

“ကျွန်တော်က ဒုတိယတပ်ယောက်ကို ရွေးမယ်”

အရာရှိက ပြောပါတယ်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ပထမတစ်ယောက်ဖြေတဲ့အဖြေက တိကျတဲ့အဖြေမှန်ဆိုတာ

မှန်တယ်။ ရန်သူရဲ့ ခုံးကျည်ကလွတ်အောင် လေယာဉ်ကို ဒီထက်မြင့်အောင် ပျံမယ်။ ဒါပေမယ့် ဂျာမန်တွေက ငတုံးတွေ မဟုတ်ဘူး။ တိကျတဲ့ အဖြေမှန်း ကျွန်တော်တို့သိသလို သူတို့လည်း သိတယ်။ ဒါကြောင့် ဂျာမန်တွေက နိမ့်တဲ့နေရာကို တစ်ချက်အရင်ပစ်ပြီး လေယာဉ်အမြင့်ပျံမယ်ဆိုတဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့စိတ်ကို သွေးဆောင်ဖြားယောင်းမယ်။ တကယ် သူတို့ရဲ့ ပစ်မှတ်က အမြင့်ဆုံးမှာ ထားထားတယ်။ အဲဒီအချိန်ကျရင် ဘယ်သူ သေမလဲ။

“အော်...ဒီလိုလား”

“ဒုတိယတပ်ယောက်က ပြောင်ချော်ချော်ဖြေတယ်။ ပြီးတော့ စည်းမျဉ်းစည်းကမ်းအတိုင်း မလိုက်နာဘူးဆိုပေမယ့် သူ့မှာ လိုအပ်ရင် လိုအပ်သလို ပြောင်းလဲနိုင်တဲ့ ဉာဏ်ရှိတယ်။ အခက်အခဲကြုံတာနဲ့ အခက်အခဲကလွတ်အောင် နည်းမျိုးစုံ သုံးနိုင်တယ်။ နည်းများလေ လွတ်မြောက်ဖို့လမ်း များလေပဲ။ ကျွန်တော့်လို စစ်ပွဲအများကြီး တိုက်ခဲ့ဖူးတာတောင်မှ မသေဘဲ ကျန်နေတဲ့သူတစ်ယောက် စစ်မြေပြင်မှာ ကြံ့ရတဲ့ အတွေ့အကြုံတွေ စစ်တိုက်လမ်းညွှန်ထဲ မရှိဘူးဆိုတာကို ပိုသိတယ်။ စာအုပ်ထဲရေးထားတာနဲ့ တူတယ်ဆိုလို့ တစ်မျိုးပဲရှိတယ်”

“ဘယ်တစ်မျိုးလဲ”

“ဈာပနအခမ်းအနား . . . အဲဒီတစ်ခုပဲ စာအုပ်ထဲရေးထားတဲ့ အတိုင်း တစ်လုံးမှ မခြားခဲ့ဘူး။ စစ်တိုက်တာကိုလည်း အလွတ်ကျွန်ကရ မယ်ဆိုရင် သေဖို့လမ်းပဲ ရှိခဲ့တယ်။ အဖြေကတော့ တွေ့မှာမဟုတ်ဘူး”

အရာရှိရဲ့စကားကို နားထောင်ပြီး ဂီးလ်ဖို့ဒ်က သူ့ရဲ့ ဆန်းစစ်ချက်ကို အသစ်တစ်မျိုး ပြောင်းလဲလိုက်တယ်။

ဆန်းစစ်ချက်အသစ်ရဲ့ မေးခွန်းတွေက "တကယ်လို့ သင့်မှာ အုတ်တစ်ခဲရှိတယ်။ အဲဒီ အုတ်တစ်ခဲရဲ့ မတူတဲ့အသုံးဝင်ပုံ ၅၀ မျိုးကို ပြောပါ" ဆိုတာမျိုးတွေ ဖြစ်တယ်။

ဝီးလ်ဖွဲ့ဝိဟာ ဒီလိုဆန်းစစ်ချက်နဲ့ အမေရိကန်ရဲ့ အကောင်းဆုံး ဇူလယာဉ်တပ်သားတွေကို ရွေးထုတ်နိုင်ခဲ့သလို "ဆန်းသစ်တဲ့ စမ်းသပ်မှု" တစ်ခုကို ဖန်တီးနိုင်သူ ဖြစ်ခဲ့တယ်။

+++++

နောက်ဆုံးဘူတာမှာ ဆင်းတဲ့လူတစ်ယောက်ရဲ့ မအီမသာတဲ့ မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး မိတ်ဆွေတစ်ဦးက မေးတယ်။

"ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ နေမကောင်းဘူးလား"

"ရထားမူးလာတာ ငါက ရထားစီးတဲ့အချိန် ထိုင်ခုံပြောင်းစီးရင် မူးတတ်တယ်"

"ဘာဖြစ်လို့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ကလူနဲ့ နေရာမလဲခဲ့တာလဲ"

"ငါ မလဲချင်ဘူး။ အော်...ငါ ရှေ့မှာလည်း ထိုင်တဲ့လူ မရှိခဲ့ဘူး"

ဒါဟာ ရယ်စရာကောင်းတဲ့ စကားပြောတွေ မဟုတ်ခဲ့ပါဘူး။ လက်တွေ့လူ့လောကမှာ ဒီလို အဖြစ်တွေ အများကြီး ရှိနေခဲ့ပါတယ်။

ဂျပန်နိုင်ငံက နာမည်ကြီးတံဆိပ်တိုရှိဘာစတည်ထောင်တုန်းက စီးပွားပျက်ပြီး တံခါးပိတ်ဖို့ နီးခဲ့တယ်။ တိုရှိဘာကို ဘယ်အရာနဲ့ ကယ်တင် ခဲ့သလဲ သိပါသလား။

"ရောင်စုံပန်ကာက ကယ်ခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်"

အဲဒီနှစ်က ပထမဆုံးထုတ်လုပ်ခဲ့တဲ့ ပန်ကာက အမည်းရောင်

ဖြစ်တယ်။ ဒါနဲ့ ကုမ္ပဏီတိုင်းက အမည်းရောင်ပန်ကာတွေ လိုက်ထုတ် ကြတယ်။ (၁၉၅၂) ခုနှစ် တိုရှိဘာလည်း လိုက်ပြီး အမည်းရောင်ပန်ကာ တွေ ထုတ်လုပ်ခဲ့တယ်။ လူတိုင်းထုတ်ကြတဲ့အတွက် ပန်ကာတွေ ရောင်း အားနည်းခဲ့တယ်။ (၇)သောင်းကျော်ရှိတဲ့ တိုရှိဘာရဲ့ ဝန်ထမ်းတွေကို ဘယ်လို ဖြေရှင်းပေးရမုန်းမသိ ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဒီအချိန်မှာ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် အိရှိဆာကာ (Ishisaka) က "ပန်ကာတွေရောင်းနိုင်သူကို ကုမ္ပဏီက ၁၀% စတာ့ရှယ်ယာပေးမယ်" လို့ ကြော်ငြာလိုက်တယ်။

ဝန်ထမ်းတစ်ဦးက အိရှိဆာကာကို ဘာဖြစ်လို့ ပန်ကာခွဲတွေကို ရောင်စုံနဲ့ မထုတ်သလဲလို့ အကြံပေးပေးပြန်လို့လိုက်တယ်။ အဲဒီအကြံကို အတည်ပြုဖို့အမည်အဝေးလုပ်ပြီး ဝန်ထမ်းအချို့က "ဒီအကြံက အလကား၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး" လို့ ဆိုကြတယ်။ နောက်တော့ အိရှိဆာကာက သေမထူး ရှင်မထူးမို့ စမ်းသပ်ကြည့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

နောက်ဆုံး ရောင်စုံပန်ကာတွေ အရောင်းသွက်ခဲ့ပြီး တိုရှိဘာကို အသက်ဆက်နိုင်ဖို့ ကယ်တင်ခဲ့တယ်။

တကယ်လို့ ပြဿနာတစ်ခုမှာ တိကျတဲ့အဖြေ ဖြေရှင်းနည်း တစ်ခုပဲရှိတယ်လို့ သင် ယုံခဲ့ရင် သင့်ရဲ့ တွေးတောမှု၊ ရှာဖွေမှုတွေက ရပ်တန့်နေလိမ့်မယ်။ ယုန်နဲ့လိပ်ပုံပြင်ထဲက အိပ်ပျော်နေတဲ့ယုန်လို မနိုး မချင်း ပန်းတိုင်ဘယ်လောက်နီးနီး ဘယ်တော့မှ သူ အရောက်သွားနိုင်ခဲ့ မှာမဟုတ်ပါဘူး။

မူရင်း - <http://www.rocmp.org/archiver>

* * *

တော်တို့ရဲ့ စာအုပ်တိုက်နဲ့ မကိုက်ညီတဲ့အတွက် ပြန်ပို့လိုက်ပါတယ်” လို့ ရေးထားတယ်။ ဒီလိုစာမူပယ်တဲ့စာတွေ လက်ခံရရှိတိုင်း ဗန်းရင်တွေ နာကျင်ခဲ့ရတယ်။ ဒီတစ်ကြိမ်က (၁၅) ကြိမ်ရှိခဲ့ပြီ ဖြစ်တယ်။

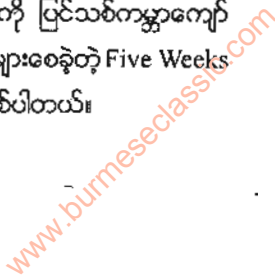
အရင်အခေါက်တွေထက် သူ စိတ်ဓာတ်ကျမိတယ်။ စာအုပ် တိုက်က “လူကြီးမင်း” တွေက သူ့လို နာမည်မရှိတဲ့ စာရေးဆရာကို အကြည့် ထဲ ထည့်မထားကြဘူး။ သူ တွေးရင်း ဒေါသဖြစ်မိပြီး နောက်ဘယ်တော့မှ စာမရေးတော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ စာမူထုပ်ကိုယူပြီး မီးရှို့ပစ်ဖို့ မီးဖိုဘေးနား သူ လျှောက်သွားခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ သူ့ရဲ့ ဇနီးရောက်လာ ပြီး သူ့လက်ထဲက စာမူကို ဆွဲယူပြီး ရင်ခွင်ထဲ တင်းတင်းပွေ့ပွေ့ထားလိုက် တယ်။ ဒေါသမပြယ်သေးတဲ့ ဗန်းက ဘယ်သူတားတား၊ ဘယ်လိုပြောပြော စာမူကိုလုယူပြီး မီးရှို့ပစ်ဖို့ပဲ သိခဲ့တယ်။ ဇနီးက သူ့ကို “ချစ်ရတဲ့ ဗန်း စိတ်အားမငယ်ပါနဲ့။ နောက်တစ်ခေါက် ထပ်ကြိုးစားကြည့်ပါ။ ဒီတစ်ခေါက် ကံကောင်းနိုင်ပါတယ်” လို့ ဂရုစိုက်အားပေးစကားပြောမှ လက်ထဲက စာမူကို သူ ဖြည်းဖြည်းချင်းချလိုက်တယ်။ တအောင့်ကြာလောက် သူ ငြိမ်သက်သွားမိပြီး ဇနီးအားပေးသလို စာမူထုပ်ကိုပိုက်ပြီး (၁၆) ကြိမ် မြောက် ကံစမ်းဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

ဒီတစ်ကြိမ်မှာ သူ့စာမူ အရွေးခံခဲ့ရပါတယ်။ အရွေးခံရတဲ့အပြင် ထုတ်လုပ်သူက သူ့နဲ့ အနစ်(၂၀) စာအုပ်ထုတ်ဝေဖို့ စာချုပ်ချုပ်ဆိုခဲ့တယ်။ သူ့ရဲ့ ပထမဆုံး စိတ်ကူးယဉ်သိပ္ပံစာအုပ်က သူ့ကို ပြင်သစ်ကမ္ဘာကျော် စာရေးဆရာဂျူးဗန်း (Jules Verne) အဖြစ် လူသိများစေခဲ့တဲ့ Five Weeks in a Ballon (Cinq semaines en ballon) ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

(၁၆) ကြိမ်ကြိုးပမ်းခြင်းရဲ့ ရလဒ်

(၁၈၆၃) ခုနှစ် ဆောင်းရာသီမနက်တစ်ခုမှာ ဗန်း (Verne) တစ်ယောက် မနက်စာစားပြီး စာတိုက်ကိုသွားဖို့ ပြင်ဆင်နေခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ တံခါးဝက ဘဲလ် ရုတ်တရက်မြည်လာခဲ့တယ်။ ဗန်း တံခါး ဖွင့်ကြည့်တော့ စာပို့လုလင်တစ်ဦးကို တွေ့တယ်။ စာပို့လုလင်က သူ့ လက်ထဲ ပါဆယ်ထုပ်တစ်ထုပ် ကမ်းပေးလိုက်တယ်။ ပါဆယ်ထုပ်ကိုယူပြီး မလိုလားအပ်တဲ့ အတွေးတစ်မျိုး သူ့ရှင်ထဲ ရောက်လာခဲ့တယ်။ သူ ပထမဆုံးရေးတဲ့ စိတ်ကူးယဉ်သိပ္ပံဝတ္ထုကို အနယ်နယ်အရပ်ရပ်က စာ အုပ်တိုက်ကို ပို့ခဲ့ပေမယ့် ပြန်ပို့ခံရတဲ့ပါဆယ်တွေ (၁၄) ကြိမ်မြောက် ရှိခဲ့ပြီ ဖြစ်တယ်။

လှုပ်ရှားနေတဲ့စိတ်နဲ့ ပါဆယ်ထုပ်ကို သူ ဖွင့်ကြည့်လိုက်တယ်။ ပါဆယ်ထုပ်ထဲမှာက “ မစ္စတာဗန်း၊ ခင်ဗျားရဲ့ စာမူကိုဖတ်ပြီးနောက် ကျွန်



ကျွန်တော်တို့မှာ အောင်မြင်ချိန်ရိုသလို ကျန်းချိန်လည်း ရှိတတ်ကြတယ်။ အရာအားလုံးကို ကြိုတင်မခန့်မှန်းနိုင်ပေမယ့် ကျန်းချိန်မှာ ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်ကို နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ကြိုးစားကြည့်ဖို့ အခွင့်အရေး မပေးနိုင်ခဲ့ရတာလဲ။ ဒီတစ်ကြိမ်ရဲ့ ကြိုးစားမှုက အောင်မြင်မှုတွေ ကိုယ့်ဆီကို ဦးတည်ကောင်း ဦးတည်နေလိမ့်မယ်။

အောင်မြင်ဖို့က လက်လျှော့တာလောက် မလွယ်ကူခဲ့ဘူး။ စကားတစ်ခွန်း၊ သက်ပြင်းတစ်ချက်နဲ့ အနှစ်နှစ်ကြိုးစားခဲ့တဲ့ အောင်မြင်မှုတွေကို ကျွန်တော်တို့ အလွယ်တကူ လက်လျှော့စွန့်ပစ်နိုင်ပေမယ့် အောင်မြင်ဖို့ ကျတော့ ကိုယ့်အသိဉာဏ်၊ စိတ်ဓာတ်၊ ခံနိုင်ရည်အားကို ရင့်ကျက်လာတဲ့အထိ အကြိမ်ကြိမ် အစမ်းသပ်ခံပြီးမှ ရလာတာဖြစ်မယ်။

မူရင်း - - He Yue-Qing ပြုစုသော အာဟာရကြောက်ပေါင်းရည်စာအုပ်မှ

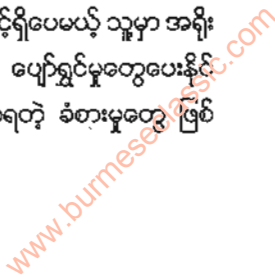
* * *

ပျော်ရွှင်တဲ့အပြုံးပွင့်ဝန်းဆင်းခြင်း

‘အပြုံးက ဘယ်တော့မှ မညှိုးနွမ်းတတ်တဲ့ ပန်းတစ်ပွင့်ဖြစ်တယ်။ ဥတုရာသီမရွေး နေရာဒေသမရွေး ဖွားဖွင့်နိုင်တယ်’

ရင်ထဲက လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ထွက်ပေါ်လာတဲ့အပြုံးက ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိတဲ့ အလှဆုံး ဘာသာစကားဖြစ်တယ်။ အပြုံးက နေရောင်ခြည်နဲ့ ပေါင်းကူးတံတားလို လူတိုင်းကို နွေးထွေးမှုနဲ့ ကြင်နာမှုတွေ ပေးနိုင်တယ်။ လူတိုင်းနဲ့ သင့်မြတ်ရင်းနှီးစေပြီး ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့မှုကို ရစေတယ်။

လူတစ်ယောက်မှာ အရည်အချင်း နိမ့်မြင့်ရှိပေမယ့် သူ့မှာ အရိုးခံတဲ့ အပြုံးသာရှိခဲ့ရင် သူဝန်းကျင်ကလုံတွေကို ပျော်ရွှင်မှုတွေပေးနိုင်သလို သူနဲ့ပေါင်းသင်းသူတွေကိုလည်း လေးစားခံရတဲ့ ခံစားမှုတွေ ဖြစ်ပေါ်စေပါတယ်။



အပြုံးနဲ့ ခရီးဆက်သူတစ်ယောက်ဟာ လမ်းခရီးတစ်လျှောက်မှာ ချစ်ခင်ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေအပေါင်းအဖော်တွေ တိုးလာစေနိုင်သလို ရှေ့ကို ပျော်ရွှင်စွာနဲ့ ခရီးဆက်နိုင်ပြီး ဘဝကိုပါ ပြောင်းလဲစေနိုင်ခဲ့ပါတယ်။

တစ်ရက်မှာ အရောင်းဝန်ထမ်း ဘွန်း (Boone) ဟာ ကာစတန်မာ တစ်ယောက်ကို သွားတွေ့ဆုံခဲ့တယ်။ စေ့ဆွေးနှေးနှေး တစ်ဖက်လူက အရောင်းအဝယ်ကိစ္စကို ငြင်းဆန်ခဲ့တယ်။ ဘွန်းတစ်ယောက် စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ ကုမ္ပဏီပြန်လာပြီး မန်နေဂျာကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြလိုက်တယ်။ မန်နေဂျာက စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ သူပြောသမျှကို နားထောင်ပြီး တအောင့်အကြာမှာ Boone ကို....

“ခင်ဗျား နောက်တစ်ခေါက် ထပ်သွားကြည့်လိုက်... ခင်ဗျားရဲ့ စိတ်သဘောထားကို ပြင်ဆင်ပြီး ထပ်သွားကြည့်ပါ။ အချိန်နဲ့အမျှ ပြုံးနေဖို့ ခင်ဗျား မမေ့ပါနဲ့။ ခင်ဗျားရဲ့ စိတ်ရင်းနှီး အပြုံးကိုသုံးပြီး တစ်ဖက်သားကို ကိုင်လုပ်ပါ။ ဒါမှ ကာစတန်မာက ခင်ဗျားရဲ့ ဖော်ရွေရင်းနှီးမှုကို တွေ့လိမ့်မယ်” လို့ ပြောလိုက်တယ်။

နောက်တစ်နေ့မှာ ဘွန်းဟာ မန်နေဂျာပြောသလို အတတ်နိုင်ဆုံး ကိုယ့်ကိုတက်ကြွပျော်ရွှင်စေပြီး မျက်နှာပေါ်မှာ ခင်မင်ရင်းနှီးတဲ့အပြုံးတွေနဲ့ ကာစတန်မာကို သွားတွေ့ဆုံပြန်တယ်။ နောက်ဆုံးမှာ သူ့ဆီက အပျော်အပြုံးတွေ ကာစတန်မာဆီ ကူးဆက်ခဲ့ပြီး နှစ်ဦးသဘောတူ လုပ်ငန်းစာချုပ်ကို ချုပ်ဆိုနိုင်ခဲ့တယ်။

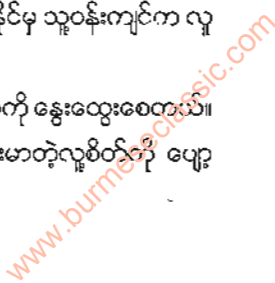
အဲဒီနောက်ပိုင်း ဘွန်းက အပြုံးကို သူ့မိသားစုအပေါ်မှာ အသုံးပြုခဲ့တယ်။

အိမ်ထောင်သက်တမ်း (၁၆)နှစ်ရှိပြီဖြစ်တဲ့ ဘွန်းက များပြားလှတဲ့အလုပ်ကိစ္စတွေကြောင့် ချစ်ဇနီးအပေါ် ဝတ္တရားတွေ ပျက်ကွက်ခဲ့ဖူးတဲ့အပြင် ဇနီးအတွက် သူ့အပြုံးအရယ်လည်း နည်းခဲ့တယ်။ နောက်ပိုင်းမှာ ဘွန်းဟာ မနက်ထလာတာနဲ့ ပထမဆုံးအလုပ်ဖြစ်တဲ့ မှန်ကြည့်ပြီး ပြုံးရယ်တဲ့အလုပ်ကို လုပ်တယ်။ အဲဒီနောက် မနက်စာစားချိန်မှာ ဇနီးကို ပြုံးပြုံးရယ်ရယ်နဲ့ နှုတ်ဆက်တယ်။ ပထမတော့ ဇနီးက သူ့အပြုံးအမူကို အံ့သြခဲ့သလို ဝမ်းလည်းသာခဲ့တယ်။ နှစ်ပတ်အကြာမှာ သူတို့အိမ်ထောင်ရေးက အရင်ကထက် ပိုပျော်ရွှင်နွေးထွေးလာတာကို ဘွန်း ခံစားမိလိုက်တယ်။

အဲဒီနောက် ဘွန်းဟာ အပြုံးတွေကို နေရာအနှံ့ကြဲဖြန့်ခဲ့တယ်။ အလုပ်သွားချိန်မှာ ဓာတ်လှေကားဂိတ်ဝစောင့်သူကို သူ ပြုံးပြတယ်။ စားသောက်ဆိုင်မှာ ထမင်းစားချိန် စားပွဲထိုးတွေကို သူ ပြုံးပြတယ်။ အလုပ်ချိန်မှာ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဝန်ထမ်းတွေကို သူ ပြုံးပြတယ်။ ဒါ့အပြင် လမ်းမှာတွေ့တဲ့ သူ့စိမ်းတွေကိုလည်း ပြုံးပြနှုတ်ဆက်ဖို့ သူမမေ့ခဲ့ဘူး။ တခြားလူကို ပြုံးပြချိန်မှာ သူ့ဘေးပတ်ဝန်းကျင်လူတွေလည်း သူ့ကို ပြန်ပြုံးပြတတ်မှန်း ဘွန်း သတိထားခဲ့မိတယ်။ အဲဒီနောက် သူ့လုပ်ငန်းတွေ ပိုတိုးတက်လာခဲ့တယ်။ ပိုအောင်မြင်လာခဲ့တယ်။ အရိုးခံတဲ့ အပြုံးတွေက သူ့လုပ်ငန်းတွေကို အောင်မြင်စေခဲ့သလို သူ့ကိုလည်း ပျော်ရွှင်မှုတွေ ပေးခဲ့တယ်။

လူတစ်ယောက်ဟာ အတွင်းစိတ်က ပြုံးနိုင်မှ သူ့ဝန်းကျင်က လူတွေကို အပျော်တွေ ကူးစက်စေမှာဖြစ်တယ်။

အပြုံးဟာ နေ့ရာသီရဲ့ လေနှွေးလို လူ့စိတ်ကို နွေးထွေးစေတယ်။ အပြုံးဟာ ဆောင်းရာသီရဲ့ နေရောင်ခြည်လို တင်းမာတဲ့လူ့စိတ်ကို ပျော့



ပျောင်းစေတယ်။ အပြုံးဟာ အသံတိတ်ဘာသာစကားဖြစ်တယ်။ အပြုံးဟာ လှပတဲ့ ကူးလူးဆက်ဆံရေး ဖြစ်တယ်။ အပြုံးဟာ ရိုးသားမှုကို မျက်နှာပေါ် ထင်ဟပ်စေတယ်။

အပြုံးက ဘယ်တော့မှ မညှိုးနွမ်းတတ်တဲ့ ပန်းတစ်ပွင့်ဖြစ်တယ်။ ဥတုရာသီမရွေး၊ နေရာဒေသမရွေး ဖူးပွင့်နိုင်တယ်။ ဖြူစင်ရိုးသားတဲ့စိတ်က ပိုလှတဲ့အပြုံးကို ဖူးပွင့်နိုင်တယ်။ တစ်ဘက်သားကို အပြုံးပန်းတစ်ပွင့် ပေးတာဟာ တစ်ဘက်သားကို လေးစားစိတ်၊ နားလည်ယုံကြည်စိတ်တွေ ဖြစ်စေတယ်။ အပြုံးကို နေရာအနှံ့ ကြုံဖြန့်နိုင်ခဲ့ရင် ပျော်ရွှင်ခြင်းနဲ့ ကံကောင်းခြင်းက ကိုယ့်အနားကို အလိုလိုနဲ့ ရောက်လာနိုင်ပါတယ်။

မူရင်း ရေးသားသူ -- Guan-Ming

* * *

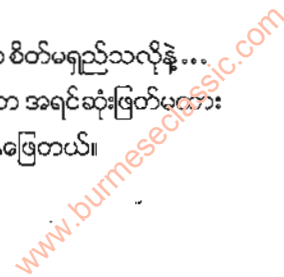
စိတ်တို၊ ဒေါသဖြစ်ဖို့...

“ကောင်လေးစကားကိုကြားတော့ ကောင်မလေးက ရှက်ရွံ့ရွံ့ ‘ဆောရီး’ လို့ ပြန်တောင်းပန်တယ်”

ရှေ့ရက်က အိမ်ပြန်တဲ့ ဟတ်စ်ကားဂိတ် ခဏထိုးရပ်တာနဲ့ ခရီးသည်တွေ တပြုံကြီး တိုးတက်လာခဲ့တယ်။ ကျွန်မဘေးမှာ လာရပ်တဲ့ ရုံးဆင်းစ စုံတွဲတစ်တွဲက ကျွန်မအကြည့်ကို ဖမ်းစားထားခဲ့တယ်။ လူများတာကြောင့် ကောင်လေးက သူ့လက်မောင်းနဲ့ ကောင်မလေးလက်ကို မကြာခဏ ချိတ်နေခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ အသံတိုးလေးနဲ့ ...

“ပင်ပန်းခဲ့ပြီလား။ ခဏနေရင် ဘာစားချင်လဲ” လို့ မေးနေခဲ့တယ်။

ကောင်လေးအပြောကို ကောင်မလေးက စိတ်မရှည်သလိုနဲ့ ... “စိတ်ရှုပ်လိုက်တာ ... ဘာစားမယ်ဆိုတာ အရင်ဆုံးဖြတ်မကားဘူးလား။ ခင့်ကိုပဲ အမြဲမေးနေတော့တာပဲ” လို့ ပြန်ဖြေတယ်။



ကောင်လေးက အပြစ်ရှိသူတစ်ယောက်လို ခေါင်းလေးငုံပြီး ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ အစဉ်မှတ်မိနေစေမယ့် စကားတစ်ခွန်းကို ပြောခဲ့တယ်။

“ခင့်ကို အမြဲမေးရတာက ခင်ကြိုက်တာကို မောင် လိုက်စားမလို့ ပါ။ ပြီးတော့ ခင် ကျေနပ်သွားတဲ့အပြုံးကို မောင် မြင်ချင်လို့။ နောက်ပြီး အလုပ်မှာ အဆင်မပြေခဲ့တာတွေ ခင် ခဏမှေ့ထားနိုင်ဖို့ပါ။ အလုပ်ထဲထိ ခင့်ကို လိုက်ကူညီဖို့ မောင် မစွမ်းနိုင်ခဲ့လို့ မောင် အခုလို ပြောမိတာပါ”

ကောင်လေးစကားကိုကြားတော့ ကောင်မလေးက ရှက်ရွံ့ရွံ့နဲ့ “ဆောရီး...” လို့ ပြန်တောင်းပန်တယ်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး . . . ခင်စိတ်ချမ်းသာရင် တော်ပါပြီ” ဆိုပြီး ကောင်လေးက ကောင်မလေးနဖူးကို ငုံ့နမ်းလိုက်တယ်။

ကျွန်မဆင်းမယ့် ကားဂိတ်ရောက်တော့ ကားပေါ်ကမဆင်းခင် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကျွန်မ ပြန်လှည့်ကြည့်မိတယ်။ ကောင်လေးက သူ ချစ်တဲ့ ကောင်မလေးကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ထားတုန်းပဲ။

ဒီလိုမြင်ကွင်းသာ မတွေ့ခဲ့ရင် ဒီလိုစကားသာ မကြားခဲ့မိရင် ကျွန်မလည်း ဒီနေ့အလုပ်မှာ ကြုံခဲ့ရတဲ့ စိတ်ရှုပ်စရာတွေနဲ့ အိမ်ပြန် ရောက်ရင် ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကို မျက်နှာရှစ်ခေါက်ချိုးနဲ့ စုပုပ်ပြတော့မယ်။ ကိုယ့်ခံစားချက်ကိုသာသိပြီး ကိုယ်အလိုမကျတဲ့မျက်နှာကို ဘုမသိ ဘမသိ ရင်ဆိုင်ရမယ့် တစ်ဖက်သားရဲ့ ခံစားချက်ကို ကျွန်မ လျစ်လျူရှုမိ တော့မယ်။ ပြီးတော့ မရည်ရွယ်ဘဲ ကိုယ်နဲ့အရင်းနှီးဆုံးလူကို စိတ်ထိခိုက် စေတော့မယ်။

ဒါကြောင့် အိမ်ထဲမဝင်ခင် “ဘတ်စ်ကားပေါ်က ကောင်မလေးလို ကိုယ့်စိတ်ရှုပ်စရာတွေကို တစ်ဖက်သားအပေါ် စုပုံချရက်သလား” လို့

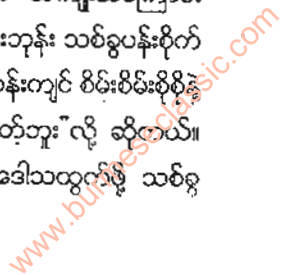
ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ မေးမိတယ်။ အလုပ်မှာ အဆင်မပြေခဲ့တာတွေ၊ တခြား လူနဲ့ မကျေနပ်ခဲ့တာတွေကို ကိုယ်မျစ်တဲ့သူတွေအပေါ် ပုံချပြီး ကျွန်မတို့ရဲ့ ဆက်ဆံရေးကို မဆိုးဝါးစေချင်ခဲ့ပါဘူး။

ဒီလို ကိုယ့်ခံစားချက်ကို ကိုယ် ဖမ်းချုပ်ထားနိုင်ချိန်မှာ ဒီလို အမေးမျိုးကို ကျွန်မတို့ သတိရသင့်တယ်။ ဒါဟာလည်း စိတ်ရှုပ်စရာ အခြေအနေမှာ အပြုံးတစ်ခုတိုးစေတဲ့နည်းဖြစ်တယ်။

တစ်ခါက သစ်ခွပန်းတွေကို အရမ်းနှစ်သက်တဲ့ ဘုန်းကြီးတစ်ပါး ရှိတယ်။ ဘုန်းကြီးဟာ ဘုရား၊ တရားအားထုတ်ပြီး ပိုနေတဲ့အချိန်တွေကို ပန်းစိုက်တာနဲ့ပဲ ကုန်လွန်စေခဲ့တယ်။

တစ်နေ့မှာ ဘုန်းကြီးက တခြားနေရပ်တစ်ခုကို သွားဖို့အကြောင်း ပေါ်တယ်။ မသွားခင် ပန်းတွေကို သေချာစွာစောင့်ရှောက်ဖို့ ကိုရင်တွေကို မှာခဲ့တယ်။ ကိုရင်တွေကလည်း ပန်းကို သေချာစွာစောင့်ရှောက်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်ရက်မှာ ကိုရင်တွေက ပန်းရေလောင်းရင်း သစ်ခွစင်ကို မတော်တဆ တိုက်မိခဲ့ကြတယ်။ သစ်ခွစင်ပြိုပြီး သစ်ခွအိုးတွေ ကွဲကြေ ခဲ့တယ်။ ဘုန်းကြီးနှစ်သက်တဲ့ သစ်ခွပန်းတွေ ကျိုးကြေခဲ့ရလို့ ကိုရင်တွေ က အရမ်းထိတ်လန့်ခဲ့တယ်။ ဘုန်းကြီးပြန်လာချိန် တောင်းပန်ပြီး အပြစ်ခံ ယူဖို့ သူတို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြတယ်။

ဘုန်းကြီးပြန်ရောက်တဲ့အခါ ကိုရင်တွေက အကျိုးအကြောင်း ပြောပြတယ်။ ဘုန်းကြီးက စိတ်မဆိုးတဲ့အပြင် “ဘုန်းဘုန်း သစ်ခွပန်းစိုက် တာက ဘုရားကိုလှူဖို့ နောက်ပြီး ဘုန်းကြီးကျောင်းဝန်းကျင် စိမ်းစိမ်းစိုစိုနဲ့ လှပဖို့ ဖြစ်တယ်။ စိတ်ဆိုးဖို့ သစ်ခွစိုက်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး” လို့ ဆိုတယ်။ ဘုန်းကြီးပြောတာ အဓိပ္ပာယ်ရှိပါတယ်။ စိတ်ဆိုး၊ ဒေါသထွက်ဖို့ သစ်ခွ



ပန်း စိုက်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ ဘုန်းကြီးက သစ်ခွပန်းကြိုက်တယ်ဆိုတာ မှန်ပေမယ့် သူ့စိတ်ထဲမှာ သစ်ခွဆိုတဲ့အခွကို မထားဘူး။ ဒါကြောင့် သစ်ခွရှိတာနဲ့ သစ်ခွဆုံးရှုံးတာက သူ့စိတ်ကို ပျော်အောင်၊ ဒေါသထွက်အောင် မသက်ရောက်စေနိုင်ခဲ့ဘူး။

နေ့စဉ် လူ့ဘဝမှာ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ လိုအပ်တွေက များခဲ့တယ်။ ရယူတာနဲ့ ဆုံးရှုံးတာကို ကျွန်ုပ်တို့ အရမ်းဂရုစိုက်ခဲ့ကြတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ခံစားချက်က နိမ့်လိုက်မြင့်လိုက်နဲ့ ကျွန်ုပ်တို့ မပျော်ရွှင်ခဲ့ကြဘူး။

“စိတ်တို၊ ဒေါသဖြစ်ဖို့ ကျွန်ုပ်တို့ တွေ့ဆုံခဲ့ကြတာ မဟုတ်ဘူး”

“စိတ်တို၊ ဒေါသဖြစ်ဖို့ ကျွန်ုပ်တို့ အလုပ်လုပ်နေတာ မဟုတ်ဘူး”

“စိတ်တို၊ ဒေါသဖြစ်ဖို့ ကျွန်ုပ်တို့ စာသင်နေတာ မဟုတ်ဘူး”

“စိတ်တို၊ ဒေါသဖြစ်ဖို့ ကျွန်ုပ်တို့ သူငယ်ချင်း၊ မိတ်ဆွေထားတာ မဟုတ်ဘူး”

“စိတ်တို၊ ဒေါသဖြစ်ဖို့ လင်နဲ့မယားအဖြစ် ကျွန်ုပ်တို့ ပေါင်းသင်းခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး”

“စိတ်တို၊ ဒေါသဖြစ်ဖို့ ကျွန်ုပ်တို့ ကလေးမွေးခဲ့ကြတာ မဟုတ်ဘူး”

စိတ်တို၊ ဒေါသထွက်ချိန်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ ဒီလိုတွေးတောနိုင်ခဲ့ကြရင် ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ စိတ်ညစ်စရာခံစားချက်တွေကို ကျွန်ုပ်တို့ တစ်နည်းနည်းနဲ့ ဖြေသိမ့်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။

မူရင်း - - <http://www.minghui-school.org>

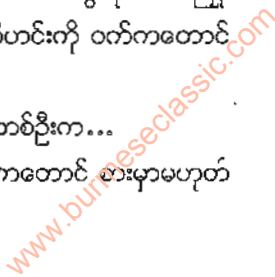
* * *

နောက်ဆုံးစကားတစ်ခွန်းမပြောတာနဲ့...

‘ဟို... မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်ုပ်အခု မိန့်ပိုင်းအတွင်းမှာပဲ စက်ဘီးစီးတတ်သွားတာပါ’

ဂုဏ်ဝင့်မာန်တက်နေတဲ့ သူဌေးမကြီးတစ်ဦးက အဆင့်မြင့်စားသောက်ဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်မှာ စားသောက်ရင်း ဟိုဟာ မကောင်းဘူး၊ ဒီလို မရဘူးနဲ့ မကျေမနပ် ရေရွတ်နေခဲ့တယ်။ စားပွဲထိုးတွေက ခွင့်လွှတ်သည်းခံပြီး ဘေးမှာ ခစားနေသည့်တိုင် သူဌေးမက မာန်မလျော့တဲ့အပြင် ပိုမောက်မာပြတော့တယ်။ ပြီးတော့ ဟင်းတစ်ပွဲကို လက်ညှိုးထိုးပြီး “ပြောစမ်း... ဒါက ဘာဟင်းလဲ။ ဒီလိုဟင်းကို ဝက်ကတောင် စားမှာမဟုတ်ဘူး” လို့အော်တယ်။

အဲဒီမှာ သည်းမခံနိုင်တော့တဲ့ စားပွဲထိုးတစ်ဦးက... “သူဌေးကတော်... တကယ်ပဲ ဝက်ကတောင် စားမှာမဟုတ်



ဘူးလား။ ဒီလိုဆိုရင် သူဌေးကတော်အတွက် ဝက်စားတဲ့အစာ သွားယူ ခဲ့မယ်” လို့ပြောလိုက်တယ်။

ဒီနှစ်ယောက်ထဲမှာ တစ်ဦးက “စိတ်ကောင်း လုံးဝမရှိသူ” ဖြစ်ပြီး ကျန်တစ်ဦးက “ခွင့်လွှတ်သည်းခံစိတ် လုံးဝမရှိသူ” ဖြစ်တယ်။ ဒါဟာ အခု ခေတ်လူတွေရဲ့ ဆက်ဆံရေး အမျိုးအစားပုံစံပဲ ဖြစ်တယ်။

အောက်က သာကောတွေကို ဆက်ကြည့်ရအောင်...

ခင်ပွန်း - “မင်းစကားကို နားထောင်ရတာ လူနဲ့လူအ တစ် ယောက်ရဲ့စကားကို နားထောင်နေရသလိုပဲ”

ဖနီး - “ကျွန်မဒီလိုပြောမှ ရှင်နားလည်မယ်ဆိုတာ ရှင် မသိဘူးလား”

ခင်ပွန်း - “ပင်မင်းဆိုင်ပို့ထားတဲ့ ရှုပ်အကျီတွေ ယူခဲ့ပြီလား”

ဖနီး - “ကျွန်မက ရှင်ရဲ့ဘာမို့လို့လဲ။ အိမ်ဖော်လား”

ခင်ပွန်း - “အိမ်ဖော် မဟုတ်ပါဘူး။ မင်းသာ အိမ်ဖော်ဆိုရင် အနည်းဆုံးတော့ အဝတ်ဘယ်လိုလျှော်ရမယ်ဆို တာ သိမှာပေါ့”

ကျွန်တော်တို့ဟာ ယောင်ချောက်တစ်ခုထဲ အမြဲပြုတ်ကျနေ တယ်။ အဲဒီထောင်ချောက်က ငြင်းခုံမှုတိုင်းမှာ “အနိုင်နဲ့ အရှုံး” ရှိရမယ် ဆိုတဲ့ ထောင်ချောက်ဖြစ်တယ်။ ငြင်းခုံမှုတိုင်းမှာ လူတွေက ကိုယ့်အမြင်၊ ကိုယ့်အယူအဆကိုပဲ စွဲစွဲမြဲမြဲ လက်ကိုင်ထားပြီး နောက်မဆုတ် အရှုံး မပေးစတမ်း ငြင်းခုံလိုကြပါတယ်။ ပိုဆိုးတာက နှစ်ဦးနှစ်ဘက်စလုံး “နောက်ဆုံးစကားတစ်ခွန်း” ကို လက်မလျော့တမ်း ပြောချင်ကြတယ်။ အကျိုးအကြောင်း ဆက်စပ်မှုရှိသည်ဖြစ်စေ၊ မရှိသည်ဖြစ်စေ နောက်ဆုံး

စကားပြောနိုင်သူက အနိုင်ရသူအဖြစ် သတ်မှတ်ကြတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ ငြင်းခုံ ခွဲက မရပ်နားနိုင် ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။

ရှုပ်ထွေးနေတဲ့ ငြင်းခုံမှုကို ဖြေလျော့ချင်ရင် အားစိုက်ပြီး သွား ဆွဲ၊ သွားခွဲလို့ မရပါဘူး။ အားစိုက်ပြီး သွားခွဲလေ ပိုရှုပ်ထွေးလေးဖြစ်ပြီး နောက်ဆုံးမှာ ငြင်းခုံခွဲက ပိုတင်းသွားတတ်ပါတယ်။ လူလူချင်း ဆက်ဆံ ရေးမှာလည်း လူအများက “အကျိုးအကြောင်းမှန်ရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ အလျော့မပေးဘူး”။ “မီးလောင်ရာ လေပင့်” ဆိုတာကိုပဲ ပိုသိခဲ့ကြတယ်။ “စကားနဲ့ရန်စဲ”၊ “သည်းခံခြင်းသည် အရာရာကို အောင်နိုင်၏” ဆိုတာကို မသိခဲ့လေတော့ ငြင်းခုံမှုက နောက်ဆုံးမှာ ထိန်းမနိုင် သိမ်းမရဖြစ်ခဲ့ကြ တယ်။

ငြင်းခုံခြင်းက ပျော်ရွှင်ခြင်းလောက် အရေးမကြီးပါဘူး။ ပျော်ရွှင်ခြင်းရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်က “နောက်တစ်လှမ်းဆုတ်” တာဖြစ်ပြီး တစ် ဖက်သားကို ချစ်ခင်ရင်းနှီးတဲ့လက် အရင်ကမ်းတာပဲဖြစ်တယ်။ တစ်ဘက် သားကို “မှန်ကန်သူ” ပေးလုပ်လိုက်တာက ကိုယ်ဟာ “မှားယွင်းသူ” အဖြစ် ရောက်သွားစေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အရာအားလုံး ပြီးဆုံးပြေငြိမ်းသွားတဲ့ အချိန်ကျ ကိုယ် အရယူနိုင်ခဲ့တဲ့အရာက “ငြိမ်းချမ်းခြင်း” ဆိုတာကို သင် သတိထားမိသလို တစ်ဖက်သားကို “အမှန်” ပေးလိုက်ရတဲ့ ဝမ်းသာမှု တွေကိုလည်း သင် ခံစားမိပါလိမ့်မယ်။ သင် “မှန်ကန်” ခဲ့ပါတယ်။

ဆာလ်ဝင်စတန်ချာချီ (Winston Churchill) နိုင်ငံရေးနယ် ပယ်က အနားယူပြီးနောက် တစ်ရက်မှာ စက်ဘီးစီးပြီး မြို့အနှံ့ လည်ပတ်ခဲ့ တယ်။ တစ်နေရာမှာ ဆန့်ကျင်ဘက်က စက်ဘီးအမြန်နင်းလာတဲ့ အမျိုး

သမီးတစ်ဦးနဲ့ ချာချီထိပ်တိုက် တိုးခဲ့တယ်။ အမျိုးသမီးက ဘရိတ်မအုပ် နိုင်ဘဲ ချာချီကို အရှိန်နဲ့ ဝင်တိုက်ခဲ့တယ်။

“ဟဲ့ . . . အဘိုးကြီး စက်ဘီးရော စီးတတ်ရဲ့လား။ မျက်စိမပါ သူးလား”

အမျိုးသမီးက ကိုယ့်အမှားကိုမသိဘဲ ချာချီကို ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း အရင်စဆဲဆိုခဲ့တယ်။

“ဟုတ်ကဲ့ . . . တောင်းပန်းပါတယ် . . . တောင်းပန်းပါတယ်။ ကျွန်တော် စက်ဘီးသိပ်မစီးတတ်သေးလို့ပါ။ ကြည့်ရတာ ခင်ဗျားက ကျွန်တော် ထက် စက်ဘီးစီး ပိုကျွမ်းပါတယ်။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

ချာချီက အမျိုးသမီးရဲ့ ကြမ်းတမ်းတဲ့ အပြုအမူကို ဂရုမစိုက်ဘဲ မပြတ် တောင်းပန်နေခဲ့တယ်။ တောင်းပန်သံကို ကြားတော့ အမျိုးသမီးရဲ့ ဒေါသတွေ တစ်ဝက်လျော့ကျသွားခဲ့ပြီး ချာချီကို သေချာကြည့်လိုက်တယ်။ သူ စက်ဘီးတိုက်မိသူက မြင့်မြတ်တဲ့ ဝန်ကြီးချုပ်ဖြစ်နေတာကို တွေ့တော့ အမျိုးသမီးက ရှက်ရွံ့အားနာစွာနဲ့ . . .

“ဟဲ့ . . . မဟုတ်ဘူး . . . မဟုတ်ပါဘူး ကျွန်မ အခု မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာပဲ စက်ဘီးစီးတတ်သွားတာပါ။ ကျွန်မကို စက်ဘီးစီး သင်ပေးလိုက်တာကလည်း အရှင်ဝန်ကြီးချုပ်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်” လို့ ပြောလိုက်တယ်။

ပညာရှိတစ်ဦးက “သည်းခံခြင်း၊ စိတ်သဘောထားကြီးခြင်းက အပန်းရန်ပြီးကို သူငယ်ချင်းစိတ်တွေအဖြစ် ပြောင်းလဲစေနိုင်တယ်” လို့ ဆိုပါတယ်။

တစ်ခါက သားအဖနှစ်ဦး ရထားစီးပြီး ခရီးထွက်ခဲ့ကြတယ်။ လမ်းတစ်နေရာမှာ လက်မှတ်စစ်နဲ့ ကြုံတော့ ဖခင်ဖြစ်သူက အိတ်ထည့်ထားတဲ့ လက်မှတ်ကို ချက်ချင်းရှာမတွေ့ဖြစ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီအခါ ဒေါသကြီးတဲ့ လက်မှတ်စစ်ရဲ့ ဆူပူကြိမ်းမောင်းတာကို ခေါင်းငုံ့ခံခဲ့တယ်။ အဖြစ်အပျက်ပြီးနောက် သားက . . .

“အဖေ . . . လက်မှတ်ပါရက်သားနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ပြန်မပြောခဲ့တာလဲ” လို့ မေးတယ်။

ဖခင်က “သား . . . သူဒေါသ၊ သူစိတ်သဘောထားကို သူတောင် တစ်သက်လုံး ခံနိုင်ခဲ့သေးတာပဲ။ အဖေက ဘာဖြစ်လို့ ဒီမိနစ်ပိုင်းမှာ သည်းမခံနိုင် ဖြေမလဲ” လို့ ပြန်ပြောခဲ့တယ်။

“နောက်ဆုံးစကားတစ်ခွန်း မပြောတာနဲ့ ငြင်းခန်မှုတိုင်းကို ရပ်တန့်နိုင်ပါတယ်” ဒါကလည်း ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် အမြဲသတိပေးတဲ့ စကားဖြစ်ခဲ့တယ်။

မူရင်း - - <http://www2.nsysu.edu.tw>

* * *

အဲဒီဆိုင်းပုဒ်အကြောင်း အိမ်ရှင်မကို ကျွန်တော်မေးတော့ သူက အိမ်ရှင်ယောက်ျားကို ပြုံးပြုံးရယ်ရယ်နဲ့ကြည့်ပြီး....

“ရှင်ပဲ ပြောလိုက်ပါ” လို့ ပြောတယ်။

အိမ်ရှင်ယောက်ျားကလည်း ညင်ညင်သာသာနဲ့....

“ခင်ပဲ ပြောလိုက်ပါ... ဒါ ခင် ဆန်းသစ်ထားတာလေ” လို့ ပြောတယ်။

နောက်ဆုံး အိမ်ရှင်မက သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့နဲ့ “တစ်ခါက ကျွန်မ အိမ်ပြန်လာတဲ့အချိန် ဓာတ်လှေကားက မှန်ထဲမှာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ပြီး သူနဲ့မူနဲ့နေတဲ့ ကိုယ့်ပုံရိပ်ကို သွားတွေ့မိတယ်။ မှန်ထဲက မျက်ရုံးနှစ်စုံ ထိလှမတတ် မျက်မှောင်ကျုံ့ပြီး စိတ်ပျက်နေတဲ့ ကိုယ့်မျက်လုံးအစုံကို တွေ့မိတော့ ကျွန်မ လန့်သွားခဲ့တယ်”

“ဒါနဲ့ ကိုယ်တောင်လန့်တဲ့ ကိုယ့်ပုံစံကို အိမ်က ကလေးနဲ့ ခင်ပွန်း တွေ့တဲ့အချိန် ဘယ်လိုခံစားရမလဲလို့ ကျွန်မ စဉ်းစားမိတယ်။ တကယ်လို့ သူတို့ရဲ့ ဒီလိုပုံစံမျိုးကို ကျွန်မ တွေ့ရင်ကော ဘယ်လို ခံစားရမလဲလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်မေးမိတယ်။ တစ်ဆက်တည်း ထမင်းစားပွဲပေါ်က ကလေးတွေရဲ့ ဆိတ်ငြိမ်တာတွေ၊ လင်ယောက်ျားရဲ့ အေးတိ အေးစက် အမူအရာတွေကို သွားမြင်ယောင်မိတယ်...”

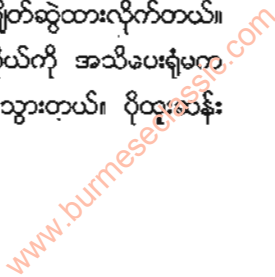
“ဒါနဲ့ နောက်တစ်ရက်မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အသိပေးတဲ့အနေနဲ့ ဒီလိုဆိုင်းပုဒ်လေးရေးပြီး အိမ်ရှေ့တံခါးဝမှာ ချိတ်ဆွဲထားလိုက်တယ်။ ဒီလိုချိတ်ဆွဲပြီးနောက် ဒီလိုဆိုင်းပုဒ်က ကိုယ့်ကိုယ်ကို အသိပေးရုံမက မိသားစု အားလုံးကိုလည်း အသိပေးသလို ဖြစ်သွားတယ်။ ပိုထူးဆန်း

ပျော်ရွှင်ခြင်းသာ သယ်ခဲ့ပါ

‘တစ်ခါက ကျွန်မ အိမ်ပြန်လာတဲ့အချိန် ဓာတ်လှေကားက မှန်ထဲမှာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ပြီး သူနဲ့မူနဲ့နေတဲ့....’

မိတ်ဆွေတစ်ဦးရဲ့အိမ်ကို အလည်အပတ်သွားခဲ့တုန်းက ဓာတ်လှေကားကထွက်တာနဲ့ သူတို့အိမ်ပေါက်ဝမှာ ဆိုင်းပုဒ်တစ်ခု ချိတ်ထားတာကို တွေ့လိုက်တယ်။ ဆိုင်းပုဒ်ပေါ်မှာက “အိမ်ထဲမဝင်ခင် ကျေးဇူးပြုပြီး စိတ်ညစ်စရာတွေကို အပြင်မှာ ရွတ်ခဲ့ပါ။ အိမ်ပြန်ချိန် ပျော်ရွှင်ခြင်းသာ သယ်ခဲ့ပါ” လို့ ရေးထားတယ်။

အိမ်ထဲရောက်တော့ အိမ်ရှင်တွေက ဖော်ရွေသလို သားသမီးတွေကလည်း ပျူငှာယဉ်ကျေးကြတာကို တွေ့ရတယ်။ အိမ်လေးက ညီညွတ်နွေးထွေးမှုတွေနဲ့ ပြည့်နေခဲ့တယ်။



တာက ကျွန်မတို့မိသားစုတင်မက ကျွန်မတို့အိမ်ကိုလာတဲ့ ဧည့်သည်တွေပါ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ဖြစ်သွားကြတယ်” လို့ပြောပြတယ်။

သူဟာ ဖြတ်ထိုးညက်ကောင်းတဲ့ အိမ်ရှင်မတစ်ဦး ဖြစ်တယ်။ လောကမှာ အကောင်းနဲ့အဆိုး၊ ပျော်ရွှင်တာနဲ့ စိတ်ညစ်တာ၊ ကံကောင်းတာနဲ့ ကံမကောင်းတာတွေက အခြေခွန်တဲ့နေပါတယ်။ တချို့က အပြင်မှာ အဆင်မပြေတိုင်း၊ မကျေနပ်ခဲ့တိုင်း အဲဒီ စိတ်ညစ်စရာတွေကို အိမ်အရောက်သယ်ခဲ့ကြပြီး သားသမီးအပေါ်၊ ယောက်ျားမိန်းမတွေအပေါ် ပုံချတတ်တယ်။ တကယ်တော့ လျှပ်တပြက် အပြောင်းအလဲတစ်ခုက မတူတဲ့ ပြောင်းလဲမှုတစ်ခုကို ပေးသွားခဲ့ပါတယ်။

“အိမ်ထဲမဝင်ခင် ကျေးဇူးပြုပြီး စိတ်ညစ်စရာတွေကို အပြင်မှာ ရွတ်ခွဲပါ။ အိမ်ပြန်ချိန် ပျော်ရွှင်ခြင်းသာ သယ်ခွဲပါ”

စိတ်ပြောင်းတာနဲ့ သဘောထားလိုက်ပြောင်းပါတယ်။ သဘောထားပြောင်းတာနဲ့ အကျင့်လိုက်ပြောင်းပါတယ်။ အကျင့်ပြောင်းတာနဲ့ လူ့ဘဝလိုက်ပြောင်းပါတယ်။ ကံကြမ္မာကို ပြောင်းမဲ့အစား ကိုယ့်ကို ပြောင်းလဲမယ်။ ကိုယ့်အကျင့်ဆိုးကို ပြောင်းလဲလိုက်တာနဲ့ ပျော်ရွှင်ခြင်းတွေက အလိုလို ရောက်လာပါလိမ့်မယ်။

မူရင်းရေးသားသူ -- Yang Zhigang

* * *

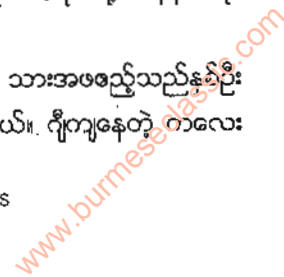
ကံကောင်းခြင်းစားဖွဲ့

“ကျွန်တော်လည်း ဒီကံကောင်းခြင်းကို တခြားလူတွေနဲ့ ဝေမျှတယ်...”

ဒန်နီ (Danny) ရဲ့ စားသောက်ဆိုင်လေး ရောင်းမကောင်းခဲ့တာ (၃)လဆက်တိုက် ရှိခဲ့ပါပြီ။ အရင်က စားသုံးသူတွေ တန်းစီစောင့်ရတဲ့အထိ ရောင်းကောင်းခဲ့တဲ့ သူ့ဆိုင်လေးလည်း စီးပွားရေး ကပ်ဆိုက်တဲ့အထိ ပါခဲ့ရတယ်။

ဒီညမှာ စာရင်းတွေကို တွက်ချက်ကြည့်ရင်း အရှုံးတွေကို သူ စိုက်မထုတ်နိုင်တော့လို့ မနက်ဖြန်မှာ ဆိုင်ကိုပိတ်လိုက်ဖို့ ဒန်နီ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

ထမင်းစားချိန်ဖြစ်ပေမယ့် ဆိုင်ထဲမှာ သားအဖဧည့်သည်နှစ်ဦး ပဲရှိပြီး ထမင်းတစ်ပွဲနဲ့ နှစ်ယောက် စားနေခဲ့တယ်။ ဂျီကျနေတဲ့ ကလေး



ငယ်ကို အစပထမမှာ ဖခင်ဖြစ်သူက ဂရုမစိုက်ခဲ့ဘူး။ နောက်တော့ ကလေးငယ်ကို တိတ်တိတ်နေဖို့ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြောနေခဲ့တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ဦးထုပ်ဆောင်းထားတဲ့ မျက်နှာတည်နဲ့ လူ တစ်ဦး စားသောက်ဆိုင်ထိ ဝင်လာခဲ့တယ်။ ဒန်နီက ရှေ့တက်ကြိုဆိုပြီး စိတ်ထဲမှာလည်း "ဒီဧည့်သည်က ဒီညရဲ့ နောက်ဆုံးဧည့်သည် ဖြစ် ကောင်းဖြစ်မှာမို့ သူ့ကို ကောင်းကောင်းအညွှတ်ခံလိုက်မယ်။ ကိုယ်လုပ်ပေး နိုင်တာ မများပေမယ့် သူ အံ့ဩဝမ်းသာအောင်တော့ လုပ်နိုင်လိမ့်မယ် ထင်တယ်" လို့ တွေးလိုက်တယ်။

စားစရာတွေကို ဧည့်သည်မှာပြီးနောက် ဒန်နီက ...

"ဝမ်းသာ ပါတယ်။ ခင်ဗျား အခုထိုင်တဲ့ စားပွဲက ဒီနေ့ရဲ့ "ကံကောင်းခြင်းစားပွဲ" ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီနေ့ ခင်ဗျားမှာတဲ့ အစား အစာတွေကို ခင်ဗျား အခမဲ့စားရမယ့်အပြင် အခြားစားစရာတွေကိုလည်း သုံးဆောင်ရမှာ ဖြစ်တယ်"

ဒန်နီရဲ့ အပြောကြောင့် ဧည့်သည် အံ့ဩဝမ်းသာသွားတယ်။ ဒီလို ကံကောင်းလိမ့်မယ်လို့ သူ တွေးထင်မထားခဲ့လို့ ဖြစ်တယ်။ ဧည့် သည်အတွက် အချို့ပွဲကို ဒန်နီယူတော့ ဧည့်သည်မျက်နှာက ပြုံးရွှင်လို့ နေတယ်။ ဒါကို ဘေးရံက ကလေးငယ်တွေတော့ သူလည်း အချို့ပွဲ စားမယ်ဆိုပြီး သူ့ဖခင်ကို ဂျီကျပြန်တယ်။ ဖခင်ရဲ့ "ပိုက်ဆံကုန်ပြီ၊ သိပ်မဆူနဲ့" ဆိုတဲ့ ပြောသံကို ဒန်နီရော၊ ဧည့်သည်ယောက်ျားပါ ကြား သွားခဲ့တယ်။

ဧည့်သည်က ဒန်နီကို "ကျွန်တော်လည်း ဒီကံကောင်းခြင်းကို တခြားလူတွေနဲ့ ဝေမျှတယ်" ဆိုပြီး အချို့ပွဲကို ကလေးငယ်အတွက်

ပေးလိုက်တယ်။ ကလေးက အချို့ပွဲမြင်တော့ ပျော်ရွှင်ပြီး ထခုန်တယ်။ ဖခင်က ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နဲ့ ဧည့်သည်ယောက်ျားစားပွဲနားသွားပြီး ကျေးဇူး တင်ကြောင်းပြောတယ်။

ဧည့်သည်က ကလေးငယ်ရဲ့ ဖခင်ကို သူ့စားပွဲဝိုင်းမှာ ထိုင်စေပြီး သူ့နာမည်က ကူအာ (Kuer) ဖြစ်ကြောင်း၊ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်တစ်ဦးဖြစ် ကြောင်း မိတ်ဆက်တယ်။ ကလေးဖခင်ရဲ့ အလုပ်အကိုင်ကိုမေးတော့ သူက စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့

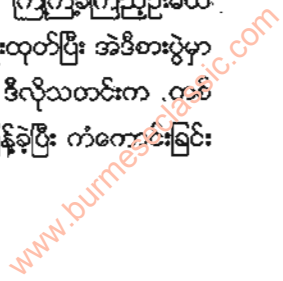
"ကျွန်တော်က မားကတ်တင်းမန်နေဂျာတစ်ဦးပါ။ ဒါပေမယ့် ကုမ္ပဏီအရောင်းအဝယ် မကောင်းလို့ ကျွန်တော့်ကို ဒီလကုန် အလုပ် ထွက်ဖို့ အကြောင်းကြားထားပါတယ်" လို့ ပြောတယ်။

ဒီလိုစကားကိုကြားတော့ ဧည့်သည်က ...

"အင်း . . . လောလောဆယ် ကျွန်တော့်ကုမ္ပဏီမှာ ဒီလိုလူမျိုး လိုအပ်နေတယ်။ ကျွန်တော် ကုမ္ပဏီမှာ ခင်ဗျား အင်တာဗျူးဝင်ကြည့် ပါလား" လို့ ပြောလိုက်တယ်။

ကလေးငယ်ဖခင်က ဝမ်းသာပျော်ရွှင်စွာနဲ့ အင်တာဗျူးရက် ချိန်းယူလိုက်တယ်။

တစ်ရက်လွန်ပြီးနောက် ဒန်နီက စားသောက်ဆိုင်ကိုလည်း မပိတ်ရက်တာကြောင့် တအောင့်လောက်တော့ ကြုံကြံခံကြည့်ဦးမယ် ဆိုပြီး နေ့တိုင်း "ကံကောင်းခြင်းစားပွဲ" တစ်ဦး ရွေးထုတ်ပြီး အဲဒီစားပွဲမှာ ထိုင်တဲ့ ဧည့်သည်တွေကို အခမဲ့အညွှတ်ခံခဲ့တယ်။ ဒီလိုသတင်းက ကပ် ယောက်ကနေ နောက်တစ်ယောက် အဆင့်ဆင့်ပြန်ခဲ့ပြီး ကံကောင်းခြင်း



ကို စမ်းသပ်ချင်ကြတဲ့ ဧည့်သည်တွေ တဖွဲဖွဲရောက်လာခဲ့တယ်။ ဒီလိုနဲ့ ဒန်နီရဲ့စားသောက်ဆိုင်လေး လှပြန်စည်လာခဲ့တယ်။

နှစ်တွေကြာတဲ့အထိ ကူအာက ဒန်နီရဲ့ အမြဲတမ်းဧည့်သည် ဖြစ်ခဲ့တဲ့အပြင် အကောင်းဆုံးသူငယ်ချင်းလည်း ဖြစ်ခဲ့တယ်။

တစ်ရက်မှာ ကူအာက ဒန်နီကို "ခင်ဗျားသိလား။ ခင်ဗျား စားသောက်ဆိုင်ကို ပထမဆုံးအကြိမ် ကျွန်တော် စရောက်တဲ့နေ့က ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ ဘာတွေ့နေသလဲဆိုတာ ခင်ဗျားသိလား" လို့ ရုတ်တရက် ထမေးတယ်။

ဒန်နီက ခေါင်းခါပြတော့ ကူအာ (Kuer) က "တကယ်တော့ အဲဒီညက ခင်ဗျားဆိုင်မှာ ကျွန်တော် ထမင်းတစ်နပ်အဝစားပြီး ကိုယ့်ကိုယ့်ကို အဆုံးစီရင်ဖို့ စဉ်းစားထားပြီးသားပါ။ အဲဒီနေ့က ကျွန်တော့် ဇနီး ကျွန်တော့်ကို စာတစ်စောင် ထားပေးခဲ့တယ်။ စာထဲမှာ ကျွန်တော် အလုပ်တွေများပြီး သူ့အတွက် အချိန်မပေးနိုင်ဘဲ လျစ်လျူရှုထားတာကို သူ မခံနိုင်တော့လို့ တခြားယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ သူ လိုက်သွားတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ရေးထားတယ်။ စာဖတ်ပြီး ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် အသုံးမကျတဲ့လူ၊ သူ့ကို ဒီလောက်ချစ်တာတောင် သူ မသိနိုင်လောက်အောင် ကျွန်တော့် ညံ့ဖျင်းခဲ့တယ်။ ဒီလောကကြီးမှာ ကျွန်တော် အသက်ရှင်နေတာ ဘာထူးလဲဆိုပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို အဆုံးစီရင်ဖို့ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်"

ကူအာက ပြောပြောဆိုဆို ခေါင်းထောင်ပြီး ဒန်နီကို တစ်ချက် ရယ်ပြတယ်။ ပြီးတော့ စကားဆက်တယ်။

"ဒါပေမယ့် အဲဒီညမှာ ခင်ဗျားစားသောက်ဆိုင်က "ကံကောင်းခြင်းစားပွဲ"မှာ ကျွန်တော် ထိုင်မိခဲ့တယ်။ စခြင်းမှာ အဲဒီကံကောင်းခြင်းတွေက ကျွန်တော့်ကို လှောင်ပြောင်တယ်လို့ ကျွန်တော် ခံစားမိတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် သိပ်များများ မစဉ်းစားတော့ဘူး။ အဲဒီကံကောင်းခြင်းတွေကို တခြားလူတွေအတွက် ကျွန်တော်မျှဝေပေးတယ်။ တခြားလူ ဖျော်ရွှင်သွားတာကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ဝါဟာ အသုံးဝင်သေးတဲ့လူပါလားလို့ ခံစားမိတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ဘဝကို အသစ်တစ်ဖန် ပြန်တည်ဆောက်ဖို့ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်"

ကူအာကို ကြည့်ပြီး ဒန်နီ မျက်ရည်စဲမိတယ်။ တကယ် ကံကောင်းခြင်းဆိုတာ ကိုယ့်အတွက် မငဲ့ညှား မဖျော်ကိုးဘဲ သူတစ်ပါးအတွက် သက်သက်ပေးဆပ်လိုက်တာဖြစ်ကြောင်း သူ နားလည်လိုက်တယ်။ အဲဒီလို ပေးဆပ်၊ မျှဝေလိုက်တဲ့အတွက် သူဟာလည်း အဲဒီကံကောင်းသူတွေထဲက တစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

မူရင်း - - <http://www.catholic.org.tw>

* * *

စိတ်ချမ်းသာမှုကိုငွေစုတ်ပါ

‘ညစ်နေတဲ့စိတ်ကို လွတ်ချလိုက်ပါ။ ညှိုးနွမ်းနေတာတွေ ပျောက်အောင် မျက်နှာသစ်လိုက်ပါ’

လူတွေက စိတ်မကြည်လင်တဲ့အချိန် စိတ်ညစ်စရာတွေကို ကိုယ့်စိတ်ထဲ မသိမသာ ထည့်ထားမိတတ်တယ်။ တချို့ အခန်းတံခါး ပိတ်ပြီး ဘယ်သူနဲ့မှ စကားမပြောတော့ဘူး။ မကျေနပ်တာကို ရင်ထဲ ထည့်ထားပြီး တစ်ယောက်ထဲ စိတ်တိုဒေါသထွက်တတ်တယ်။ တချို့က မျက်မှောင်ကြွတ်ပြီး တောင်တောင်မြောက်မြောက် လျှောက်တွေးတတ် တယ်။ နောက်ဆုံးတော့ တွေးလေစိတ်ညစ်လေ၊ ဒေါသထွက်လေ၊ ဝမ်း နည်းလေ ဖြစ်ကြရတယ်။ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ ကိုယ့်စိတ်ကို ညှင်းပန်းနှိပ် စက်နေတဲ့အရာတွေ အပြင်ထွက်သွားအောင် ကိုယ့်စိတ်ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်ပေးတတ်ရတယ်။

စိတ်ချမ်းသာမှုတစ်ခုရချင်ရင် ပထမဦးဆုံး စိတ်ညစ်၊ စိတ် ဆင်းရဲစရာတွေထဲကနေ လွတ်မြောက်အောင် ကျွန်တော်တို့ အရင် ကြိုးစားသင့်တယ်။ စိတ်ညစ်စရာနဲ့ ကြုံတဲ့အခါ ခံစားချက် ဝန်ထုပ် ဝန်ပိုးတွေကိုချပြီး အဖြစ်မှန်ကို အရင် သုံးသပ်ကြည့်သင့်တယ်။ ပြီးမှ ဖြေရှင်းသင့်တဲ့အရာကို ဖြေရှင်းပြီး ဖြေရှင်းစရာမလိုတဲ့၊ ကိုယ့်စိတ်ကို ပိုရှုပ်ထွေးအောင်လုပ်တဲ့ အခိုက်တွေကိုတော့ ဆုံးဖြတ်ချက် ခုံးခုံးချပြီး လွှင့်ပစ်တတ်ရမယ်။ ဒီလို လုပ်ဆောင်နိုင်မှ စိတ်တွေလန်းဆန်းပြီး ဦးနှောက်တွေ ကြည်လင်လာနိုင်တယ်။ စိတ်ညစ်စရာတွေကို ဥပေက္ခာ ပြုတတ်ဖို့၊ စွန့်လွှတ်တတ်ဖို့ လိုပါတယ်။

ဥပေက္ခာပြုတတ်၊ စွန့်လွှတ်တတ်ဖို့ဆိုတဲ့ထဲမှာ မှတ်သားသင့် တဲ့ ပုံပြင်တစ်ခုက ဒီလိုဆိုထားပါတယ်။ တစ်ခါတုန်းက ခရီးသည်တစ်ဦး ဟာ အန္တရာယ်များတဲ့ ချောက်ကမ်းပါးတစ်ခုကို ကျော်ဖြတ်ချိန်မှာ မတော် တဆ ချောက်ကမ်းပါးထဲ ပြုတ်ကျသွားခဲ့တယ်။ ပြုတ်ကျတဲ့အချိန် ကြောက်အားလန့်အားနဲ့ သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းကို ဆွဲမိဆွဲရာ ဆွဲထားလိုက် တော့ ခရီးသည်ဟာ အပေါ်မရောက် အောက်မရောက်နဲ့ အလယ်မှာ တွဲလောင်းကျနေခဲ့တယ်။ ဒီအချိန်မှာ ခရီးသည်က ဘုရားကို အာရုံပြုပြီး ကယ်တင်ခံရဖို့ ဆုတောင်းတော့တယ်။ ဘုရားက ခရီးသည်ကိုကယ်တင် ဖို့ ကိုယ်ထင်ပြုပြီး “အသင့်လက်ထဲက သစ်ကိုင်းကို လွှတ်ချလိုက်ပါ” လို့ ဆိုတယ်။ ဒါပေမယ့် ခရီးသည်က လက်ကိုလွှတ်လိုက်တာနဲ့ တပည့်တော် ချောက်ထဲကျ သေ နိုင်တယ်” လို့ ပြောပြီး သစ်ကိုင်းကို ပိုတင်းတင်းကျပ် ကျပ် ဆုပ်ကိုင်ထားခဲ့တယ်။

အဲဒီလို ခေါင်းမာတင်းခံတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ဘုရားလည်း မကယ်တင်နိုင်ခဲ့ပါဘူး။ အဲဒီလိုပဲ စိတ်မကြည်လင်တဲ့အချိန် စိတ်ညစ်စရာတွေကို ကျွန်တော်တို့ တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဆုပ်ကိုင်ထားမိတတ်တယ်။ လက်လွတ်ပြီး အခွင့်ကောင်းအသစ်ကို မရှာခဲ့ရင်၊ အတွေးသစ်တွေကို ဦးနှောက်ထဲ အဝင်မခံခဲ့ရင် စိတ်ညစ်စရာ မြူပိုင်မြူခဲတွေက ပိတ်လှောင်ကာ ခံနေဦးမှာပါပဲ။

တကယ်တော့ အတွေးကို ပြောင်းလဲပြီး စိတ်သဘောထားကို အနည်းငယ်ပြုပြင်မယ်။ ဒါမှမဟုတ် အနေအထိုင်ပြောင်းပြီး ပတ်ဝန်းကျင် အခန်းကဏ္ဍမယ် စတာတွေနဲ့ စိတ်ညစ်စရာတွေကို ဖြေဖျောက်ပြီး စိတ်ချမ်းသာမှုတွေကို ကြိုဆိုနိုင်ပါတယ်။

ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေတစ်ဦးက အမြဲတမ်း မျက်နှာရှစ်ခေါက်ချိုးနဲ့ ပြဿနာအသေးအမွှားအတွက် စိတ်တို၊ ဒေါသထွက်နေတတ်တယ်။ ကလေးတွေ အမှတ်မကောင်းလည်း သူ့ခမျာ တစ်နေကုန် စိတ်ညစ်နေတာပဲ။ သူ့အမျိုးသား မတော်တဆပြောမိတဲ့ စကားတစ်ခွန်းအတွက်နဲ့ လည်း သူ မစားနိုင်၊ မသောက်နိုင်ဖြစ်တတ်တယ်။ "ဘယ်လိုကိစ္စမျိုးမဆို ကျွန်မ စိတ်ထဲမှာ အချိန်အကြာကြီး ရှိနေတတ်ပြီး အလုပ်အကိုင်၊ နေထိုင်မှုတွေကို ထိခိုက်စေတဲ့ စိတ်ညစ်စရာတွေ ဖြစ်လာခဲ့တယ်" လို့ သူက ဆိုပါတယ်။

တစ်နေ့မှာ စိတ်လက်မကြည်သာတဲ့အချိန် အရေးကြီးတဲ့ အစည်းအဝေးတစ်ခု သူ သွားရတယ်။ မှန်ထဲက မအိမ်သာဖြစ်နေတဲ့ ကိုယ့်ရုပ်ကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော့်ကို သူ ဖုန်းဆက်တယ်။

"ဘယ်လိုလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ။ ကျွန်မ စိတ်တွေ ညစ်နေတယ်။ ကျွန်မရပ်က ညှိုးနွမ်းပြီး သွက်လက်ပုံမပြဘူး။ ဒီအစည်းအဝေးက အရေးကြီးလို့ပါ"

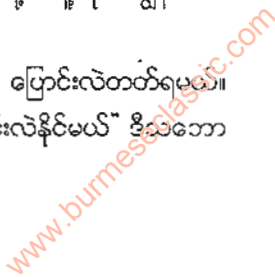
"အဲဒီ ညစ်နေတဲ့စိတ်ကို လွှတ်ချလိုက်ပါ။ ညှိုးနွမ်းနေတာတွေ ပျောက်အောင် မျက်နှာသစ်လိုက်ပါ။ မျက်နှာကိုဖြုတ်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုတွေ ထပ်ဖြည့်လိုက်ပါ။ ကိုယ်ဟာ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့သူ တစ်ယောက်လို့ ထင်လိုက်ပါ။ ကိုယ်ဟာ ပျော်ရွှင်မှု၊ ယုံကြည်မှု အပြည့်ရှိသူလို့ ထင်မှတ်ရင် ကိုယ့်ရဲ့စိတ်က ကြည်လင်လန်းဆန်းလာ လိမ့်မယ်။ စိတ်ကြည်ရင် မျက်နှာကြည်မယ်။ ပြုံးရွှင်မယ်" လို့ ကျွန်တော် အကြံပေးလိုက်တယ်။

အဲဒီညမှာ ကျွန်တော့်ဆီဖုန်းဆက်ပြီး

"ဆရာ . . . ဒီတစ်ခေါက်အစည်းအဝေးမှာ ကျွန်မ အောင်အောင်မြင်မြင် ပါဝင်နိုင်ခဲ့တယ်။ ပရောဂျက်အသစ်နဲ့ အလုပ်အသစ် ရ လိုက်တယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုတွေ ဖြည့်လိုက်တာနဲ့ ယုံကြည်မှုတွေ ရလာမယ်။ စိတ်ချမ်းသာမှုတွေဖြည့်ရင် စိတ်ညစ်စရာတွေ ပျောက်ကွယ်သွားမယ်ဆိုတာကို ကျွန်မ တစ်ခါမှ တွေးထင်မထားခဲ့ပါဘူး။ ဆရာရဲ့ အားပေးစကားတွေအတွက် ကျေးဇူးပါ ဆရာ" လို့ သူက ပြောခဲ့တယ်။

ဒါဟာ စိတ်ကိုကုသတဲ့နည်းဖြစ်တယ်လို့ သူ့ကို ကျွန်တော် ပြန်ပြောဖြစ်ခဲ့တယ်။

"လူတွေက ကိုယ့်စိတ်ခံစားချက်ကို ပြောင်းလဲတတ်ရမယ်။ ဒါမှ အတွေးအမြင်သစ်နဲ့ အပြုအမူတွေကို ပြောင်းလဲနိုင်မယ်" ဒီသဘော



တရားက လည်ပတ်နေတယ်။ အတွေးပြောင်းရင် ခံစားချက်ပြောင်း တယ်။ ခံစားချက်ပြောင်းရင် အတွေးသစ်ရတယ်။ ဒီသဘောတရားပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီလိုနည်းတူမျိုးကို ကျွန်တော်တို့ သတိပြုထားသင့်တယ်။

(၁) ကိစ္စတစ်ခုကို စိတ်ရွှင်ရွှင်လန်းလန်းနဲ့ ကျွန်တော်တို့ လုပ်ဆောင်တော့မယ့်အခါ အထက်ကနည်းအတိုင်း ကိုယ့်စိတ်ထဲ ပျော်ရွှင်မှုတွေဖြည့်ပြီး စိတ်ညစ်စရာကို ပယ်ထုတ်လိုက်မယ်။ အမှိုက်အတွေးတွေနဲ့ ခံစားချက် အစုတ်တွေကို ကိုယ့်စိတ်ထဲကနေ လွဲကျင်းထုတ်လိုက် မယ်။

(၂) စိတ်ဓာတ်မြင့်စားတွေဖတ်ပြီး ကိုယ့်စိတ်ခွန်အားတွေကို ဖြည့်မယ်။

(၃) ကိုယ့်အပြုအမူကို ဂရုစိုက်ရမယ်။ ကိုယ်ကို ဖြောင့်မတ် အောင်ထားပြီး အဝတ်အစားတွေကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ဆင်မယ်။ စိတ်လက်မပါ ၎င်းလှိုင်းလှိုင်း အပြု အမူတွေက ကံမကောင်းခြင်းတွေရဲ့ စရိုက်လက္ခဏာ ဖြစ်တယ်။

(၄) အန္တရာယ် အခက်အခဲကြားမှာ စိတ်ကို တည်တည် ငြိမ်ငြိမ် ထားနိုင်ရမယ်။ တင်းကျပ်နေတဲ့ စိုးရိမ်စိတ်ကို ဖြေလျော့တတ်ရမယ်။ ဖြေလျော့နည်းက ဥပမာ - အား ကစားလုပ်မယ်။ တရားထိုင်မယ်။ ခရီးထွက်မယ်။

(၅) အမေရိကန် ကိုယ်လီစီးနီးယားက စိတ်ပညာရှင် အက်ကမန် (Ekman) က လေ့လာဆန်းစစ်ချက်တစ်ခု ပြုလုပ်ခဲ့တယ်။ သူက အစမ်းသပ်ခံသူတွေကို အံ့ဩ တာ၊ ကောက်ကျစ်တာ၊ စိတ်ဓာတ်ကျ၊ ဒေါသထွက် တာ၊ ကြောက်လန့်၊ ပျော်ရွှင်တာစတဲ့ အမူအရာတွေ လုပ်ခိုင်းစေခဲ့တယ်။ စမ်းသပ်ခံသူတွေ လုပ်လိုက်တဲ့ အပြုအမူအတိုင်းပဲ သူတို့စိတ်လည်း လိုက်ပြီးပြောင်းလဲ သွားတာကို တွေ့ခဲ့ရတယ်။ ကြောက်လန့်တဲ့အပြုအမူ လုပ်လိုက်တဲ့ စမ်းသပ်ခံသူတစ်ယောက်ရဲ့ နှလုံးခုန် ချက်ဟာ မြန်ဆန်ပြီး ကိုယ်အပူချိန်ကျသွားကြောင်း တွေ့ ရတယ်။ တခြားအပြုအမူ လုပ်သူတွေမှာလည်း မတူ တဲ့ ပြောင်းလဲချက်တွေကို တွေ့ခဲ့ရတယ်။ ကျွန်တော် တို့ ပြုမူတဲ့အတိုင်း စိတ်ခံစားချက်ကလည်း လိုက်ပြီး ပြောင်းလဲတတ်ပါတယ်။

မူရင်း - - <http://www.ananedu.com/article/003/013.htm>

* * *

လေးတစ်ခု လုပ်ပေးမယ်။ နိုင်တဲ့သူ ဒီအလုပ်ကိုရမယ်” လို့ပြောပြီး လွယ်ကူတဲ့ကစားနည်းတစ်ခု လုပ်ပေးခဲ့တယ်။

ကစားနည်းက ဆိုင်အပြင်ဘက် တိုင်တစ်တိုင်မှာ အမှတ်တစ်ခု လုပ်ပြီး အဲဒီအမှတ်ကို ပေးထားတဲ့ ဂေါ်လီ(၁၀)လုံးနဲ့ တစ်လှည့်စီ ပစ်ခိုင်းတာဖြစ်တယ်။ “ဒီမျဉ်းပေါ်ရပ်ပြီး တိုင်ပေါ်ကအမှတ်ကို အချက်ရေများများထိအောင် ပစ်နိုင်တဲ့သူ အလုပ်ရမယ်” လို့ သူဌေးက ဆိုတယ်။

အဲဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့တာ ကုန်သွားတယ်။ တစ်ယောက်မှ ထိအောင် မပစ်နိုင်ခဲ့ကြဘူး။ ဒါနဲ့ သူဌေးက သူတို့ကို နောက်တစ်ရက်မှ ထပ်လာပြီး ပြိုင်ဖို့ ပြောခဲ့တယ်။ နောက်တစ်ရက်မှာ ဂျော့ချ်အပါအဝင် ကောင်လေး (၄)ယောက်ပဲ လာခဲ့တယ်။ ဒါကို သူဌေးတွေ့တော့

“အင်း . . . မင်းတို့ မဆိုးဘူး။ ပြိုင်ဘက်ငါးယောက်ကို မပြိုင်ဘဲ နိုင်လိုက်ပြီ” လို့ပြောတယ်။

(၄)ယောက်သား ဂေါ်လီနဲ့ တိုင်အမှတ်ကို ပစ်ကြပြန်တယ်။ ရှေ့က သုံးယောက်သား ထိအောင်မပစ်နိုင်ခဲ့ကြဘူး။ ဂျော့ချ်အလှည့်ရောက်တော့ ဂျော့ချ်ဟာ စိတ်တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ အမှတ်ကို သေချာကြည့်ပြီး ပစ်ခဲ့တယ်။ ဂေါ်လီ (၁၀)လုံးမှာ (၆)လုံးက အမှတ်ကိုထိအောင် ပစ်နိုင်ခဲ့လို့ အလုပ်ရသွားခဲ့တယ်။

ပြိုင်ပွဲဝင်သူတွေက ဂျော့ချ်ကို “မင်း သိပ်ကံကောင်းတယ်” လို့ဆိုတယ်။ ဒါကို ဂျော့ချ်ကအပြုံးနဲ့

“မနေ့ညတစ်ညလုံး ကျွန်တော် မအိပ်ဘဲ ဂေါ်လီပစ်ကျင့်နေခဲ့တယ်။ ဒါက ကျွန်တော် ကြိုတင်ပြင်ဆင်တဲ့အကျိုးပဲ ဖြစ်မယ်ထင်ပါတယ်” လို့ပြောလိုက်တယ်။

အောင်နိုင်သူ

‘မနေ့ညတစ်ညလုံး ကျွန်တော် မအိပ်ဘဲ ဂေါ်လီပစ်ကျင့်နေခဲ့တယ်’

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ပြီးစ အိတ်တလီမှာ စီးပွားရေးကပ်ဆိုက်ခဲ့တယ်။ ဂျော့ချ်လို့ခေါ်တဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်က အလုပ်ထွက်ရှာပြီး အိမ်ရဲ့ စားဝတ်နေရေးကို ကူညီဖြေရှင်းဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ကံကောင်းစွာနဲ့ ကုန်စုံဆိုင်တစ်ဆိုင်က ဝန်ထမ်းအလိုရှိကြောင်းတွေ့တာနဲ့ ဂျော့ချ် အလုပ်သွားလျှောက်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့လိုပဲ အလုပ်လျှောက်တဲ့လူ (၈)ဦး ရှိနေခဲ့တယ်။

ကုန်စုံဆိုင်သူဌေးက အလုပ်လျှောက်သူတွေကိုကြည့်ပြီး

“မင်းတို့က လိမ္မာထက်မြက်သူတွေပါ။ ဒါပေမယ့် ဆိုင်မှာ ဝန်ထမ်းတစ်ဦးပဲ အလိုရှိခဲ့တယ်။ ဒီလိုလုပ်ရအောင် မင်းတို့ကို ပြိုင်ပွဲ

၁၅၆

နိုင်းနိုင်းစနေ

အောင်မြင်ခြင်းက ရုတ်တရက်ဖြစ်လာတာ မဟုတ်သလို ကံ
ကြောင့်လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ အခွင့်ကောင်းရောက်မလာစင် ကြိုတင်
ပြင်ဆင်ထားခြင်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

မူရင်း - - <http://share.youthwant.com.tw>

* * *

မနေ့က ဒီနေ့့့့မနက်ဖြန်

'မနက်ဖြန်ရဲ့မျှော်လင့်ခြင်းက လှပပေမယ့်
မနက်ဖြန်ရဲ့လမ်းတွေတိုင်းက ဆူးခက်တွေနဲ့'

လူ့ဘဝသက်တမ်း ဘယ်နှစ်ရက်ရှိသလဲ။ မတူတဲ့လူတွေမှာ
မတူတဲ့အဖြေတွေ ရှိကြတယ်။ ကျွန်တော့်အဖြေက လူ့ဘဝတစ်လျှောက်
မှာ ရက်(၃)ရက်ပဲ ရှိတယ်။ အဲဒီရက်တွေက မနေ့က၊ ဒီနေ့နဲ့ မနက်ဖြန်ပဲ
ဖြစ်တယ်။ ဒီသုံးရက်ကို သေချာအသုံးပြုတတ်ရင် ဘဝတစ်သက်တာလုံး
အဆင်ပြေကောင်းမွန်နေလိမ့်မယ်။

"မနေ့က" ဆိုတဲ့ရက်တွေ ရှည်လျားလွန်းလှတယ်။
ရှည်လျားလွန်းလို့ ဘယ်နှစ်ရက်ရှိမှန်းတောင် မရေတွက်နိုင်ခဲ့

ဘူး။ မရေတွက်နိုင်တဲ့ "မနေ့က" ပေါင်းများစွာက လူတစ်ယောက်ရဲ့ သမိုင်းကို ဖွဲ့စည်းပေးခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် "မနေ့က" ဘယ်နှစ်ရက်ပဲ ရှိခဲ့ရုံနဲ့ ဘယ်လောက်ပဲ ဒုက္ခခံခဲ့ရပါစေ၊ ဘယ်လောက်ပဲ ထူးကဲခမ်းနားခဲ့ပါစေ၊ ဒါတွေအားလုံးဟာ အတိတ်ကိုယ်စားပြုတာတွေ ဖြစ်သွားခဲ့ပြီး အနာဂတ်ကို ကိုယ်စားမပြုနိုင်ပါဘူး။

ဥပမာ -- မနေ့က ဆင်းရဲတဲ့လူတစ်ယောက်ဟာ မနက်ဖြန်မှာ သူဌေးဖြစ်ချင် ဖြစ်သွားနိုင်တယ်။

မနေ့က သူဌေးတစ်ယောက်ဟာ မနက်ဖြန်မှာ သူတောင်းစား ဖြစ်ချင် ဖြစ်သွားနိုင်တယ်။

မနေ့က အလုပ်သမားတစ်ယောက်ဟာ မနက်ဖြန်မှာ ကုမ္ပဏီ ပိုင်ရှင် ဖြစ်ချင်ဖြစ်သွားနိုင်တယ်။

လောကမှာ အမြဲတမ်း အောင်မြင်မှုဆိုတာ မရှိနိုင်သလို အမြဲတမ်း ရှုံးနိမ့်မှုဆိုတာလည်း မရှိဘူး။ အောင်မြင်မှုနဲ့ ရှုံးနိမ့်မှုက သင့်တော်တဲ့အခြေအနေမှာ လည်ပတ်ပြောင်းလဲနိုင်တယ်။

ဒါကြောင့် မနေ့ကဖြစ်ခဲ့သမျှ ဆင်းရဲဒုက္ခအတွက် တွန့်ဆုတ်မနေသင့်သလို မနေ့ကရခဲ့တဲ့ ခမ်းနားထည်ဝါမှုအတွက် ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားနေဖို့ မလိုဘူး။ မနေ့ကဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဆင်းရဲဒုက္ခနဲ့ ထည်ဝါမှုဟာ ဒီကနေ့ရဲ့ လေ့ကားထစ်လို့မှတ်ယူပြီး သာယာလှပတဲ့ မနက်ဖြန်ကို အရောက်လှမ်းနိုင်မှာဖြစ်တယ်။

"ဒီနေ့" ရဲ့ရက်က တိုတောင်းလွန်းတယ်။ ကိုယ့်ခြေဖဝါးအောက်ကနေ တစ်စက္ကန့်ချင်း နောက်ပြန်ကျွတ်

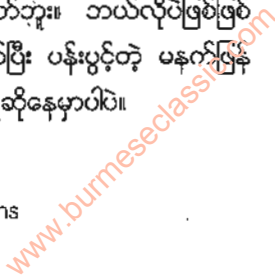
နေတယ်။ ဒီနေ့ဟာ မနေ့က ဆင်းရဲဒုက္ခရဲ့ အဆုံးနဲ့ မနက်ဖြန်ရဲ့ အောင်မြင်မှုစမှတ်ကို ဆင့်ကမ်းဆက်သွယ်ထားတဲ့ နေရာဖြစ်တယ်။ ဆက်သွယ်တာကောင်းလေ မနက်ဖြန်က ခမ်းနားထည်ဝါလေ ဖြစ်တယ်။

ဒါကြောင့် "ဒီနေ့" မှာ "မနေ့က" အဖြစ်အပျက်အတွက် လွှမ်းမောင်းတမ်းတ၊ ပူဆွေးမနေသင့်ဘူး။ ပြီးခဲ့တာတွေ ပြီးခဲ့စေပြီး သုညကနေ အသစ်တစ်ဖန် ပြန်စသင့်တယ်။ "ဒီနေ့" ရဲ့လုပ်ဆောင်မှုမှာ ကိုယ်ရောစိတ်ပါ နှစ်ဝင်နေမှ ကောင်းမွန်တဲ့အသီးကို ခံစားရမှာ ဖြစ်တယ်။

ဒီနေ့အလုပ်ကို မနက်ဖြန်ထိမရွှေ့ဘဲ ဒီနေ့ပြီးအောင် လုပ်သင့်တယ်။ တကယ်လို့ မနက်ဖြန်ကိုပဲ ရွှေ့နေခဲ့ရင် မနက်ဖြန်တွေက များလွန်းလှတယ်။ မနက်ဖြန်ရဲ့ မနက်ဖြန်တွေက လူ့ဘဝလမ်းဆုံးလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ နောက်တော့ ဒီနေ့လုပ်သင့်တဲ့အလုပ်က မနက်ဖြန်မှာ ပျောက်ပျက်သွားတာမျိုးလည်း ရှိနိုင်တယ်။

မနက်ဖြန် ဘယ်လောက်ရှည်လျားသလဲ။ ဘယ်သူမှ ရေရေရာရာ မပြောနိုင်ခဲ့ပါဘူး။ မနက်ဖြန်က ခမ်းနားထည်ဝါမလား။ ရှုံးနိမ့်ကျဆုံးမလား။ ဘယ်သူမှလည်း မသိနိုင်ခဲ့ပါဘူး။ မနက်ဖြန်က ကျွန်တော်တို့ကို အခွင့်အရေးတွေပေးသလို မနက်ဖြန်က ကျွန်တော်တို့ကို စိန်ခေါ်မှုတွေပေးတယ်။

မနက်ဖြန်ရဲ့ မျှော်လင့်ခြင်းက လှပပေမယ့် မနက်ဖြန်ရဲ့ လမ်းတွေတိုင်းက ဆူးခက်တွေနဲ့ ညီညာမှာမဟုတ်ဘူး။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သေချာတာတစ်ခုက နေရောင်ခြည်လန်းလက်ပြီး ပန်းပွင့်တဲ့ မနက်ဖြန်တိုင်းက ကြိုးစားရှန်းကန်သူတိုင်းကို ရင်ဖွင့်ကြိုဆိုနေမှာပါ။



၁၆၀

နိုင်ငံခြားစာပေ

ဒါကြောင့် "မနေ့က"ရဲ့ သင်ခန်းစာနဲ့ အတွေ့အကြုံကို အသုံးပြုပြီး "ဒီနေ့"ကို အကောင်းဆုံး ကျော်ဖြတ်နိုင်ပါစေ။ "မနက်ဖြန်"တိုင်းရဲ့ စိန်ခေါ်မှုကို ရဲရဲစွာ ရင်ဆိုင်ပြီး လူ့ဘဝကို ကောင်းမွန်ပြည့်စုံတဲ့ အဆုံးသတ်ပုဒ်မနဲ့ အပြီးသတ်နိုင်ပါစေ။

မူရင်း -- <http://www.hao290.com.cn>

* * *

အမြင့်ကိုပျံပယ်ငှက်စင်ယော်

'အိန္ဒိယက ကျွန်တော်နဲ့မေမေ သဲသောင်ပြင်ပေါ်မှာ
ထိုင်နေခဲ့ကြတယ်။ မေမေက
ကမ်းခြေတစ်နေရာကို ထိုးပြပြီး ...'

မိဘတိုင်းက ကိုယ့်သားသမီးတိုင်းကို လိမ္မာထက်မြက်စေချင်ကြတယ်။ "မကြိုးစားချင်"တဲ့ သားသမီးတွေနဲ့ ကြုံရတဲ့အခါ မိဘဘယ်နှစ်ပါးကများ ကိုယ်ချင်းစာစိတ်နဲ့ နားလည်မှုတွေ ပေးနိုင်ခဲ့သလဲ။ တချို့က ပြစ်တင်ဆဲဆိုဖို့၊ တချို့က ရိုက်နှက်ဖို့နဲ့ တချို့က အဓမ္မတိုက်တွန်းဖို့လောက်ပဲ နားလည်ခဲ့ကြတယ်။ ဒီလိုအဖြစ်က သားသမီးတွေကို ဆုံးမရာမှာ အသုံးမဝင်တဲ့အပြင် သူတို့အတွက်လည်း စိတ်ဒဏ်ရာနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မယုံကြည်မှုတွေ ပိုတိုးစေပြီး သင်ယူရမှာကို မုန်းတီးသွားနိုင်ပါတယ်။

“မကြိုးစားချင်”တဲ့ သားသမီးတွေနဲ့ ကြုံရတဲ့အခါ မိဘတွေက ကိုယ့်အိမ်ထဲကို အရင်ဆုံး မထိန်းချုပ်နိုင်ခဲ့ရင် ကလေးကို ပြောဆို ဆုံးမရာမှာ အရာရောက်လိမ့်မယ် မဟုတ်ပါဘူး။ မိဘလုပ်သူမှာ အရင် ဆုံး တည်ငြိမ်တဲ့ EQ ၊ ငြိမ်သက်တဲ့ ရင်ဘတ်၊ ကျယ်ပြန့်တဲ့ အတွေးအမြင် ရှိမှ သားသမီးတွေကို ညွှန်ပြဆုံးမနိုင်မှာ ဖြစ်တယ်။

ကလေးတစ်ယောက် အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို လုံးဝ နားမလည် နိုင် ဖြစ်နေခဲ့တယ်။ ဘာဖြစ်လို့ သူ့ဘေးခံသူငယ်ချင်းက အဆင့်တစ် ရချင်တိုင်းရနေပြီး အဆင့်တစ် မှန်းထားတဲ့သူက ဘာကြောင့် အဆင့် (၂၁) ဖြစ်နေခဲ့ရသလဲဆိုတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီးဖြစ်တယ်။

ဒီလိုနဲ့ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ မိခင်ဖြစ်သူကို

“မေမေ . . . မေမေ . . . သားက သူ့ထက် ပိုညံ့နေလို့လား။ သားက သူ့လိုပဲ ဆရာမစကားကို နားထောင်တယ်။ စာမှန်မှန်လုပ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လို့ သားက သူ့ထက် အမှတ်နည်းရသလဲ”

သားစကားကိုကြားတော့ မိခင်က သားဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို လေးစားကြည်ညိုစိတ် (Self-esteem) ရှိလာပြီလို့ ထင်မိတယ်။ ဒီလို ကိုယ့်ကိုယ် လေးစားစိတ်ကို ကျောင်းစာရဲ့အဆင့်က ထိခိုက်နာကျင်စေခဲ့ တယ်။

မိခင်က သားအမေးကို မဖြေဘဲ သားကိုပဲ ကြည့်နေခဲ့တယ်။ ဘယ်လိုအဖြေမျိုးပေးရမယ်မှန်း သူ မသိခဲ့လို့ဖြစ်တယ်။

နောက်တစ်ကြိမ် စာမေးပွဲမှာ သား အဆင့်(၁၇) ရပြီး သား သူငယ်ချင်းက အဆင့်တစ်ရပြန်တယ်။ အိမ်ရောက်တာနဲ့ သားက အရင် အတိုင်း မိခင်ကို မေးပြန်တယ်။

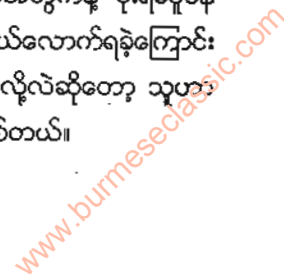
“သာမန်လူတစ်ဦးရဲ့ အသိဉာဏ်က ၃၆၉ ရှိပြီး အဆင့်တစ် ရသူရဲ့ ဦးနှောက်က တခြားလူထက် ပိုသွက်လက်လို့” လို့ သားကို သူ ဖြေချင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီလိုအဖြေမျိုးက သားလိုချင်ခဲ့တဲ့ တကယ့် အဖြေလား။ ဒါကြောင့် သားအမေးကို သူ မဖြေခဲ့ပြန်ဘူး။

သားအမေးကို ဘယ်လိုပြန်ဖြေရမလဲလို့ သူ အမြဲ တွေးခဲ့ တယ်။ တခြားမိဘဖြေခဲ့ဖူးတဲ့ အပ်ကြောင်းထပ်အဖြေတွေလို “သားက အဆော့မက်လို့၊ ကြိုးစားမှုနည်းလို့၊ တစ်ခြားလူထက် မကြိုးစားလို့”စတဲ့ အဖြေတွေဖြေဖို့ သူ စဉ်းစားခဲ့ဖူးသေးတယ်။

ဒါပေမယ့် သားလို ဉာဏ်ထိုင်းတဲ့သူ၊ အတန်းထဲမှာ အဆင့်မမီ သူတစ်ယောက်အဖို့ ဘဝမှာ ရှင်သန်ရတာကိုက တစ်ခြားလူထက် ပို ပင်ပန်းနေခဲ့ပါပြီ။ ဒါကြောင့် သားရဲ့ ထပ်တလဲလဲ အမေးအတွက် ပြည့်စုံ တဲ့အဖြေတစ်ခုပေးဖို့ သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

မူလတန်းအောင်ခဲ့တဲ့ သားက အရင်ထက် ပိုကြိုးစားခဲ့ပေမယ့် သူ့သူငယ်ချင်းကို မမီခဲ့ဘူး။ ဒါပေမယ့် အရင်ကထက်စာရင် အမှတ်တွေ ကောင်းခဲ့တယ်။ သားရဲ့ တိုးတက်မှုကို ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ မိခင်ဟာ သားနဲ့ အတူ ပင်လယ်ဘက်ဆီ အလည်အပတ် ထွက်ခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီ ခရီးစဉ် မှာပဲ သားရဲ့အမေးကို သူ ပြန်ဖြေခဲ့ပါတယ်။

အခုအချိန်မှာ ကလေးငယ်ဟာ အဆင့်အတွက်နဲ့ စိုးရိမ်ပူပန် မနေခဲ့တော့ဘူး။ မူလတန်းတန်းက သူ့အဆင့် ဘယ်လောက်ရခဲ့ကြောင်း ကို လူတွေမေးမှာ မကြောက်ခဲ့တော့ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူဟာ အထက်တန်းကို ပထမအဆင့်နဲ့ အောင်မြင်ခဲ့လို့ဖြစ်တယ်။



ဆုပေးပွဲမှာ ကလေးငယ်က ကျောင်းသားနဲ့ အုပ်ထိန်းသူတွေကို သူ ပထမရတဲ့ အတွေ့အကြုံကို ပြောခဲ့တယ်။ ဟောပြောပွဲမှာ ငယ်ငယ်က မိခင်နဲ့ တွေ့ကြုံခဲ့တာကို သူက ဒီလို ပြောပြခဲ့တယ်။

“အဲဒီနေ့က ကျွန်တော်နဲ့ မေမေ သဲသောင်ပြင်ပေါ်မှာ ထိုင်နေခဲ့ကြတယ်။ မေမေက ကမ်းခြေတစ်နေရာကို ထိုးပြပြီး

“သား ပင်လယ်ဘေးက အစာရှာနေတဲ့ ငှက်ကလေးတွေကို ကြည့်လိုက်၊ လှိုင်းလာတဲ့အချိန် တခြားငှက်တွေက အတောင် ၂ ချက်၊ ခုချက်ခတ်ပြီး အမြန်ရှောင်နိုင်ကြတယ်။ အိမ်မယ့် ဇင်ဇော်တွေက ဝိုနေကွေး ထုံအသလိုပဲ။ ကမ်းခြေကနေ အခြင်ကိုပျံ့၍ သူတို့ အချိန်တော်တော်လှူရတယ်။ အိမ်မယ့် တကယ့်ကျယ်ပြန့်တဲ့ ပင်လယ်ပြင်ကို ပျံသန်းကျော်ဖြတ်နိုင်တာလည်း အဲဒီ ဇင်ဇော်ငှက်တွေပဲ”

အဲဒီဟောပြောပွဲမှာ မိခင်တော်တော်များများနဲ့အတူ သူမေမေလည်း မျက်ရည်ကျခဲ့ရတယ်။

သူမိခင်က အကူအညီမဲ့တဲ့စကား၊ စိတ်ပျက်အားငယ်စေတဲ့ စကားတွေ သားကို ဘယ်တော့မှ မပြောခဲ့ဘူး။ သင့်တော်တဲ့အဖြေ မတွေ့ခင်မှာ သူ နှုတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေခဲ့တယ်။ တစ်လှမ်းချင်း တဖြည်းဖြည်း ကြီးပြင်းလာတဲ့သားကို အားပေးဖေးမခဲ့တယ်။ ဒီလို နားလည်ခွင့်လွှတ်တတ်တဲ့ မိခင်ရင်ခွင်ထက်က ကြီးပြင်းခဲ့တဲ့ သားဟာ နောက်ဆုံးမှာ အကောင်းဆုံးကို ရွေးချယ်နိုင်ခဲ့တယ်။

အဆုံးအမဆိုတာ ဘဝတစ်ခုလုံးအတွက် လေးစားကြည်ညိုခြင်းနဲ့ လှုပ်နှိုးခြင်းဖြစ်ပြီး ကိုယ်ထဲခိုအောင်းနေတဲ့ ဖြစ်နိုင်စွမ်းတွေကို

ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်စေတာ ဖြစ်တယ်။ ကလေးငယ်တွေ ကျန်းကျန်းမာမာ ကြီးထွား ရှင်သန်အောင် လူကြီးမိဘတွေမှာ ငြိမ်းချမ်းတည်ငြိမ်တဲ့ စိတ်နှလုံး၊ ကျယ်ပြန့်တဲ့ရင်ခွင်တွေ ရှိသင့်ပါတယ်။ ဒါဟာ ခွင့်လွှတ်နားလည်တဲ့စိတ်ရဲ့ အခြေခံတွေပဲဖြစ်တယ်။

မူရင်း -- http://tw.myblog.yahoo.com/jw!FDP16QWTQE4ajbnuYS66W_OCw--/article?mid=26761

* * *

ရင်ဆိုင်ပေး၊ ဗျက်ကွယ်ပြုပေး

‘ငါ့ဒိန်ခဲကို ယူသွားတဲ့လူတွေ
တစ်နေ့မှာ ငါ့ကို ပြန်ယေလိမ့်မယ်...’

“ငါ့ဒိန်ခဲကို ဘယ်သူ နေရာရွှေ့ထားသလဲ” ဆိုတဲ့ စာအုပ်ကို နာရီဝက်အတွင်းပြီးအောင် ကျွန်တော်တို့ ဗတ်နိုင်ပေမယ့် စာအုပ်ထဲက အကြောင်းအရာကိုတော့ တစ်သက်တာအချိန်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ ခံစားရ လိမ့်မယ်။

“ငါ့ဒိန်ခဲကို ဘယ်သူ နေရာရွှေ့ထားသလဲ” ဒါဟာ လူတိုင်း ကိုယ့် ကိုယ်ကို နေ့စဉ်မေးတဲ့မေးခွန်း ဖြစ်တယ်။ ဒါဟာ “စားပြီးပြီလား” ဆိုတဲ့ မေးခွန်းလောက် အရေးပါပါတယ်။

အလုပ်အကိုင် အဆင်မပြေတဲ့အခါ၊ အချစ်ရေး အဆင်မပြေတဲ့ အခါ၊ အိမ်ထောင်ရေး မပြေလည်တဲ့အခါ ဒီမေးခွန်းကို ကျွန်တော်တို့

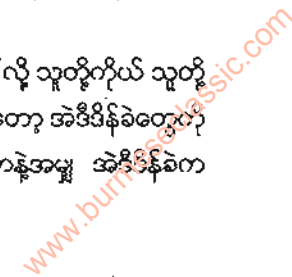
မေးတတ်ကြတယ်။ ဘယ်သူကများ “ငါ့ဒိန်ခဲကို နေရာရွှေ့ထားသလဲ”

“ငါ့ဒိန်ခဲကို ဘယ်သူ နေရာရွှေ့ထားသလဲ” ဆိုတဲ့ စာအုပ်က ဘာတွေပြောထားသလဲ။ ပုံပြင်က ကြွက်ငယ်လေးနှစ်ကောင်နဲ့ လူသေး လေးနှစ်ယောက်အကြောင်း ရေးထားတဲ့ ရိုးရိုးရှင်းရှင်း ပုံပြင်လေးတစ်ပုဒ် ဝဲဖြစ်တယ်။

ပုံပြင်အကျဉ်းက လူသေးနှစ်ယောက်နဲ့ ကြွက်ကလေးနှစ် ကောင်ဟာ ဒိန်ခဲတွေ ပြည့်လှုံနေတဲ့ ဝက်ပါတောင်ထဲမှာ နေကြတယ်။ ဒိန်ခဲတွေက ဝက်ပါတောင်ရဲ့ တစ်နေရာမှာ ရှိနေတာကြောင့် ကြွက် ကလေးနှစ်ကောင်က အနံ့အာရုံသုံးပြီး ဒိန်ခဲကို ရှာခဲ့ကြတယ်။ လူ သေးလေးနှစ်ယောက်က ဦးနှောက်သုံးပြီး ရှာခဲ့ကြတယ်။ တစ်နေ့မှာ သူတို့ရဲ့ ကြိုးပမ်းမှုကြောင့် တစ်သက်စားမကုန်နိုင်ဘူးလို့ ထင်ရတဲ့ ဒိန်ခဲ တောင်ကြီးကို တွေ့ခဲ့ကြတယ်။ ဒီလိုနဲ့ သူတို့ဟာ ဒိန်ခဲတောင်နဲ့ မနီးမဝေးနား ရွှေ့ပြောင်းလာခဲ့ကြပြီး နေ့ရက်တွေကို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ဖြတ်သန်းခဲ့ကြတယ်။

ဒါပေမယ့် တစ်နေ့မှာ ဒိန်ခဲတောင်ကြီး ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက် သွားခဲ့တယ်။ ဒိန်ခဲတောင်ကြီးကို မတွေ့ရတော့ ကြွက်ကလေးနှစ်ကောင် က နောက်ဒိန်ခဲတောင်တစ်တောင်ကိုရှာဖို့ ချက်ချင်းဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် လူသေးသေးလေးနှစ်ယောက်ကတော့ “ဒိန်ခဲ” ပျောက်သွား တာနဲ့ပတ်သက်ပြီး တော်တော်တုန်လှုပ်ခဲ့ကြတယ်။

“ငါ့ဒိန်ခဲကို ဘယ်သူ နေရာရွှေ့ထားသလဲ” လို့ သူတို့ကိုယ် သူတို့ မပြတ် မေးကြတယ်။ ဆွေးနွေးကြတယ်။ တကယ်တော့ အဲဒီဒိန်ခဲတွေဟာ သူတို့ မပိုင်ကြဘူး။ ဒါပေမယ့် အချိန်ကြာလာတာနဲ့အမျှ အဲဒီဒိန်ခဲက



သူတို့ဒိန်ခဲပါလို့ ထင်မှတ်ထားလိုက်တယ်။ ဒါကြောင့် “ဘယ်သူကမှ ငါ့ ဒိန်ခဲကို နေရာရွေ့လို့ မရဘူး” ဆိုပြီး မျက်စိရှေ့က ဖြစ်လာတဲ့ကိစ္စကို သူတို့ လက်မခံနိုင်ဖြစ်ခဲ့ကြတယ်။ နေ့ရက်တွေကို စိတ်ရှုပ်ထမ်းနည်းစွာနဲ့ သူတို့ ဖြတ်ကျော်ခဲ့ရတယ်။ လူသေးသေးတစ်ယောက်က ဒိန်ခဲပျောက် သွားပြီဆိုတဲ့ အမှန်တရားကို လက်ခံပြီး နောက်ဒိန်ခဲတောင်တစ်တောင် ကိုရှာဖွဲ့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ဒါကို နောက်လူသေးသေးလေး တစ် ယောက်က သဘောမတူခဲ့ဘဲ နေရာမှာတင် ထိုင်စောင့်နေခဲ့တယ်။ “ဒိန်ခဲ ရွှေ့သွားတဲ့လူ” ပေါ်လာပြီး သူ့ကို ဒိန်ခဲတွေ “ပြန်ပေးဖို့” မျှော်လင့်နေ ခဲ့တယ်။

ဒိန်ခဲထွက်ရှာတဲ့ လူသေးလေးက လမ်းတစ်ဝက်ရောက်တာနဲ့ “နောက်ဒိန်ခဲတောင်တစ်တောင်ကို တွေ့ပါ့မလား” ဆိုတဲ့ မရေရာစိတ် တွေ ဖြစ်နေခဲ့တယ်။ ဒိန်ခဲ ရှာမတွေ့သေးပေမယ့် ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ် ခြင်းကနေ လွတ်မြောက်ခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်မှာ နှိုင်းမပြနိုင်တဲ့ ပျော်ရွှင် ခြင်းနဲ့ စိတ် သက်သာမှုတွေ ရနိုင်ကြောင်းကို သူ သိသွားခဲ့တယ်။ ဒါ ကြောင့် ဆုံးရှုံးသွား ခဲ့တဲ့ ဒိန်ခဲတွေအတွက် သူ နာကျင်ထမ်းနည်း မနေခဲ့ တော့ဘူး။ နောက်ဆုံးမှာ ဒိန်ခဲတောင်တစ်တောင်ကို သူ တွေ့သွားခဲ့တယ်။ အဲဒီဒိန်ခဲတောင်မှာပဲ ကြွက်ကလေးနှစ်ကောင်နဲ့ သူ ပြန်ဆုံခဲ့တယ်။

အသိဉာဏ်ရှိတဲ့ ကြွက်ကလေးနှစ်ကောင်က အရင် ဒိန်ခဲ တောင်ကြီး တဖြည်းဖြည်း လျော့နည်းလာတာကို သူတို့ သိခဲ့တယ်။ ဒါ ကြောင့် ဒိန်ခဲတောင်ကြီး ပျောက်သွားတဲ့အချိန် နောက်ဒိန်ခဲကိုရှာဖို့ သူတို့ တွေ့ဝေတွန့်ထုတ်မနေခဲ့ဘူး။

ဒိန်ခဲ တွေ့ခဲ့တဲ့ လူသေးသေးလေးဟာ ဒိန်ခဲအသစ်တွေယူပြီး

အရင်ဒိန်ခဲတောင်မှာ ဒိန်ခဲတွေ ပြန်ပေါ်လာနိုးနဲ့ စောင့်နေတဲ့ သူ သူငယ်ချင်း လူသေးလေးကို သွားရှာခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီ လူသေးလေး က ဒိန်ခဲဟောင်းကိုပဲ တမ်းတနေပြီး ဒိန်ခဲသစ်ကိုစားဖို့ ငြင်းဆန်ခဲ့တယ်။ “ငါ့ဒိန်ခဲကို ယူသွားတဲ့လူတွေ” တစ်နေ့မှာ ငါ့ကို ပြန်ပေးလိမ့်မယ်” လို့ သူ မျှော်လင့်နေဆဲဖြစ်တယ်။

ဒီပုံပြင်လေးက ကျွန်တော်တို့ရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို လှုံ့ဆော်နှိုးဆွ ပေးခဲ့ပါတယ်။ စာအုပ်ထဲမှာပါ “ဒိန်ခဲဆောင်ပုဒ်တွေ” အများကြီး ပါခဲ့ပါ တယ်။

“ဒိန်ခဲ” ကို “အလုပ်အကိုင်”၊ “အိမ်ထောင်ရေး”၊ “ပစ္စည်းဥစ္စာ” ဒါမှမဟုတ် “အခွင့်အရေး” အနေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ တစ်သက်သာ အသုံး ပြုနိုင်ပါတယ်။

ဘယ်အရာက ကျွန်တော်တို့ရဲ့ “ဒိန်ခဲ” ဖြစ်မလဲ။ ဥပမာ...

လူထစ်ယောက်ကို ကြိုက်နှစ်သက်ပြီး ထုတ်ဖော်ပြောရဲတဲ့ သတ္တိ မရှိခဲ့ဘူး။

အထက်လူကြီးဆီက နေရာကောင်းလေးတစ်ခုတောင်းယူဖို့ တွေ့ဝေတွန့်နှေးပြီး ကြောင့်ကြစိုးရိမ်စိတ်တွေ များခဲ့တယ်။

ကိုယ်မနှစ်သက်တဲ့လူကို နောက်ထပ်မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့လို့ ပြတ် ပြတ်သားသား ထုတ်ဖော်ပြောရဲခဲ့ဘူး။

ဆိုင်ဝန်ထမ်း အတင်းအဓမ္မတိုက်တွန်း ဝယ်ခိုင်းတဲ့အင်္ကျီကို မဝယ်ရင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် အထင်သေးမှန်းတီးတဲ့အကြည့်နဲ့ ကိုယ်ကို သူ ကြည့်မှာစိုးခဲ့တယ်။

ဒါတွေဟာ လူတွေဆီက မကောင်းတဲ့တုန့်ပြန်မှုတွေ ရမှာကို

ကျွန်တော်တို့ စိုးရိမ်ခဲ့လို့ ဖြစ်တယ်။ တကယ်တော့ လူတွေရဲ့ တုန့်ပြန်မှုဆိုတာ ကိုယ့်အထင်တွေပဲ ဖြစ်တယ်။ အဲဒီအထင်တွေနဲ့ ကျွန်တော်တို့က ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ချောက်ချားစေခဲ့တယ်။ မှန်စေ့မှာ ရပ်သလိုမျိုး မျက်နှာချင်းဆိုင်ပဲရပ်ရပ်၊ နောက်ကျောပေးပဲရပ်ရပ် မှန်ထဲမှာ တွေ့ရမှာက လူတစ်ယောက်ရဲ့အရိပ်ပဲ ဖြစ်တယ်။

တစ်လောကလုံး ကိုယ့်အပေါ် မကောင်းဘူးလို့ သင် ထင်ခဲ့ရင် သင့်ကိုယ်ပေါ်က ရှားခက်တွေကို လူတွေ မြင်ကြလိမ့်မယ်။ အိန်ဂျယ်တစ်ပါး ကိုယ့်ပုခုံးပေါ် နားနေတယ်လို့ သင်ထင်ခဲ့ရင် သင့်ရဲ့ လင်းလက်တဲ့စိတ်ကို လူတွေ မြင်ကြလိမ့်မယ်။

စိတ်ပျက်အားငယ်ပြီး ခွန်အားတွေ ကျရှုံးနေတယ်လို့ သင် ထင်ခဲ့ရင် သင့်ကို ယုံကြည်ဖို့ မထိုက်တန်သူလို့ လူတွေ မြင်ကြလိမ့်မယ်။ စိတ်လက်သက်သာပြီး မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုတွေ ပြည့်နေတယ်လို့ သင်ထင်ခဲ့ရင် သင့်ကို ယုံကြည်စိတ်ချသူလို့ လူတွေ မြင်ကြလိမ့်မယ်။

ကိုယ့်ကို ချစ်တဲ့လူမရှိဘူးလို့ သင်ထင်ခဲ့ရင် သင့်ကို သနားစရာ၊ ဆွဲဆောင်မှုမရှိသူလို့ လူတွေ မြင်ကြလိမ့်မယ်။ အရာရာကို မျှော်လင့်ချက်အပြည့် သင်ထားနိုင်ခဲ့ရင် သင့်ရဲ့ ကြည်လင်တဲ့စိတ်၊ နေရောင်ခြာတဲ့ သင့်မနက်ဖြန်တိုင်းကို လူတွေ မြင်ကြလိမ့်မယ်။

ဖြစ်လာတဲ့ ပြဿနာ၊ အခက်အခဲတွေကို ရင်ဆိုင်မလား၊ မျက်ကွယ်ပြုမလား၊ နောက်ဆုံးတော့လည်း ကိုယ်သာကိုယ်ပဲ ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

မူရင်း - - <http://blog.udn.com/s484686/3178618>

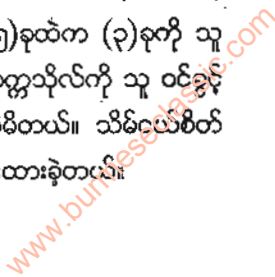
* * *

မျှော်လင့်ခြင်းအဆုံးပဲ

'ကြည့်စမ်း... သေမင်းကတောင် မျှော်လင့်ချက်ကို ကြောက်တယ် တွေ့လား သားရင်ထဲမှာ မျှော်လင့်ချက်လေးတစ်ခုရှိရင် ...'

အကြိမ် (၁၀၀) သင် ရုံးနိမ့်လို့ ရတယ်။ ဒါပေမယ့် (၁၀၁)ကြိမ် မြောက်မှာ မျှော်လင့်ခြင်းမီးအိမ်ကို သင် ထွန်းညှိနိုင်ရမယ်။ လူ့ဘဝရဲ့ မျှော်လင့်ခြင်းက အဆုံးမရှိပါဘူး။

ဘော့ဘ်မူး (Bob Moore) တစ်ယောက် ဟားဗတ်စ် (Harvard) တက္ကသိုလ် ဝင်ခွင့်ဖြေဆို ချိန်မှာ ဘာသူ့ရပ် (၅)ခုထဲက (၃)ခုကို သူ မအောင်မြင်ခဲ့ဘူး။ ဒါကြောင့် ကမ္ဘာ့နာမည်ကြီးတက္ကသိုလ်ကို သူ ဝင်ခွင့်မရခဲ့ဘူး။ အဲဒီအတွက် သူ စိတ်ပျက်အားငယ်ခဲ့မိတယ်။ သိမ်ငယ်စိတ်တွေဝင်ပြီး အခန်းထဲမှာပဲ သူ့ကိုယ်သူ ပိတ်လှောင်ထားခဲ့တယ်။



အဲဒီနှစ် နွေရာသီက ဘော့ဘတ်တို့နေရပ်မှာ မိုးတွေ တစ်လနီးနီး ဆက်တိုက်ရွာသွန်းခဲ့တယ်။ တောင်ကျရေတွေ စီးဆင်းပြီး နေအိမ်တွေ မြုပ်ခဲ့ရတယ်။ ကံမကောင်းစွာနဲ့ ဘော့ဘတ်တစ်ယောက် တောင်ကျရေနဲ့ အတူ လိုက်ပါပြီး ရေစီးသန်တဲ့မြစ်ထဲ ရောက်သွားခဲ့တယ်။ လှိုင်းတွေ ခက်ထန်တဲ့ မြစ်ထဲမှာ ဘော့ဘတ်ဟာ အသက်အန္တရာယ်နဲ့ နီးကပ်စွာ သစ် ရွက်လေးတစ်ရွက်လို မျောပါနေခဲ့တယ်။

ဒီအချိန်မှာ သစ်တုံးတစ်တုံးဖြစ်ဖြစ်၊ မြက်တစ်ပင်ပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ အသက်ကို ကယ်တင်နိုင်မဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုခုကို ဘော့ဘတ် ဖမ်းဆုပ်ထားချင် နေမိတယ်။ ဒါပေမယ့် ရေစီးသန်တဲ့ တောင်ကျရေတွေထဲမှာ သဲနဲ့မြေကြီး ကလွဲလို့ သူ ဘာမှဖမ်းဆုပ်မမိခဲ့ဘူး။ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ သွားပြီ၊ ကယ်သူ ဝေးပြီလို့ သူ ထင်လိုက်တယ်။ လူဆိုတာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါတော့ သေရမှာ ပဲဆိုပြီး သေဖို့ကိုပဲ သူ စောင့်နေခဲ့တယ်။

သူခေါင်းထဲ ဒီလိုအတွေးတွေ ဝင်သွားတာနဲ့ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ပျော့ကျသွားပြီး ရုန်းကန်ဖို့အင်အားတွေ လုံးဝမဲ့သွားခဲ့တယ်။ လူတစ် ကိုယ်လုံး ရေလုံးကြီး သယ်ဆောင်သွားရာနောက် မြုပ်ချည်ပေါ်ချည်နဲ့ လိုက်ပါသွားခဲ့တော့တယ်။

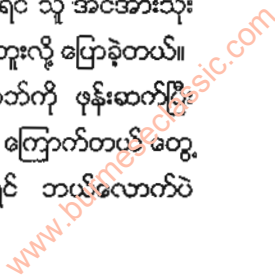
အဲဒီလို အရာရာကို လက်လျှော့ပြီး နောက်ဆုံးမျှော်လင့်ချက် တစ်ခုကို သေမင်းနှုတ်ယူသွားလုဆဲဆဲမှာ တောင်ကျရေနဲ့အတူ လိုက်ပါ လာတဲ့ ကျောက်တုံးတစ်တုံးနဲ့ ဘော့ဘတ် တိုက်မိလိုက်တယ်။ နာကျင်တဲ့ ဒဏ်ကြောင့် သူ ရုတ်တရက် သတိဝင်လာခဲ့တယ်။ သတိဝင်စင်ချင်း မနစ်က နွေရာသီမှာ ချစ်သူကောင်မလေးနဲ့ လှေအတူစီးပြီး ဒီမြစ်ထဲ သူတို့ လေ့လာခဲ့ကြတာကို သွားသတိရမိတယ်။ မြစ်ခြေတစ်နေရာမှာ

ကြီးမားတဲ့ သစ်ပင်တစ်ပင်ရှိပြီး တုတ်ခိုင်တဲ့ သစ်ကိုင်းတချို့ မြစ်ဖက် ထိုးထွက်နေခဲ့တယ်။ သစ်ကိုင်းတစ်ခုခုကို ဆွဲထားနိုင်ရင် သူ အသက် ချမ်းသာရာ ရလိမ့်မယ်။ ဒီလိုတွေးတောမိပြီး ဘော့ဘတ်ရင်ထဲမှာ မျှော် လင့်ချက်ရောင်ခြည်လေး သမ်းသွားခဲ့တယ်။ မျှော်လင့်ချက်ရှိတာနဲ့ သူ့ တစ်ကိုယ်လုံး ခွန်အားတွေရှိလာပြီး စိတ်မတုန်လှုပ်၊ မကြောက်ရွံ့တော့ ဘူး။ ပျော့ပျောင်းနေတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်မှာ အားအင်တွေနဲ့ ပြန်လည်သက် ဝင်လာခဲ့တယ်။

ဘော့ဘတ်စိတ်ထဲမှာ သူ့အသက်ကို ကယ်နိုင်မယ့် သစ်ပင်ကိုပဲ တမ်းတနေမိပြီး ရေလှိုင်းတွေကြားမှာ ရုန်းကန်ကူးခတ်နေခဲ့တယ်။ ခက် ခက်ခဲခဲ အားသွန်ခွန်စိုက်ကူးခတ်ပြီး နောက်ဆုံးမှာ သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းကို သူ ဆွဲယူလိုက်မိတယ်။ ဒါပေမယ့် အသက်လုပြီး သူ ဆွဲယူလိုက်တဲ့ သစ်ကိုင်းက အစကတည်းက ဆွေးမြေ့နေခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့် အားနဲ့ သူ ဆွဲလိုက်ချိန်မှာ သစ်ကိုင်းကျိုးသွားခဲ့တယ်။ ကံမကောင်းတဲ့ ဘော့ဘတ် တစ်ယောက် သစ်ကိုင်းကိုဖက်ပြီး ရေစီးနောက် မျောပါသွားပြန်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဝေးဝေးမရောက်ခင် တစ်နေရာမှာ ကယ်ဆယ်သူတွေနဲ့တွေ့ ပြီး ကယ်တင်ခံခဲ့ရတယ်။

အဖြစ်အပျက်နောက်ပိုင်း ဘော့ဘတ်က တံကယ်လို့ အဲဒီသစ် ကိုင်းဟာ ဆွေးမြေ့နေတယ်လို့ အစကတည်းကသိခဲ့ရင် သူ အင်အားသုံး ပြီးသစ်ကိုင်းနားအရောက် သူ ကူးခတ်ခဲ့မိမှာနဲ့ ဟုတ်ဘူးလို့ ပြောခဲ့တယ်။

အင်္ဂလန်မှာရှိနေတဲ့ ဖခင်ဖြစ်သူက ဘော့ဘတ်ကို ဖုန်းဆက်ပြီး "ကြည့်စမ်း... သေမင်းကတောင် မျှော်လင့်ချက်ကို ကြောက်တယ်၊ တွေ့ လား။ သားရင်ထဲမှာ မျှော်လင့်ချက်လေးတစ်ခုရှိရင် ဘယ်လောက်ပဲ



ခက်ခဲတဲ့ကိစ္စပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်လောက်ကြီးမားတဲ့ ပြဿနာပဲဖြစ်ဖြစ် သားကျော်လွှားသွားနိုင်တယ်။ နှစ်ဘာသာတောင် အောင်ခဲ့ပြီပဲ။ ကျန်တဲ့ဘာသာတွေကိုလည်း တကယ် အောင်နိုင်ရမယ်လို့ သား ထင်မထားဘူးလား။ ဟားဘန် တက္ကသိုလ်ဆိုတာ အောက်ခြေကို စီးပျောနေတဲ့ သားဘဝရဲ့ မြစ်ဖက်ကို ထိုးထွက်နေတဲ့ "သစ်ပင်ကြီး" ဆိုတာကို သား မြမြမှတ်ထားပါ" လို့ပြောခဲ့တယ်။

ဘော့ဘန်ရဲ့စိတ်တွေ တစ်ဖန်လန်းဆန်းလာပြန်တယ်။ ဒီလိုနဲ့ကျောင်းတော်ကိုပြန်ပြီး စာသင်ခန်းထဲ သူ ရဲရဲဝင့်ဝင့်ဝင်ခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံးမှာ အကောင်ဆုံးအမှတ်နဲ့ ဟားဘန်တက္ကသိုလ်ဝင်ခွင့်ကို သူ ဖြေဆိုနိုင်ခဲ့တယ်။ ၎င်းတက္ကသိုလ်ရဲ့ ထူးခြားထက်မြက်တဲ့ ကျောင်းသားတွေထဲမှာ တစ်ဦးအပါအဝင် ဖြစ်ခဲ့တယ်။

ဘော့ဘန်ရဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ်ဖြစ်တဲ့ မင်းလည်း သမ္မတဖြစ်နိုင်တာပဲ ("You can also be president") စာအုပ်က ကြိုးစားအားထုတ်သူအများကို အားပေးခဲ့တယ်။ လှုံ့ဆော်ခဲ့တယ်။ သာမန်လူတစ်ဦးကနေ နယ်ပယ်အသီးသီးမှာ အောင်မြင်ထက် မြက်သူအဖြစ် သူ ဖေးမကူညီနိုင်ခဲ့တယ်။ (စာအုပ်နာမည် မသေချာပါ)

"အကြိမ်(၁၀၀) သင် ရုံးနိမ့်လို့ ရတယ်။ ဒါပေမယ့် (၁၀၀) ကြိမ် ဖြောက်မှာ မျှော်လင့်ခြင်းမီးအိမ်ကို သင် ထွန်းညှိနိုင်ရမယ်။ လူ့ဘဝရဲ့ မျှော်လင့်ခြင်းက အဆုံးမရှိပါဘူး" လို့ ဘော့ဘန်က ပြောခဲ့ပါတယ်။

မူရင်း - - <http://www.duwenzhang.com>

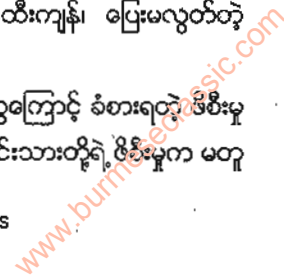
* * *

ဖိစီးမှုကို ငြေလျော့နည်း

"စဉ်းစားဆင်ခြင်မှုကင်းရင် သောကများတယ်" လို့ ကျွန်တော်တို့ ပြောလေ့ရှိတယ်။

အဓိပ္ပါယ်က ကျွန်တော်တို့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ စိတ်ဖိစီးမှု၊ ဖိနှိပ်မှုတွေ အချိန်နေရာမရွေး ရှိနေကြတယ်။ လူတွေမှာ အသက်အရွယ်နဲ့ လိုက်ပြီး ဖိစီးမှုတွေ ရှိတတ်ကြတယ်။ ဥပမာ - ငယ်ရွယ်ချိန်မှာ ကျောင်းသင်ခန်းစာရဲ့ ဖိစီးမှု၊ လူလတ်ပိုင်းမှာ အိမ်ထောင်ရေး၊ အလုပ်ဖိစီးမှု၊ အသက်အရွယ်အိုမင်းလို့ ပင်စင်ယူချိန်မှာ အထီးကျန်၊ ပြေးမလွတ်တဲ့ သေဘေးစတဲ့ ဖိစီးမှုတွေ ရှိကြတယ်။

မတူညီတဲ့ ဘဝသရုပ်ဆောင်ချက်တွေကြောင့် ခံစားရတဲ့ ဖိစီးမှုတွေကလည်း ခြားနားကြတယ်။ ဆရာနဲ့ ကျောင်းသားတို့ရဲ့ ဖိစီးမှုက မတူ



သလို၊ ခေါင်းဆောင်နဲ့ အလုပ်သမားရဲ့ ဖိစီးမှု၊ မိဘနဲ့ သားသမီးတို့ရဲ့ ဖိစီးမှု တွေကလည်း မတူကြပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဖိစီးမှုမျိုးစုံကို လူတိုင်းခံစားကြရ တယ်။

ဘဝရဲ့ ဖိစီးမှုတွေကို ဘယ်လိုဖြေရှင်းကြမလဲ။ ဒီမေးခွန်းက အခု ခေတ်လူတွေ အဓိကထား သင်ယူနေကြတဲ့ သင်ခန်းစာဖြစ်ပါတယ်။ စိတ်ဖိစီးမှုများနေသူတွေအတွက် အချက်တစ်ချို့ကို ကိုးကားနိုင်ဖို့ ဖော်ပြ လိုက်ပါတယ်။

(၁) ကိစ္စအသေးအမွှားနဲ့ စိတ်ပျက်၊ ဒေါသ မထွက်ပါနဲ့

ကျွန်တော်တို့က ဘာမှမဟုတ်တဲ့ကိစ္စနဲ့ စိတ်ပျက်၊ ဒေါသထွက် တတ်ကြတယ်။ တကယ်တော့ကြည့်ရင် အဲဒီအရာတွေက ဘာမှအရေးပါ တဲ့အရာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့က ပြဿနာသေးသေးမွှားမွှားပေါ် အာရုံစိုက်ပြီး ပြဿနာကို အကျယ်ချဲ့ကြည့်တတ်ကြတယ်။ အဲဒီအတွက် စိတ်အာရုံ၊ အင်အားတွေ အလဟဿဖြုန်းပစ်ပြီး စိတ်ဖိစီးမှုကို တိုး အောင်လုပ်ခဲ့ကြတယ်။

(၂) ကိုယ့်တွေးတာမှုက နှင်းဘောလုံးသက်ရောက်မှုမျိုး မဖြစ်ဖို့ လိုပြန်မယ်

ကိုယ်စိတ်ပျက်၊ စိတ်ညစ်တဲ့အရာပေါ် အာရုံစိုက်လေလေ ခံရ ခက်လေလေဖြစ်တယ်။ စိတ်ခံစားမှုတွေ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ဖြစ်ပေါ်စေပြီး နောက်ဆုံး ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရတဲ့အထိ ပူပင်သောကရောက်တတ်တယ်။

ဒါကြောင့် ပြဿနာအစမှာ ကိုယ့်စိတ်ကို နိုင်အောင် ထိန်းရမယ်။ စိတ်ခံစားမှုရဲ့ လှည့်ဖျားဆော့ကစားတာကို မခံရအောင် ထိန်းချုပ်တတ်ရ

မယ်။ နှင်းဘောလုံးလို သောကတွေ လှိမ့်လေကြီးလေမဖြစ်အောင် သတိ ထားရမယ်။ ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်က အရာဝတ္ထု၊ လူတွေကို မကောင်းမြင် စိတ်နဲ့ ပြုမူဆက်ဆံခဲ့ရင် သေးငယ်တဲ့ဖိစီးမှုလည်း တစ်ဇရာချင်း ကြီး ထွားသွားတတ်တာ ဧကန်မလွဲပါ။

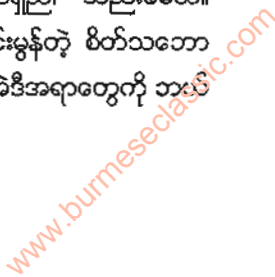
(၃) စိတ်ဖြေလျော့ပြီး (၁၀) အထိ ရေနိုင်ဖို့ ကြိုးစားပါ

ဒေါသထွက်တဲ့အခါ လေဝဝ တစ်ချက်ရှုသွင်းပြီး (၁)ကနေ (၁၀) ထိ အသံကျယ်ကျယ် အော်ဟစ်ရေတွက်ပါ။ ပြီးရင် လေတွေကို မှုတ်ထုတ် ပြီး တစ်ကိုယ်လုံးကို ဖြေလျော့လိုက်ပါ။ (၁) ကနေ (၁၀) ထိ ပြန် ရေတွက်ပါ။ (၁၀) ထိ ရေတွက်ပြီးရင် ဒေါသစိတ်တွေ လျော့သွားတာကို ခံစားမိပါလိမ့်မယ်။ ဒီလိုနည်းက ပြဿနာကြီးကနေ ပြဿနာသေးကို ပြောင်းလဲပေးသလို စိတ်ဖိစီးမှုကိုလည်း ပပျောက်စေပါတယ်။

(၄) ကိုယ်အမြဲလုပ်တဲ့အပြုအမူက ကိုယ့်အကျင့်ဖြစ်သွားတတ်တယ်။

တကယ်လို့ ကျွန်တော်တို့က မကြာခဏဒေါသထွက်၊ ဆဲဆို၊ စိုးရိမ်ပူပန်နေမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ဘဝကို အဲဒီအရာတွေက ရောင် ပြန်ထင်ဟပ်နေပြီး အကျိုးမဖြစ်ထွန်းစေဘူး။

တကယ်လို့ ကျွန်တော်တို့က အမြဲစိတ်ရှည်၊ သည်းခံမယ်။ စိတ်ဖြေလျော့မယ်။ သင်ယူချင်စိတ်ရှိမယ်။ ကောင်းမွန်တဲ့ စိတ်သဘော ထားတွေ ရှိမယ်ဆိုရင် ဖိစီးမှုတွေနဲ့ ကြုံခဲ့ရလည်း အဲဒီအရာတွေကို ဘယ် လို ဖြေရှင်း၊ ရင်ဆိုင်မယ်ဆိုတာကို သိနိုင်ပါတယ်။



၁၇၈

နိုင်းနိုင်းစနေ

ဘဝမှာ အမျိုးမျိုးသော ဖိစီးမှုတွေ ရှိကြတယ်။ ဘယ်လိုဖိစီးမှု မျိုးကိုမှ ခံယူမယ်လို့ ရွေးချယ်ဖို့နည်းလမ်း ကျွန်တော်တို့မှာ မရှိခဲ့ပေ မယ့် ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းမယ်ဆိုတာကိုတော့ ထက်မြက်တဲ့ ကျွန်တော်တို့ ရွေးချယ်လုပ်ဆောင်နိုင်ပါတယ်။

မူရင်း - - <http://www.atlaspost.com/landmark-3290336.html>

* * *

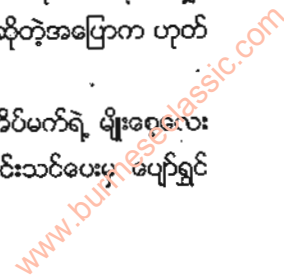
ပျော်ရွှင်ခြင်းကိုစမ်းသပ်ပါ

‘ပျော်ရွှင်ခြင်းဆိုတာ လူတိုင်းရရှိထဲက ခပ်လို့မကုန်နိုင်တဲ့ တွင်းရေလေးတစ်ခုဖြစ်တယ်’

အသက်ကြီးလာလေ ပျော်ရွှင်ခြင်းက ရှားပါးလေပါပဲ။ ပြီးတော့ ပျော်ရွှင်တယ်။ မပျော်ရွှင်ဘူးဆိုတာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ပင်ကိုယ်ရိုက်နဲ့ တိုက်ရိုက်ပတ်သက်နေပြီး သူပိုင်ဆိုင်တဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာနဲ့ လုံးဝ မဆိုင်ကြောင်းကို တဖြည်းဖြည်း သိလာခဲ့ရတယ်။

“ပျော်ရွှင်ခြင်းက ဆုတောင်းပြီး ရလာတာမဟုတ်သလို မမျှော်လင့်ဘဲတွေ့ဆုံပြီး ရလာတာလည်း မဟုတ်ပါဘူး” ဆိုတဲ့အပြောက ဟုတ်သလိုလို ရှိခဲ့ပါတယ်။

ပျော်ရွှင်ခြင်းဆိုတာ ရင်ထဲက စိတ်ကူးအိပ်မက်ရဲ့ မျိုးစေ့လေးပါ။ ဘဝတစ်ခုလုံးရဲ့ ပြင်းပျက်ဆန္ဒနဲ့ ရေလောင်းပေါင်းသင်ပေးမှ ပျော်ရွှင်



တဲ့ အသီးအပွင့်တွေ ဖူးပွင့်လာမှာ ဖြစ်တယ်။

ဘဝမှာ ပြင်းပြတဲ့ဆန္ဒမရှိသူက ပျော်ရွှင်ခြင်းနဲ့တွေ့ဆုံဖို့ အင်အား လုံလောက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ပျော်ရွှင်ခြင်းကို လူတိုင်း ခက်ခက်ခဲခဲ ရှာဖွေကြတယ်။ တကယ် တော့ ပျော်ရွှင်ခြင်းက ကိုယ့်ရင်ခွင်ထောင့်တစ်နေရာမှာ နဂိုကတည်းက ရှိနှင့်နေပြီးသားပါ။

ဆင်းရဲတဲ့မိသားစုကနေ ပေါက်ပွားလာခဲ့သူ ကျွန်တော့်အတွက် ငယ်ငယ်လေးကတည်းက မိဘတွေ ဘယ်လောက်ပင်ပန်းပန်း ရုန်းကန် ခဲ့ရသလဲဆိုတာ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ပါ။ ငွေကြေးမပြည့်စုံတဲ့ အိမ်ထောင် ရေးမှာ ဝမ်းနည်းခြင်းတွေပဲရှိမယ်လို့ ကျွန်တော် ယုံကြည်ခဲ့တယ်။ ဒါ ကြောင့် လုံလောက်တဲ့ငွေကြေးရှိမှ ပျော်ရွှင်ခြင်းရှိမယ်လို့ ထင်မှတ်မှား ခဲ့တယ်။

လူတစ်ယောက် ဒါမှမဟုတ် အိမ်ထောင်တစ်ခုမှာ ငွေကြေး တွေ ဘယ်လောက်စုဆောင်းရမှ၊ ဥစ္စာတွေ ဘယ်လောက်ပိုင်ဆိုင်မှ လုံ လောက်တယ်လို့ ထင်ပါသလဲ။

လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်က လခကောင်း၊ အလုပ်ကောင်းတဲ့ မိုက်ကရို ဆော့ဝဲလ်ကုမ္ပဏီကနေ အလုပ်ထွက်ဖို့ စီစဉ်တော့ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် ဒီလိုကြီးလေးတဲ့မေးခွန်းကို မေးမိတယ်။ အမေက အလွယ် တကူ ကျွန်တော့်ကို အဖြေပေးပါတယ်။

“အမေတို့မှာ မိသားစုသုံးယောက်ပဲရှိတာ တစ်လကို နှစ်သောင်း ငါးထောင် (ထိုင်ဝမ်ငွေ)နဲ့ပဲ အသားငါးတွေ နပ်တိုင်းစားနိုင်ပါတယ်”

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကို ကြုံခဲ့ဖူးတဲ့ အမေအတွက် ပျော်ရွှင်ခြင်း ဆိုတာ ကိုယ့်လင်ယောကျ်ား၊ ကိုယ့်သားသမီးနဲ့အတူ သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်း နေရဖို့ပါပဲ။ တစ်မိသားစုလုံး အသားငါးတွေနဲ့ နပ်တိုင်း ဝဝလင်လင် စားနိုင်ရုံတင် ပျော်ရွှင်ခြင်းကို အလွယ်တကူ ရနိုင်ခဲ့ပါတယ်။

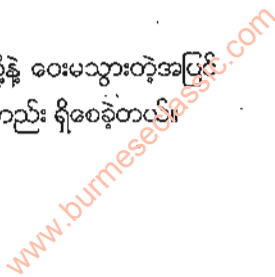
အမေရဲ့အဖြေက တွေဝေနေတဲ့ ကျွန်တော့်စိတ်ကို တိုက်ရိုက် ထိမှန်ခဲ့တယ်။ အဲဒီနောက် ငွေကြေးရဲ့ ကျေးကျွန်ဘဝကနေ ကျွန်တော် လွတ်မြောက်ခဲ့ပြီး “ကိုယ်လုပ်ချင်တာလုပ်ဖို့” အခွင့်ရခဲ့တယ်။

ကိုယ်ပိုင်ရုံးခန်းလေး တစ်ခုဖွင့်ပြီး နှစ်အနည်းငယ်အကြာမှာ ကျွန်တော့်စိတ်ကူးတစ်ခုကို အကောင်အထည် ဖော်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် အမေ ရုတ်တရက် ဦးနှောက်သွေးကြောပေါက်ပြီး လေဖြတ်သွားခဲ့ရလို့ သွားလာလှုပ်ရှားမှုမှာ အခက်အခဲကြုံခဲ့ရတယ်။ ပျော်ရွှင်နေတဲ့ မိသားစုမှာ ကြီးမားတဲ့ထိခိုက်မှု ကြုံခဲ့ရတယ်။ မိသားစုအားလုံး တက်ညီလက်ညီ ကြံ့ကြံ့ခံပြီး နောက်တစ်ကြိမ် ထရပ်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်။ အမေ့ဘဝရဲ့ အခက်ခဲဆုံးအချိန်ကို အဖော်လုပ် ဖြတ်သန်းခဲ့ကြတယ်။

အဖေက “နပ်စ်” နေရာမှာ သရုပ်ဆောင်ပြီးအမေ့ကိုပြုစုတယ်။

တစ်အိုးတစ်အိမ် ထူထောင်သွားကြပြီဖြစ်တဲ့ အစ်မနှစ်ယောက် လည်းမကြာခင်ပြန်လာပြီး “ဆေးကြောသုတ်သင်သူ” “အာဟာရစပ်သူ” အဖြစ် ရှိနေခဲ့ကြတယ်။ ကျွန်တော်က “ဒါရိုင်ဘာနဲ့ အကူ” အဖြစ် တာဝန်ယူ ခဲ့တယ်။

ဒီအတွက် ပျော်ရွှင်ခြင်းက ကျွန်တော်တို့နဲ့ ဝေးမသွားတဲ့အပြင် ကျွန်တော်တို့မိသားစုအားလုံးကို တစ်စုတစ်စည်းတည်း ရှိစေခဲ့တယ်။



ပျော်ရွှင်ဖို့အတွက် ငွေကြေးတွေ မလိုအပ်ဘူးဆိုပေမယ့် အခြေခံစားဝတ်နေရေးအတွက်တော့ ငွေတွေလိုအပ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ပိုလျှံတဲ့ ငွေကြေးတွေက အသုံးမတတ်ရင် အကျိုးမပေးသလို ကျန်းမာရေး၊ ပျော်ရွှင်ခြင်းတွေကိုလည်း ဝယ်ယူလို့ မရနိုင်ခဲ့ပါဘူး။

နှစ်အတော်ကြာ ခရီးသွားခဲ့တဲ့ အတွေ့အကြုံကြောင့် ရိုးရှင်းတဲ့ ပျော်ရွှင်ခြင်းတစ်မျိုးကို ကျွန်တော် တွေ့မြင်ခံစားခွင့် ရခဲ့တယ်။

ထိုင်းနိုင်ငံက ကလေးတွေ ဆင်စီးပြီး ဘောလုံးကန်ကြတယ်။

တီဘက် ဖာပန် (Turpan) က ရွာသားတွေ သူတို့ကိုယ်တိုင် ဝယ်ယူသီးတွေစိုက်ပြီး ကမ္ဘာပေါ်က အမွှေးဆုံးဝယ်စိုက်ကို ဘောက်နေကြတယ်။

အရှေ့ဥရောပ ပိုလို (Polo)က ပင်လယ်မြို့တစ်မြို့ဖြစ်တဲ့ လာဗီးယား (Latvia) မြို့ လမ်းမပေါ်မှာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ပယင်းလက်ဝတ်လက်စားတွေ ဝယ်နေတာကို ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့တယ်။ တစ်ရာလောက်ပဲ တန်ဖိုးရှိတဲ့ ပစ္စည်းကို သူတို့ကြည့်ရတာ အဖိုးတန်ရတနာကို ဝယ်ယူနေရသလို ဝမ်းသာပျော်ရွှင်နေခဲ့ကြတယ်။

သူတို့ရဲ့ ရိုးသားတဲ့အပြုအမူမှာ ပျော်ရွှင်ခြင်းတွေကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း တွေ့မြင်ခဲ့ရတယ်။

ပျော်ရွှင်ဖို့အတွက် ဘဝရဲ့ အခြေခံလိုအပ်ချက်တွေအပြင် ရောင့်ရဲတတ်ဖို့နဲ့ ကျေးဇူးသိတတ်တဲ့စိတ်လည်း လိုပါသေးတယ်။ ဒါတွေဟာ ပျော်ရွှင်ခြင်းတွေကို ဖန်တီးပေးနိုင်တယ်။ တချို့အတွက် ငွေကြေးဥစ္စာ ပြည့်စုံပေမယ့် ဒါတွေကို ဝယ်ယူလို့ မရနိုင်ခဲ့ပါဘူး။

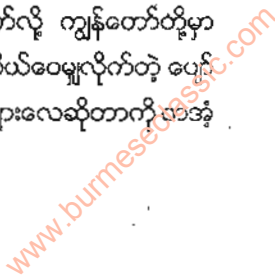
ပျော်ရွှင်ခြင်းဆိုတာ အတွင်းစိတ်ထဲမှာရှိတဲ့ ခံစားချက်ဖြစ်တယ်။ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ ရှာယူရမှာဖြစ်ပြီး တစ်ခြားလူဆီကနေ ငှားယူလို့ရတာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ ရခဲ့ရင်လည်း ခဏတာပျော်ရွှင်မှုမျိုး ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

ပျော်ရွှင်ခြင်းက ကိုယ့်ကိုချစ်တဲ့လူဆီကနေ ရလာတာဖြစ်တယ်လို့ လူအများက ထင်ခဲ့ကြတယ်။ ဒါက အန္တရာယ်ရှိတဲ့ ထင်မြင်ချက်မျိုး ဖြစ်တယ်။

တကယ်လို့ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်က ပျော်ရွှင်ခြင်းကို မခံစားတတ်၊ မထိန်းချုပ်တတ်ပါဘဲ တခြားလူဆီက ပျော်ရွှင်ခြင်းကို တောင့်တတာဟာ မလာရသေးသလို သူ့အတွက်လည်း ဝန်ပိုစေပါတယ်။ တစ်နည်းပြောရရင် ကိုယ့်ကိုချစ်တဲ့လူကို "ငါ့ကို ပျော်ရွှင်ခြင်းတွေပေး" ဆိုတဲ့ ကြီးလေးတဲ့ တာဝန်ကို ထမ်းပိုးထားစေတာနဲ့ မခြားပါဘူး။

အချင်းချင်း ချစ်ကြသူနှစ်ဦး ပျော်ရွှင်တယ်၊ မပျော်ရွှင်ဘူးဆိုတာ ကို သူတို့နှစ်ဦးမှာ ပျော်ရွှင်ခြင်းကိုယ်စီ ရှိသလားဆိုတာနဲ့ ဆုံးဖြတ်ရလိမ့်မယ်။ ကိုယ်တိုင်က ပျော်ရွှင်နေသူဖြစ်မှ တစ်ဖက်သားအတွက် ပျော်ရွှင်ခြင်းတွေ ပေးနိုင်မှာဖြစ်တယ်။

ပျော်ရွှင်ခြင်းကို တခြားလူဆီကနေ ကျွန်တော်တို့ တောင်းယူလို့ မရနိုင်ပေမယ့် ပျော်ရွှင်ခြင်းကို လူတွေနဲ့ ရက်ရက်ရောရော မှုဝေခံစားနိုင်ပါတယ်။ ပြီးတော့ တခြားလူကို ပေးကမ်းနိုင်ပါတယ်။ အံ့ဩစရာကောင်းတာက မှုဝေလိုက်လို့၊ ပေးကမ်းလိုက်လို့ ကျွန်တော်တို့မှာ ပျော်ရွှင်ခြင်းတွေ ဆုံးရှုံးသွားတာမျိုး မရှိခဲ့ပါဘူး။ ကိုယ်ဝေမှုလိုက်တဲ့ ပျော်ရွှင်ခြင်းကများလေ ကိုယ်ပြန်ရတဲ့ပျော်ရွှင်ခြင်းက များလေဆိုတာကို အံ့ဩတင် တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။



ပျော်ရွှင်ခြင်းဆိုတာ လူတိုင်းရဲ့ ရင်ထဲက ခပ်လို့မကုန်နိုင်တဲ့ တွင်းရေလေးတစ်ခု ဖြစ်တယ်။

စီးဆင်းတာများလေ၊ ခပ်ယူတာများလေ မပြတ်လျှံထွက်လေ ဖြစ်ပြီး လှုပ်ရှားလေ တက်ကြွလေ၊ ပေးလေများလေဖြစ်တဲ့ တွင်းရေ ဖြစ်တယ်။

ဒါဟာ ဘဝကို မယုတ်လျော့စေတဲ့ အင်အား၊ သံလိုက် စက်ကွင်းကြီးဖြစ်တယ်။ အင်အားများများသုံးပြီး ထုတ်လွှတ်လေ စက် ကွင်း ကျယ်ပြန့်လေ၊ ကိုယ်နဲ့ ပျော်ရွှင်ခြင်း အသွင်အပြင်တူသူကို ဆွဲငင် ပေးလေ ဖြစ်တယ်။ ပျော်ရွှင်ခြင်းကို မခံစားတတ်သူအတွက် စက်ကွင်း ကလည်း သေးငယ်နေမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

မူရင်း - - <http://share.youthwant.com.tw/>

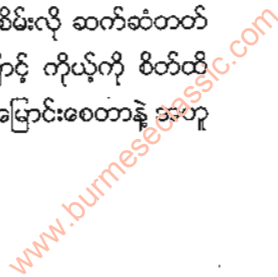
* * *

အောင်မြင်သူတို့ရဲ့စကား

- (၁) လူတစ်ယောက်ရဲ့ အပြောင်းအလဲက ဘုရားပေးတဲ့ အခွင့်အရေးကို စောင့်နေတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ ကိုယ့်ကိုယ် ကို စေ့ဆော်တိုက်တွန်းမှုကြောင့် ဖြစ်လာတာဖြစ်တယ်။
- (၂) အဆိုးဝါးဆုံး ဒုက္ခအခက်အခဲနဲ့ ရင်ဆိုင်ရလေ ကိုယ့် လက်ထဲမှာ အကောင်းဆုံး အမဲလိုက်သေနတ်ကို ဆုပ် ကိုင်ထားတယ်လို့ ယုံကြည်ရလေ ဖြစ်တယ်။
- (၃) ဘယ်လို အခြေအနေမျိုးမှာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ကိုယ်ကို တစ်ကြိမ်ခွင့်လွှတ်တာဟာ နောက်တစ်ကြိမ် အမှား ကြီးကြီးလုပ်ဖို့အတွက် အခွင့်ပေးလိုက်တာနဲ့ အတူ တူပဲ။

- (၄) စကားအပြောအဆိုကလည်း အောင်မြင်ဖို့အတွက် အရင်းအနှီးတစ်ခုလို့ သင် သင်ယူတတ်မြောက်တဲ့နေ့မှာ အောင်မြင်ဖို့က လူတွေထင်သလို မခက်ခဲဘူးဆိုတာကို သင် နားလည်လာပါလိမ့်မယ်။
- (၅) မနက်ကညအထိ တစ်နေ့တာ ကိုယ် ဘာလုပ်ခဲ့သလဲ ဆိုတာကို ကိုယ့်ကိုယ်ကို မေးကြည့်ခြင်းအားဖြင့် နောက်တစ်ရက်အတွက် တက်ကြွလှုပ်ရှားမှုမျိုးကို သင် တွေ့လာပါလိမ့်မယ်။
- (၆) လူအများရဲ့ ကျန်းခြင်းလမ်းစက သူတစ်ပါးကို ယုံကြည်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို လက်လွှတ်ခြင်းဖြစ်တယ်။
- (၇) အောင်မြင်ခြင်းရဲ့အချက်ဟာ သော့အိမ်ကို သော့တံနဲ့ ဖွင့်တာနဲ့ အတူတူပါပဲ။ တိတိကျကျ မထည့်သွင်းနိုင်ခဲ့ရင် အောင်မြင်ခြင်းတံခါးကို သင် ဖွင့်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။
- (၈) လေလုံးထွားကြားဝါခြင်းကို ကိုယ့်လုပ်နိုင်စွမ်းနဲ့ သက်သေပြ အနိုင်အယူပါ။
- (၉) လက်လွှတ်ခြင်းကို နားမလည်တာက ခေါင်းမာတာပဲ။ ဖွဲ့လုံ့လမရှိတာက ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်ကို ဆုံးရှုံးတာပဲ။ ဒါပေမယ့် အသိဉာဏ်ရှိတဲ့ လုပ်နည်းက လုံ့လထုတ်စရာ မလိုတဲ့ အချို့အရာတွေကို လက်လွှတ်တတ်ရမယ်။
- (၁၀) ဘယ်လိုလမ်းမျိုးမဆို ကိုယ်တိုင်လျှောက်လှမ်းပြီးမှ ဖြစ်လာတာပါ။ စိတ်ကူးအိပ်မက်ကို စောင့်ပြီးဖြစ်လာတာမျိုး

- မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီလမ်းတွေအတွက် မှန်ကန်တိကျတဲ့ ပထမခြေတစ်လှမ်းက အရေးအပါဆုံးပါပဲ။
- (၁၁) ဘယ်လိုအောင်မြင်မှုမျိုးကမှ အလွယ်တကူ ဖြစ်လာတာ မဟုတ်ဘူး။ သင်ရွေးတဲ့တောင်ထိပ်ကို သင် ရောက်အောင်တက်ရဲလေလေ အောင်မြင်မှုက သင်နဲ့ နီးလေလေဖြစ်တယ်။
- (၁၂) လေထဲဝဲပျံတဲ့ လင်းယုန်ငှက်တွေက လူတွေကို ရဲစွမ်းသတ္တိ၊ အမြင်နဲ့ ဖျတ်လတ်လှုပ်ရှားမှုက အောင်မြင်ခြင်းရဲ့ အဓိကလိုအပ်ချက်လို့ ဖော်ပြနေခဲ့ပါတယ်။
- (၁၃) မိမိအားနည်းချက်ကို မပြတ်စဉ်းစားဆင်ခြင်ခြင်းက ကိုယ့်ကို အောင်မြင်စေတဲ့ အကျင့်ကောင်းတွေ ရယူနိုင်ဖို့ပဲ ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီအချက်ကို လူအများက မလုပ်ဆောင်နိုင်ခဲ့လို့ နောက်ဆုံးမှာ ပျော့ညံ့သူတွေ ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။
- (၁၄) ရှေ့သို့ နောက်တစ်လှမ်း ဆက်လှမ်းခြင်းက ကိုယ့်အတွက် ပိုတိုးတက်အောင်မြင်ဖို့ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို လက်ရှိအောင်မြင်တဲ့ နှုတ်ငယ်မှာ လဲလျောင်းအိပ်ပျော်မသွားစေနဲ့။
- (၁၅) ငွေကြေးတွေကို မိတ်ဆွေလို၊ သူစိမ်းလို ဆက်ဆံတတ်ပါစေ။ တကယ်လို့ ငွေမကြီးကြောင့် ကိုယ့်ကို စိတ်ထိခိုက်စေတာဟာ လူ့ဘဝကို ကျဉ်းမြောင်းစေတာနဲ့ အတူ



နိုင်ငံခြားစာအုပ်

တူပါ။ တကယ်လို့ ငြိမ်သက်အေးချမ်းတဲ့စိတ်နဲ့ ဆက်ဆံခဲ့ရင် သင့်ဘဝဟာ နဂိုကတည်းက ငွေကြေးပိုင်ဆိုင်ထားတာနဲ့ မခြားတော့ပါဘူး။

အမေရိကန်က အောင်မြင်သူတို့ရဲ့ ဆောင်ပုဒ်ကို ဖတ်ရပါတယ်။ အောင်မြင်မှုပန်းတိုင်ဆီ ရေ ၅၀ လှမ်းနေသူတွေ၊ လှမ်းဖို့ပြင်ဆင်နေကြသူတွေအတွက် ခွန်အားတစ်ရပ်ပါ။ ဘာသာပြန် မျှဝေလိုက်ပါတယ်။

မူရင်း - - <http://www.91mba.com>

* * *

ကိုယ့်လမ်းကိုယ်လျှောက်...

‘ရိုးရိုးလေးပါး၊ ကျွန်တော်စိတ်ကိုကျွန်တော် သစ္စာဖောက်လိုက်တာဖြစ်တယ်’

အမေရိကန် အောင်မြင်ရေးဆရာ မာဒင် (Marden)က အခုလို ပုံပြင်တစ်ပုဒ် ပြောပြခဲ့တယ်။

ဖရန်ကလင် ဒီလာနိုရူးဗဲ (Franklin Delano Roosevelt) သမ္မတဖြစ်တုန်းက သူ့အမျိုးသားရဲ့ ဗိတ်ဆွေတစ်ဦးကို ကျွန်တော် သွားတွေ့ခဲ့ရတယ်။ ဝါရှင်တန်အိမ်ဖြူတော်မှာ သမ္မတကတော်က ကျွန်တော့်ကို ဖိတ်ခေါ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီမှာ ကျွန်တော် တစ်ညတည်းရမှာ ဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော့်ဘေးအခန်းက သမ္မတလင်ကွန်းတည်းခွဲဖူးတဲ့ အခန်းလို့ သိရပါတယ်။ ကျွန်တော် အံ့ဩဝမ်းသာမိတယ်။ ဝမ်းသာလွန်းလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်မိတယ်။ အဲဒီနေ့ညက ကျွန်တော် လုံးဝအိပ်

မပျော်ခဲ့ဘူး။ အိမ်ခြံမြေတော်ကစာရွက်နဲ့ ကျွန်တော့်အမေ၊ ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေတွေကို ကျွန်တော် စာရေးခဲ့တယ်။

ငယ်ငယ်တုန်းက ကျွန်တော်ဟာ နယူးကားဂိတ်အနီးအနားက ညစ်ပတ်ပေရေတဲ့ လမ်းကြားတွေမှာ ဆော့ကစားခဲ့ဖူးတယ်။

“မာဒင် . . . မင်း ဒီကို ရောက်လာခဲ့ပြီ” လို့ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် ပြောတယ်။

နောက်တစ်နေ့မနက်မှာ အောက်ထပ်ဆင်းပြီး ကျွန်တော် မနက်စာစားခဲ့တယ်။ သမ္မတကတော်လည်း ရှိနေခဲ့တယ်။ သူက လှပတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ဦးဖြစ်တယ်။ သူ့မျက်လုံးက အပြုံးရယ်ပြီး ဆွဲဆောင်မှု ရှိတယ်။ ပန်းကန်ထဲက ကြက်ဥကြော်ကို ကျွန်တော် စားနေခဲ့တယ်။ အဲဒီ နောက် ပန်းကန်အပြည့်ထည့်ထားတဲ့ ဆားမွန်ငါး (Salmon) တွေ ရောက်လာခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်က ဘာမဆိုစားသူပါ။ ဒါပေမယ့် ဆားမွန် ငါးကိုတော့ နည်းနည်းမှ မကြိုက်ခဲ့ဘူး။ ငါးတွေကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော် ကြောက်ရွံ့မိတယ်။

သမ္မတကတော်က ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြုံးလေးနဲ့ “ဖရန် ကလင်က ဆားမွန်ငါးတွေကို သိပ်ကြိုက်တယ်” လို့ ပြောတယ်။

ကျွန်တော် တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်တယ်။

“ငါက ဘာမှီလဲ”

“ဆားမွန်ငါးစားဖို့ ငါ ဘာကြောင့် ငြင်းရမလဲ။ သမ္မတတောင် အရမ်းစားကောင်းတယ်လို့ ထင်တဲ့အရာကို ငါက ဘာဖြစ်လို့ စားကောင်း တယ်လို့ မထင်ရမှာလဲ”

အဲဒီလိုနဲ့ ငါးတွေကိုလုံးပြီး ကြက်ဥကြော်နဲ့ ကျွန်တော် စား လိုက်တယ်။ နောက်တော့ အဲဒီညနေမှာ ကျွန်တော် နေလို့ထိုင်လို့ မကောင်းခဲ့ဘူး။ ညရောက်တဲ့အထိ ကျွန်တော် အန်ချင်နေခဲ့တယ်။

ကျွန်တော်ပြောတဲ့ ဒီပုံပြင်က ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိလဲ။

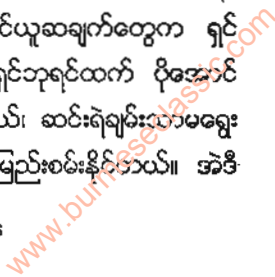
ရိုးရိုးလေးပါပဲ . . . ကျွန်တော်စိတ်ကိုကျွန်တော် သစ္စာဖောက် လိုက်တာဖြစ်တယ်။

ဆားမွန်ငါးကို ကျွန်တော် မစားချင်ရင် စားစရာမလိုဘူး။ ဒါပေမယ့် သမ္မတကို ရိုသေလေးစားမှုပြချင်လို့ ကျွန်တော်စားလိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်စိတ်ကို ကျွန်တော် သစ္စာဖောက်လိုက်တယ်။ ဒါဟာ အပြစ် သေးလေးတစ်ခုမို့ ဆိုးကျိုးလည်း သေးခဲ့တယ်။ သိပ်မကြာခင်မှာပဲ ပျောက်သွားခဲ့တယ်။

ဒါပေမယ့် ဒီသဘောတရားကလည်း အောင်မြင်တဲ့လမ်းမှာ တွေ့နိုင်တဲ့ ထောင်ချောက်တစ်ခုဖြစ်တယ်။ ဒါဟာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အယူအဆတစ်ခုလုံးကို ပြောင်းလဲစေတာ ဖြစ်တယ်။ သမ္မတလုပ်သလို ငါလုပ်ပေးဆိုတဲ့ မလိုအပ်တဲ့ ရူးမိုက်စွာယှဉ်ပြိုင်မှုကို ကျွန်တော် ထင်မြင်ချက်၊ (self-image) အယူအဆကို ယုတ်လျော့စေခဲ့တယ်။

တစ်နည်းပြောရရင် ကိုယ့်ခံယူချက်ကို ကိုယ့်စိတ်ကူး၊ ကိုယ့် အယူအဆနဲ့ အကောင်းဆုံးပြုလုပ်တာပဲ ဖြစ်တယ်။

ဆင်းရဲသားတစ်ဦးရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ထင်မြင်ယူဆချက်တွေက ရှင် ဘုရင်ထက် ပိုသန်မာကြံ့ခိုင်ခဲ့ရင် သူဟာ ရှင်ဘုရင်ထက် ပိုအောင် အောင်မြင်မြင် ရှင်သန်နိုင်တယ်။ အသက်အရွယ်၊ ဆင်းရဲချမ်းသာမရွေး ကျွန်တော်တို့ဟာ အောင်မြင်ခြင်းအရသာကို မြည်းစမ်းနိုင်တယ်။ အဲဒီ



အတွက် ကိုယ့်ထပ်မြင်ယူဆချက်၊ ကိုယ့်ဆန္ဒကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်းသိဖို့ လိုလိမ့်မယ်။

“ကိုယ့်လမ်းကိုယ်လျှောက်မယ် ပြောချင်တဲ့လူ ပြောပါစေ” ဆိုတဲ့ အီတလီကဗျာဆရာ Dante Alighieri ရဲ့ စကားတစ်ခွန်းက ကျွန်တော်တို့နဲ့ မစိမ်းခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ လုပ်ဆောင်နိုင်ခဲ့ ပြီလား။

(၁၉၃၃) ခုနှစ်မှာ ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင် ဖရက်အက်စ်တဲယား (Fred Astaire) က Metro Goldwyn-Mayer, Inc. ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီမှာ ပဟာမဆုံးအကြိမ် အစမ်းသရုပ်ဆောင်ဝင်ခဲ့တယ်။ အဲဒီမှာက ဒါရိုက်တာ က စာရွက်ပေါ်မှာ “သရုပ်ဆောင်ပညာကို မတတ်သူ၊ အကအကြောင်း နားမလည်သူ” လို့ ရေးပြီး သူ့ကို ဝေဖန်ခဲ့တယ်။ နောက်ပိုင်းမှာ ဖရက်က အဲဒီစာရွက်ကို ဘောင်သွင်းပြီး ဘီဗာလီဟီးလ် (Beverly Hills) က သူ နေအိမ်မှာ ချိတ်ဆွဲထားခဲ့တယ်။

အမေရိကန်ဘောလုံးနည်းပြ ဗင်စ်ရွမ်ဘာဒီ (Vince Rembadi) ဟာ အရင်က “ဘောလုံးအကြောင်း နားမလည်သူ၊ တိုက်ခိုက်ဖို့ စွမ်းရည် နည်းသူ” လို့ အဝေဖန်ခံခဲ့ရတယ်။

ဒဿဗေဒပညာရှင် ဆိုကရေးတီးကို လူတွေက “လူငယ်တွေရဲ့ အတွေးကို ကျဆုံးအောင်ဖျက်ဆီးသူ” လို့ အပြောခံခဲ့ရတယ်။

ပီတာဒင်နီယယ် (Peter Daniel) (၄)တန်းတုန်းက ဆရာမ ဖိလစ် (Philip) ရဲ့ အဆူအဆဲကို ခံခဲ့ရတယ်။ “ပီတာ... မင်းဦးနှောက်က မကောင်းဘူး။ ဗာလည်း မလိုက်နိုင်ဘူး။ မင်းကိုတော့ တိုးတက်အောင် မြင်ဖို့ လမ်းမမြင်ဘူး”

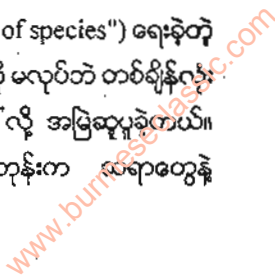
အသက် (၂၆)နှစ်အထိ စာတချို့ကို ပီတာ မဆိုတတ်ခဲ့သေးဘူး။ တစ်ခါက သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က သူ့ကို နပိုလီယန်ဟီးလ် (Napoleon Hill) ရေးသားထားတဲ့ ကြံဆပြီး ချမ်းသာအောင်လုပ် (“Think and Grow Rich”) ဆိုတဲ့စာအုပ်ကို ရွတ်ဆိုပြခဲ့တယ်။ အခုချိန်မှာ ပီတာဟာ အရင်က သူ အမြဲရန်ဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့လမ်းကို ဝယ်ယူခဲ့ပြီး မစ္စကစ်ဖီးလစ်၊ ခင်ဗျား မှားသွားပြီ (“Mrs. Phillips, you are wrong”) ဆိုတဲ့ စာအုပ် တစ်အုပ်ကို ထုတ်ဝေနိုင်ခဲ့တယ်။

မိန်းမငယ်လေး (Little Women) စာအုပ်ရေးတဲ့ ဆရာမ လူပီစာမေအယ်လ်ကော့ (Louisa May Alcott) (1832-1888) ကို သူ အိမ်က အိမ်ဖော် ဒါမှမဟုတ် အပ်ချုပ်သမုလုပ်ဖို့ မျှော်လင့်ခဲ့တယ်။

ဘီသိုဘင် (Beethoven) ဟာ တယောတီးသင်တန်းက ပါးနပ် ကျွမ်းကျင်မှု မရှိခဲ့ဘူး။ ဒါကြောင့် ကိုယ်ရေးတဲ့သံစဉ်ကိုပဲ သူတီးခဲ့တယ်။ အပြောင်းအလဲလည်း မလုပ်ရဲတာကြောင့် ဆရာက သူ့ကို ဂီတနဲ့ မအပ် စပ်သူလို့ ပြောခဲ့တယ်။

ပြုစုတ်အဆိုတော် ကာရပ်ဆဲ (Karusset)ရဲ့ ချိုသာတဲ့အသံ က ကမ္ဘာအနှံ့ ပြန့်ခဲ့ဖူးတယ်။ သူ့မိဘတွေက သူ့ကို အင်ဂျင်နီယာတစ်ဦး ဖြစ်စေချင်ခဲ့သလို သူ့ဆရာက သူ့အသံဟာ အက်ရှ်တဲ့အတွက် သီချင်း ဆိုဖို့ မသင့်လျော်ဘူးလို့ ပြောခဲ့တယ်။

မျိုးပီဖျားဖျားအခြေအမြစ် (“The Origin of species”) ရေးခဲ့တဲ့ ဒါဝင်ကို ငယ်စဉ်ချိန်မှာ သူ့ဖခင်က “လုပ်သင့်တာကို မလုပ်ဘဲ တစ်ချိန်လွှား အမဲလိုက်၊ ခွေးဖမ်း၊ ကြွက်ဖမ်း လုပ်နေရသလား” လို့ အမြဲဆူယူခဲ့တယ်။ သူ့ကိုယ်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိမှာ ဒါဝင်က “ငယ်ငယ်တုန်းက ဆရာတွေနဲ့



လူကြီးတွေက ကျွန်တော်ဟာ အဖြစ်မရှိသူ အသိဉာဏ်နည်းနည်းမှ မရှိသူလို့ ပြောခဲ့တယ်”လို့ ရေးခဲ့တယ်။

ဩဂတ်စ်တိုရ်ဒင် (Auguste Rodin) ရဲ့စင်က သူ့မှာ တုံးအတွဲသားတစ်ယောက်ရှိတယ်လို့ အမြဲတမ်း စိတ်ပျက်လက်ပျက် ညည်းညူခဲ့တယ်။ ဆရာတွေရဲ့အကြံညှိမှာ ရှိအင်ရဲ့အနာဂတ်ဟာ မည်းမှောင်နေတယ်။ အနုပညာကျောင်းကို သုံးကြိမ်တိတိ ဖြေခွဲပေးမယ့် မအောင်မြင်ခဲ့ဘူး။ ဦးလေးဖြစ်သူက သူ့ကို “ကယ်တင်ဖို့ ဆေးမရှိတဲ့ တုံးအသူ”လို့ ပြောခဲ့တယ်။

“စစ်နဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေး” စာအုပ်ကို ရေးခဲ့တဲ့ လီယိုတော်စတိုဝ်း တက္ကသိုလ်တက်စဉ်က စာမလိုက်နိုင်လို့ ကျောင်းထုတ်ခံခဲ့ရတယ်။ ဆရာက သူ့ကို “စာသင်ဖို့ ဦးနှောက်မပါခဲ့သူ၊ သင်ယူဖို့ ဝါသနာမပါသူ”လို့ ဆိုခဲ့တယ်။

တကယ်လို့ ဒီလူတွေဟာ “ကိုယ့်လမ်းကိုယ်လျှောက်သူတွေ” မဟုတ်ခဲ့ရင်၊ သူတစ်ပါးရဲ့ ဝေဖန်တဲ့ရဲတာကို ဂရုစိုက်ခဲ့ရင် ကိုယ်ပိုင် အောင်မြင်မှုကို သူတို့ ရွတ်ရှူးနိုင်ခဲ့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ဒါကြောင့် တကယ်အောင်မြင်တဲ့ဘဝက အောင်မြင်မှု အကြီးအသေးနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး။ ဘဝကယ်ကြိုးစားပြီး ကိုယ့်ထင်မြင်ချက်၊ အယူအဆအတိုင်း လုပ်ဆောင်ခဲ့သလား။ ကိုယ်ရွေးတဲ့လမ်း၊ ကိုယ်ပိုင်လမ်းကို ယုံကြည်မှုအပြည့်နဲ့ လျှောက်လှမ်းခဲ့တာနဲ့ပဲ ဆိုင်ပါလိမ့်မယ်။

မူရင်း - - J Man ပြုစုတဲ့ The Secret of success inspiring စာအုပ်မှ

* * *

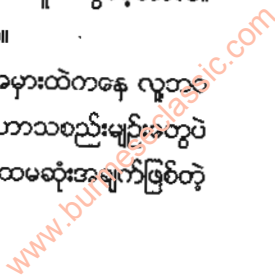
ဘဝဟာသစည်းမျဉ်း

‘လူမသိစေချင်တဲ့ အဖော်နဲ့ သင် အပြင်ထွက်တယ်၊ လူတွေကို မတွေ့စေချင်လေလေ ရင်းနှီးတဲ့လူနဲ့ တိုးလေလေ...’

မာဖီ၏ ဥပဒေသများ (Murphy's Laws) ကို လူတိုင်း ကြားဖူးကြပေမယ့် ဘယ်ကဘယ်လို စခဲ့တယ်ဆိုတာကိုတော့ သိသူနည်းကြပါတယ်။

မာဖီ၏ ဥပဒေသများဆိုတာ ဘာလဲ။ ဘယ်သူ စထွင်ခဲ့တာလဲ။ မာဖီ၏ ဥပဒေသများရဲ့ အနက်အဓိပ္ပာယ်က ဘာလဲ။

မာဖီ၏ ဥပဒေသများဆိုတာ လုံပုံရိမ်တဲ့အမှားထဲတနေ လူ့ဘဝရဲ့ အရာရာအဆင်မပြေတတ်မှုကို ရေးထားတဲ့ ဟာသစည်းမျဉ်းတွေပဲ ဖြစ်တယ်။ ဒီစည်းမျဉ်းတွေကို ၎င်းဥပဒေသရဲ့ ပထမဆုံးအချက်ဖြစ်တဲ့



“မှားနိုင်မယ့်အရာက မှားကိုမှားမှာပဲ” (“Anything that can go wrong will go wrong.”) ဆိုတာကနေ ပြန်ပွားလာတာဖြစ်တယ်။

ရှေးယခင်ကတည်းက မာဖီ၏ ဥပဒေသများကို အသုံးပြုသူတွေ ရှိခဲ့ကြတယ်လို့ ဆိုကြပါတယ်။ ဥပမာ -

I never had a slice of bread,
Particularly large and wide,
That did not fall upon the floor,
And always on the buttered side.

(ပေါင်မုန့် အောက်ပြုတ်ကျတဲ့အချိန် ရင်ပိတ်ဘက်က အမြဲ အောက်ရောက်နေတယ်။)

မာဖီ၏ ဥပဒေသများဟာ (၁၉၄၉) ခုနှစ်မှာ စတင်ခဲ့ပြီး အက်ဒွပ်အေ၊ မာဖီ (Edward A. Murphy) (၁၉၁၇ ခုနှစ်တွင် မွေးဖွား) လို့ အမည်တွင်ခဲ့တယ်။ မာဖီက အက်ဒွပ်လေကြောင်းအခြေချစခန်းက အင်ဂျင်နီယာဖြစ်ပြီး လူတွေရဲ့ အလျင်ခံနိုင်ရည်စွမ်းအားကို စမ်းသပ် စစ်ဆေးသူဖြစ်တယ်။ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေက အလျင်တိုင်းကိရိယာကို အမြဲပြောင်းပြန်ထားတိုင်းတဲ့အတွက် အက်ဒွပ်က အခုလို မှတ်ချက်ချ လိုက်တာဖြစ်တယ်။

အဲဒီစကားဟာ သတင်းစာရှင်းလင်းပွဲတွေမှာ သုံးသူတွေရှိခဲ့ တာကြောင့် လူတွေကြားထဲ ပြန့်နှံ့သွားခဲ့တယ်။ နောက်ပိုင်း စည်းမျဉ်း အသစ်တွေ ထပ်တိုးခဲ့ပြီး (၁၉၅၈) ခုနှစ်မှာ Murphy's Laws ဆိုပြီး Webstar's Dictionary မှာ ဖော်ပြခံခဲ့ရတယ်။

မာဖီကိုယ်တိုင်က မာဖီ၏ ဥပဒေသများကို ထုတ်ဖော်သုံးစွဲခဲ့

တာ မဟုတ်ပါဘူး။ အခုခေတ်မှာ အဲဒီဥပဒေသများကို ပုံစံအမျိုးမျိုးနဲ့ အသေးစိတ်ခွဲထုတ်လိုက်တဲ့ စည်းမျဉ်းတွေ အများကြီးရှိခဲ့ပါတယ်။ မာဖီ ကိုယ်တိုင်ကနေ မိသားစု၊ အလုပ်အကိုင်၊ အစိုးရ စတဲ့ . . . မတူတဲ့ နယ် ယယ်အသီးသီးထဲ ပြန့်နှံ့သွားခဲ့ပြီး လူတွေက သူတို့နဲ့ သင့်လျော်လိုက်ဖက် တဲ့ မာဖီ၏ဥပဒေသများကို ကိုယ်တိုင် ထုတ်လာခဲ့ကြတာ ဖြစ်တယ်။

အောက်က မာဖီ၏ဥပဒေသများတချို့ ဖြစ်ပါတယ်။
မာဖီရဲ့ဥပဒေ . . . မှားနိုင်မယ်ထင်တဲ့အရာက မှားကိုမှားမှာပဲ။
မာဖီရဲ့ဒုဿာန . . . ပြုံးပါ။ ရယ်ပါ။ မနက်ဖြန်ဟာ ဒီနေ့ထက် ကောင်းချင်မှ ကောင်းလိမ့်မယ်။
မာဖီရဲ့အညွန့်...ပစ္စည်းကောင်းတွေက တာရှည်အသုံးမခံဘူး။

(အစ)

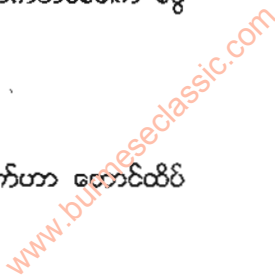
အစကောင်းတိုင်း အဆုံးမကောင်းနိုင်ပါ။ ဆိုးတဲ့အစက နောက် ဆုံးမှာ ပိုဆိုးသွားတတ်တယ်။

(လှ)

ငွေကြေးအကျပ်အတည်းဖြစ်နေတဲ့ သူငယ်ချင်းကို သင် ကူညီ လိုက်ရင် သင့်ကို သူ သတိရနေလိမ့်မယ်။ (နောက်တစ်ခေါက် ငွေ အကျပ်အတည်းဖြစ်တဲ့ အချိန်မှာပါ)

(ခေါင်းစောင်)

အမြင့်ဆုံးမှာနေတဲ့ လူတုံးလူအတစ်ယောက်ဟာ တောင်ထိပ်



ပေါ်ရောက်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ တူတယ်။ အောက်ကလူတွေကို သူ သေးသေးပဲ (အထင်သေး၊ အမြင်သေး) မြင်ရသလို အောက်က လူတွေ ကလည်း သူ့ကို သေးသေးလေးပဲ မြင်တယ်။

(အသိဉာဏ်နဲ့ တုံးအခြင်းကြား)

- လုပ်နိုင်သူ - လုပ်ခွင့်ပေးလိုက်ပါ။
- မလုပ်နိုင်သူ - ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာ သင်ပေးလိုက်ပါ။
- မလုပ်တတ်သူ - ဆုံးမလိုက်ပါ။

(အချစ်)

သင် တစ္ဆတ်ထိုးပေးပို့လိုက်တဲ့ ရည်းစားစာက ပေးပို့တဲ့ လိပ်စာ အက္ခရာအဝေးနဲ့အညီ သင့်နှောင်တရချိန်က ရှည်လိမ့်မယ်။

(စောရောက်ခြင်းနဲ့ နောက်ကျရောက်ခြင်း)

- သင်စောစော ရောက်တဲ့နေ့ - အစည်းအဝေး မလုပ်ဖြစ်ဘူး။
- သင်အချိန်မှန်ရောက်တဲ့နေ့ - ခဏလောက်တော့ စောင့်ရဦးမယ်။
- သင် နောက်ကျတဲ့နေ့ - သင် နောက်ကျနေပြီ။

(အရည်အသွေးအာမခံမှု)

ရက်(၆၀) အာမခံတဲ့ပစ္စည်းက (၆၀)ရက်ရောက်တာနဲ့ လုံးဝ ပျက်တယ်။

(ဝစ္စည်း)

အသုံးမဝင်ဘဲ အချိန်အကြာကြီး သိမ်းထားတဲ့ပစ္စည်းကို ပစ် ထုတ်လိုက်တယ်။ ပစ်ထုတ်ပြီးနောက် အဲဒီပစ္စည်းကို သင် အသုံးလိုလာ တယ်။

(ရှာဖွေ)

ပစ္စည်းမပစ်ခင် နေရာအရင်ရွေးပါ။ ကိုယ်ပြန်ရှာရင် ထပ်တွေ့ နိုင်မယ့်နေရာကို ရွေးပါ။ ဒါမှမဟုတ်ရင် အလိုမရှိတဲ့ပစ္စည်းတွေပဲ သင် ရှာတွေ့နေလိမ့်မယ်။

(အကောင်းဆုံးအခန်း)

သင် ပေါက်ပေါက်ထွက်ဝယ်တဲ့အချိန် ပိတ်ကားပေါ်မှာ အကောင်း ဆုံးအခန်း ပြနေတဲ့အချိန် ဖြစ်တယ်။

(တန်းစီ)

သင် ဝင်စီမထားတဲ့ အခြားအတန်းက ပိုမြန်နေတယ်။ အဲဒီ အတန်းထဲ သင် ပြောင်းစီရင် သင်ရပ်ခွဲတဲ့ အတန်းက ပိုမြန်နေတယ်။ အချိန်ကြာကြာ သင်ရပ်လေ သင့်ကိုယ်သင် ငါ ဒီအတန်းစီမိတာ မှားပြီ လို့ ထင်လေလေပါပဲ။

(အဖော်)

လူမသိစေချင်တဲ့ အဖော်နဲ့ သင် အပြင်ထွက်တယ်။

၂၀၀

နှိုင်းနှိုင်းစနေ

လူတွေကို မတွေ့စေချင်လေလေ ရင်းနှီးတဲ့လူနဲ့ တိုးလေလေ။

(ဆက်စပ်မှု)

တစ်မိနစ် ဘယ်လောက်ကြာလဲ။ ဒါက သင်ဟာ အိမ်သာထဲမှာ ထိုင်နေသူလား။ အိမ်သာအပြင်မှာ ရပ်စောင့်နေသူလားဆိုတာနဲ့ ဆက်စပ်ရလိမ့်မယ်။

(ဖုန်းနံပါတ်အမှား)

ဖုန်းနံပါတ်အမှားနှိပ်မိတိုင်း ဖုန်းကိုင်တဲ့လူ ရှိကိုရှိတယ်။

* * *



လွန်ခဲ့တဲ့ (၁၀)နှစ်နဲ့ (၁၀)နှစ်နောက်ပိုင်း

‘ဘောလုံးကန်အပြန် ကော်ဖီဆိုင်ရှေ့ဖြတ်တော့ ဆိုင်ထဲမှာ ကောင်မလေးနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေသူဟာ ကျွန်တော်ဖြစ်ချင်ခဲ့တယ်’

လွန်ခဲ့တဲ့ (၁၀)နှစ်က ကျွန်တော်တို့ဟာ အဖေအမေရဲ့ သားသမီး ဖြစ်တယ်။ (၁၀)နှစ်နောက်ပိုင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ဟာ သားသမီးတွေရဲ့ အဖေအမေ ဖြစ်ခဲ့တယ်။

လွန်ခဲ့တဲ့ (၁၀)နှစ်က အိမ်ရဲ့ နွေးထွေးမှုကို ကျွန်တော်တို့ မသိခဲ့ဘူး။ (၁၀)နှစ်နောက်ပိုင်းမှာ အိမ်ရဲ့ နွေးထွေးမှုကို ကျွန်တော်တို့ တောင့်တလာခဲ့ရတယ်။

လွန်ခဲ့တဲ့ (၁၀) နှစ်က အိမ်နဲ့ဝေးရာကို ထွက်ခွာနိုင်ဖို့

ကျွန်တော်တို့ မျှော်လင့်ခဲ့ကြတယ်။ (၁၀) နှစ်နောက်ပိုင်းမှာ အဝေးက နေပြီး အိမ်ကိုပြန်နိုင်ဖို့ ကျွန်တော်တို့ မျှော်လင့်ခဲ့ကြတယ်။

လွန်ခဲ့တဲ့ (၁၀)နှစ်မှာ အဖေအမေကို ကျွန်တော်တို့ ပြန်အော် ဝေါက်ခဲ့တယ်။ (၁၀) နှစ်နောက်ပိုင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ကို အဖေအမေ ပြန်အော်ဝေါက်နိုင်ဖို့ မျှော်လင့်ခဲ့တယ်။

လွန်ခဲ့တဲ့ (၁၀) နှစ်က အိမ်အပြန်လမ်းမှာ လေလေးချွန်ပြီး စက်ဘီးလေးကို ကျွန်တော် နင်းခဲ့တယ်။ (၁၀) နှစ်နောက်ပိုင်းမှာ ကိုယ်ပိုင် ကားကိုမောင်း ပြောမကုန်တဲ့ဖုန်းတွေနဲ့ မဖြစ်မနေလုပ်ရတဲ့ အလုပ်ဆီ ကျွန်တော် သွားနေခဲ့တယ်။

လွန်ခဲ့တဲ့ (၁၀) နှစ်က ကြယ်ငါးပွင့်ဟိုတယ်မှာ တည်းခို ကျွန်တော် မျှော်လင့်ခဲ့တယ်။ (၁၀) နှစ်နောက်ပိုင်းမှာ ကြယ်ငါးပွင့် ဟိုတယ်မှာတည်းပြီး အိမ်ကို ကျွန်တော် လွမ်းနေခဲ့တယ်။

လွန်ခဲ့တဲ့ (၁၀)နှစ်က လေယာဉ်တစ်စီးရဖို့ ကျွန်တော် အရမ်း မျှော်လင့်ခဲ့တယ်။ (၁၀)နှစ်နောက်ပိုင်းမှာ ကျွန်တော် အကြောက်ဆုံးက လေယာဉ်စီးတာပဲ ဖြစ်တယ်။

လွန်ခဲ့တဲ့ (၁၀)နှစ်က ဘောလုံးကန်အပြန် တော်ဖီဆိုင်ရှေ့ဖြတ် တော့ ဆိုင်ထဲမှာ ကောင်မလေးနဲ့ မျက်နှာချင်းထိုင်နေသူဟာ ကျွန်တော် ဖြစ်ချင်ခဲ့တယ်။ (၁၀) နှစ်နောက်ပိုင်းမှာ တော်ဖီဆိုင်ထဲထိုင်ရင်း ဆိုင်ရှေ့ ဖြတ်သွားတဲ့ ဘောလုံးသမားတွေကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော်လည်း သူတို့ထဲ ကတစ်ယောက်ဖြစ်ချင်ခဲ့တယ်။

လွန်ခဲ့တဲ့ (၁၀)နှစ်က အဖေအမေ၊ ဆရာသမားတို့ရဲ့ သင်ကြား ဆုံးမမှုကိုနာခံဖို့ စာကြည့်စာပွဲဆီ ကျွန်တော် အတင်းအကျပ် အပို့ခံခဲ့ရ

တယ်။ (၁၀) နှစ်နောက်ပိုင်းမှာ သူတို့ရဲ့ သင်ကြားဆုံးမမှုကို ကျွန်တော် ထပ်နာခံချင်ပေမယ့် ကျွန်တော်အတွက် စားပွဲမရှိတော့ဘူး။

လွန်ခဲ့တဲ့ (၁၀) နှစ်က ထမင်းဆိုင်ဘေးက အရက်သမားကို ကျွန်တော် ရွံရှာခဲ့ပြီး ဒီတစ်သက် အရက်မသောက်ဘူးလို့ ရည်ရွယ်ခဲ့ တယ်။ (၁၀) နှစ်နောက်ပိုင်းမှာ ထမင်းဆိုင်ဘေးက အရက်သမားဟာ ကျွန်တော် ဖြစ်ခဲ့တယ်။

လွန်ခဲ့တဲ့ (၁၀)နှစ်က ကိုယ်ပိုင်ကားရှိဖို့ မျှော်လင့်ခဲ့ပြီး ကားရှိ ရင် ဘယ်တော့မှ လမ်းမလျှောက်တော့ဘူးလို့ ကျွန်တော် မျှော်လင့်ခဲ့ တယ်။ (၁၀) နှစ်နောက်ပိုင်းမှာ ကိုယ်ပိုင်ကားမောင်းဖို့ထက် လမ်း လျှောက်ဖို့ကို ကျွန်တော် မျှော်လင့်ခဲ့တယ်။

လွန်ခဲ့တဲ့ (၁၀)နှစ်က မျက်နှာပေါ်က ရင့်ကျက်မှုကို ကျွန်တော် ပြသချင်ခဲ့တယ်။ (၁၀)နှစ်နောက်ပိုင်းမှာ ဆလွန်းဆိုင်သွားပြီး နယူးဇီ ကျွန်တော် ကြိုးစားခဲ့တယ်။

လွန်ခဲ့တဲ့ (၁၀)နှစ်က ကိုယ့်ကိုယ်ကို သစ်ပင်တစ်ပင်လို့ ထင်ခဲ့ တယ်။ (၁၀)နှစ်နောက်ပိုင်း တကယ်တော့ ကိုယ်ဟာ မြက်တစ်ပင်ဆို တာကို ကျွန်တော် ဝေါက်ခဲ့တယ်။

လွန်ခဲ့တဲ့ (၁၀)နှစ်က ကျွန်တော် အဖြုန်းနိုင်ဆုံးအရာက အချိန် ဖြစ်တယ်။ (၁၀) နှစ်နောက်ပိုင်းမှာ အချိန်ကလွဲရင် ဘာမဆို ကျွန်တော် ဖြုန်းနိုင်ခဲ့တယ်။

လွန်ခဲ့တဲ့ (၁၀)နှစ်က ဘဝကို ကျွန်တော် ခြယ်လှယ်ကစားနိုင်ခဲ့ တယ်။ (၁၀)နှစ်နောက်ပိုင်း ဘဝရဲ့ ခြယ်လှယ်ကစားတာကို ကျွန်တော် ခံနေခဲ့ရတယ်။



www.burmeseclassic.com

နိုင်ငံနိုင်ငံစနေ

အင်တာနက်မှာ ဖက်မိတာကို ဘာသာပြန်ထားတာ ကြာပါပြီ။
Drafts ထဲရောက်နေလို့ ဒီည စာရေးပျင်းတာနဲ့ အစပြန်ဆွဲထုတ်လိုက်
ပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ (၁၀)နှစ်နဲ့ (၁၀)နှစ်နောက်ပိုင်းတို့။ နောင် (၁၀)နှစ်မှာ
ကျွန်မတို့ ဘာဖြစ်နေမလဲ။ မသချာတာကတော့ ဒီထဲက အကြောင်းအရာ
တစ်ခုခုနဲ့တော့ ကိုက်ညီနေလိမ့်မယ်ထင်ပါတယ်။

နိုင်ငံနိုင်ငံစနေ
လေးစားစွာဖြင့်

* * *



Synergy Publications မှ စီစဉ်ထွက်ရှိပြီး စာအုပ်များ...

၁။ နိုင်ငံနိုင်ငံစနေ

၂။ အထောက်အတော်လှအောင်

၃။ မြသန်းတင့်

၄။ နိုင်ငံနိုင်ငံစနေ

၅။ တင်မောင်မြင့်

၆။ နိုင်ငံနိုင်ငံစနေ

၇။ မြသန်းတင့်

၈။ မောင်မြတ်မိုး

၉။ နိုင်ငံနိုင်ငံစနေ

၁၀။ စိန်ဝင်းစိန်

၁၁။ နိုင်ငံနိုင်ငံစနေ

၁၂။ မြသန်းတင့်

၁၃။ အထောက်အတော်လှအောင်

၁၄။ မြသန်းတင့်

၁၅။ နိုင်ငံနိုင်ငံစနေ

၁၆။ စောဝုဝါ (ပျဉ်းမနား)

၁၇။ မောင်မြတ်မိုး

၁၈။ မြသန်းတင့်

၁၉။ ထန်လှိုင်

၂၀။ နိုင်ငံနိုင်ငံစနေ

အမေလက်ရေးစာစုများ

သားစစ်သည်၏ပိုင်ယာရီ

မွှေးမိမိနှင့်အခြားစုံထောက်ဝတ္ထုတိုများ

ပျော်ရွှင်ခြင်းရဲ့လျှို့ဝှက်အမှတ်အောင်မြင်

သူ့ရဲ့လမ်း

လူငယ်များအတွက်ဒိန်ခဲ

လင်းလက်တဲ့ရုပ်စီးအိမ်

အင်ဒါထင်၏ဒဂုဏာရီများ

ကျစ်လ်မြီးတွင် ဇာကြီးစည်းလိုက်ပါနှင့်

အမေ့သင်ခန်းစာများ

ဟိုတုန်းကအမှတ်တရ

ယုံကြည်ရာ

စမ်းချောင်းလေးရဲ့ရေစိုင်စိုင်

မယ့်တစ်ကိုယ်

လက်ညှိုးထိုတာလက်စွပ်ဝတ်ရတာမှ

မဟုတ်ဘဲ မောင်မောင်ရယ်

ခေတ်ပြိုင်ရုပ်ပုံလွှာများ

ဥယျာဉ်ထဲက ပန်းတစ်ပွင့်

အိုင်အမ်ဖီဝန်ညှိုးပညာအသုံးပြုနက်ပျိုးရေး

လူတိုင်းနှင့်စကားပြောနည်း

မြသန်းတင့်၏စာပေပါင်းစု

ဂန္ထဝင်ထေးသိင်္ဂါ (၁၅) တွဲတေးသိင်္ဂါစာနိ

မေတ္တာတို့ပေါင်းစုရာ